

ZLATNO DESETLJEĆE hrvatskog vaterpola 2007.–2017.

ZLATNO DESETLJEĆE
hrvatskog vaterpola
2007. – 2017.

Nakladnici

Hrvatski vaterpolski savez
Zagreb, Jarunska 5

Školska knjiga, d. d.
Zagreb, Masarykova 28

Za nakladnike

Perica Bukić
dr. sc. Ante Žužul

Autor teksta

Dean Bauer

Urednik fotografija

Robert Valai

Urednica

Miroslava Vučić

Stručna suradnica

Anja Franjić

Likovno oblikovanje

Dean Žilić

© ŠKOLSKA KNJIGA, d. d., Zagreb, Republika Hrvatska, 2018.

Ni jedan dio ove knjige ne smije se umnožavati,
fotokopirati i na bilo koji način reproducirati
bez nakladnikova pisanog dopuštenja.

ZLATNO DESETLJEĆE hrvatskog vaterpola 2007. – 2017.

Kazalo

Prije samog početka	6
Putovanja s dušom (Dean Bauer)	6
Zlatno desetljeće i nova koja dolaze (Zlatko Mateša)	7
Zajedništvom do zlata (Predrag Sloboda)	8
Biti u vrhu! (Perica Bukić)	9
Povijesni pregled razvoja vaterpola u Hrvatskoj	10
Stoljeće uzdizanja velesile	12
2007.	30
Svjetska kruna	31
2008.	46
Gorka pekinška patka	47
2009.	58
Godina medaljama optočena	59
2010.	70
Europska krunidba uza Savu	71
2011.	84
Bronca Magnolijina cvijeta	85
2012.	94
Iz Londona u besmrtnost	95

2013.	108
Prve medalje s novim admiralom	109
2014.	120
Brončano doba	121
2015.	130
Godina šokova i finala	131
2016.	142
Drugo uzastopno olimpijsko finale	143
2017.	158
U Peštu na feštu	159
Pogled iznutra	181
Prilozi	190
Sedmorica koja su uskakala	192
Nježnija strana vaterpola	194
Jadranska liga	198
Hrvatski vaterpolski savez u brojkama (2007. – 2017.)	202
Osvojene medalje hrvatske seniorske vrste	202
Najviše trofeja u Barakudama	202
Osvojene medalje mlađih kategorija hrvatske vrste	202
Uspjesi hrvatskih klubova u europskim kup natjecanjima	203
Tijela Hrvatskoga vaterpolskog saveza	204
Upravni odbor Hrvatskoga vaterpolskog saveza	204
Stručni savjet Hrvatskoga vaterpolskog saveza 2017.	206
Ured Hrvatskoga vaterpolskog saveza 2017.	207
Nadzorni odbor Hrvatskoga vaterpolskog saveza 2017.	207
Sponzori i potpora Hrvatskoga vaterpolskog saveza	208

Putovanja s dušom

U sportu je najljepše – baviti se njime. Igrati, veslati, trčati, plivati, skakati... Silna je ljepota i sreća pratiti sport. Kao navijač, novinar, dužnosnik, sponzor. A biti kroničar vaterpola ili, određenije, hrvatskog vaterpola, više je od sreće, više od ljepote.

To je povlastica!

U ljudskoj je naravi željeti biti u blizini onih koji su pri ili na samom vrhu, ljudima koji su popularni, poznati i uspješni, pa se tako i onaj tko im je blizu u duhu osjeća ravan njima. Nije ovdje riječ o tome. Biti kroničarom događaja vezanih uz bazen i vodeni sport s loptom te ljudi koji su u njemu postizali zavidne rezultate, i to od osamostaljenja naše države, posebno u posljednjih deset godina, koje su i predmet ove knjige, značilo je proživjeti cijeli jedan život, prijeći dug put. Put na kojem niste uvijek i niste nužno prvi, najbolji i najljepši. Bilo je padova, uspona do prvog mjesta, pa spuštanja na sedmo. Trenutaka ushita i teških razočaranja. Oči bi znale zasuziti u trenucima tuge, ali i radosti. To je život. U kojem se izmjenjuju ciklusi oprečnih osjećaja. Putovanje koje nije pravocrtno, ni uvijek

po glatkoj plohi, ali je baš zato zanimljivo i uzbudljivo. Iznimno je važno na tom putu imati suputnika s kojim vam nikada neće biti dosadno, na kojeg ćete se moći osloniti, našaliti se s njim, od njega puno toga naučiti.

I koji će danas pomoći vama, a sutra vi njemu. Takvo putovanje postoji, a još bitnije, postoje i takvi suputnici. Zapravo, puno njih. To su hrvatski vaterpolisti. Igrači, treneri, tajnici, liječnici, predsjednici, svi su oni dio velike/male obitelji koju zovem – hrvatski vaterpolo.

Stranice koje slijede priča su o takvom putovanju. Priča o deset godina bogatih događajima koji su ispunili dušu. Da, i medaljama, ali one se nakon osvajanja spremaju u vitrine. Duša ostaje s nama, u nama, vječno.

Ovo je priča o tim suputnicima, o hrvatskom vaterpolu, vaterpolistima. Ovo je njihova priča, zapisana mojim perom.

Dean Bauer
autor

Zlatno desetljeće i nova koja dolaze

Veliko mi je zadovoljstvo prigodnim slovom sudjelovati u sportsko-publicističkim projektima poput ovoga, koji će budućim naraštajima ostaviti trajan podsjetnik na staze slave hrvatskog sporta. Posebno se pak veselim pisati o jednom od najtrofejnijih hrvatskih sportova pa i, osobno mi iznimno dragom – vaterpolu.

U stoljetnoj povijesti tog sporta na našim prostorima generacije hrvatskih vaterpolista ostavile su dubok trag i na klupskom i na reprezentativnom planu. Stotine su kolajni oko vrata u Hrvatsku donijeli majstori ovog iznimno atraktivnog loptačkog sporta. Kao čelnik hrvatske olimpijske obitelji uvijek s ponosom ističem nezaboravno olimpijsko srebro iz Atlante 1996. godine jer je umnogome pridonijelo da mlada hrvatska država bude ucrtana i na vaterpolsku kartu svijeta.

No razdoblje između dvaju naslova svjetskih prvaka od Melbournea 2007. do Budimpešte 2017., u kojem je osvojeno i londonsko olimpijsko zlato te srebro u Riju, uistinu zaslužuje istaknuto mjesto u analima hrvatskog vaterpola i sporta uopće. Više od 30 osvojenih medalja u svim dobnim kategorijama divljenja je vrijedna trofejna kolekcija.

Kao sportskom dužnosniku, zaljubljeniku u »igru pod kapicama« i svjedoku desetljeća u kojem su naši vaterpolisti iskovali tu čudesnu kolekciju odličja povratak u blisku prošlost i iznova proživljen svaki njihov pothvat poseban mi je užitek.

Zlatko Mateša

A uzmemo li u obzir naše podneblje, tradiciju i prirodni talent – s pravom se možemo nadati da će zlatno desetljeće 2007. – 2017. ujedno biti uvod u nova zlatna desetljeća hrvatskog vaterpola.

Zlatko Mateša
predsjednik Hrvatskoga
olimpijskog odbora

Zajedništvom do zlata

Predrag Sloboda

Hrvatski vaterpolo sa svojom seniorskom reprezentacijom kao perjanicom nedvojbeno je jedna od najuspješnijih hrvatskih priča. Ne samo gledano kroz prizmu rezultatskih postignuća, uspjeha, medalja i trofeja, pa čak ni gledano isključivo kroz prizmu sporta. Hrvatski vaterpolo istinski je primjer i putokaz svima u našem društvu, na što smo sve spremni, koliki potencijal leži u našim ljudima, što sve možemo postići kada smo ujedinjeni.

Poslužio bih se metaforom. Pet je prstiju na svakoj ruci, svaki ima posebnu ulogu, slični su, a opet različiti. No, kada se tih pet prstiju ujedini, kada se stisnu u šaku, postaju nepobjedivi. Šaka simbolizira čvrstoću, neprobojnost, snagu i zajedništvo. Upravo smo to mi postigli u hrvatskom vaterpolu. Ovdje su i Zagreb, i Dubrovnik, ali i Split, i Rijeka, i Šibenik...

Naš vaterpolo vodili su i vode veliki igrači i treneri, stručnjaci i sportski djelatnici iz svih naših najvećih i najvažnijih sportskih sredina i klubova. Nitko nije ostavljen po strani, svi su bitni.

Mi u hrvatskom vaterpolu ne znamo što znači sjever ili jug, ali znamo što znači – interes i uspjeh hrvatskog vaterpola.

Samo smo zajedništvom, dakako, uz pomoć Hrvatskoga olimpijskog odbora, države, sponzora i podupiratelja, svih prijatelja sporta, a posebice vjernih navijača kojima je Hrvatska na srcu, uspjeli dovesti i održati Hrvatsku na mjestu na kojem je sada. Na kojem je već cijelo desetljeće. Na vrhu svijeta. Tu mislimo i ostati još jako, jako dugo.

Predrag Sloboda
predsjednik Hrvatskoga
vaterpolskog saveza

Biti u vrhu!

Desetljeće je iza nas, a monografija *Zlatno desetljeće* pred vama.

Deset godina koje nisu bile samo san iako se katkad tako činilo, baš kao što ni ove stranice ukoričene u *Zlatno desetljeće* nisu plod mašte, plod pustih želja, ni izvrtanje činjenica i podataka. Dapače, sport je kao malo koja društvena djelatnost vrlo egzaktna. Poput matematike. Brojke se u sportu, kada su ostvarene, dosegnute, bilo da je riječ o broju golova bilo o mjestu na tablici, više ne mogu mijenjati. Ostaju za sva vremena. Kao svjedočanstvo o ljudima koji su ih ostvarili.

A u desetljeću koje ostavljamo za sobom stotine su brojki. Mnoge od njih spominju se na stranicama koje slijede. Sve one, poglavito one koje »govore« o uspjesima, nisu došle slučajno, nisu plod stihije. Postojala je jasna vizija, želja, koja mi se javila nedugo nakon što je završila moja igračka karijera, potom i 2004. godine nakon što sam izabran za predsjednika Hrvatskoga vaterpolskog saveza.

Ideja je bila samo jedna i naoko jednostavna – vaterpolsku Hrvatsku odvesti na vrh. Svjetski. I tamo se zadržati. Ne trebamo – u sportu je to iluzorno očekivati – uvijek biti prvi, zlatni, ali naša vaterpolska Hrvatska mora uvijek biti u vrhu, uvijek u najužoj borbi za odličja, uvijek u krugu osvajača medalja. U toj ideji i na tom putu nisam bio sam, niti bih sam išta postigao. Sinergija svih ključ je uspjeha u svemu, a poglavito u sportu. Uvijek smo imali igrače i struku za svjetski vrh, no gdje kad bi nam nedostajala i takva organizacija.

Te 2004. godine u šibenskoj »Zlatnoj ribici« mi bivši suigrači, zaljubljenici u vaterpolo, Beba, Goran i Kliso..., dogovorili smo se o povratku Ratka. To je bila jezgra koja se s vremenom širila, niz je osoba sudjelovao u organizacijskom dijelu vođenja Saveza u ovih desetak godina, ali tu početnu usredotočenost na željeno nikad nismo izgubili.

Biti u vrhu!

Ne jednom, ne slučajno, već u kontinuitetu. Postati, biti i ostati trajna vrijednost. Kao što ni jedno veliko čovjekovo ostvarenje ne dolazi preko noći, tako su valjale proći i prve dvije godine tijekom kojih je bilo manjeg posrtanja, ako pod posrtanjem podrazumijevamo četvrto mjesto na svijetu.

No, onda je – jednog proljeća u Australiji – krenuo zlatni plov. S prvim našim naslovom svjetskog prvaka.

Perica Bukić

Nije pretenciozno reći kako sam doista bio uvjeren da planetarna kruna u Melbourneu nije bila samo bljesak, iskra, plam šibice koji se mjeri sekundama. Ondje je upaljen plamen koji – iako je riječ o sportu u vodi – nitko nije, niti može, tako lako ugasiti. Ne dok je ideje i ljubavi prema vaterpolu u našoj domovini Hrvatskoj, koju smo mi iz vaterpolske obitelji svih ovih godina, a osobito u posljednjih deset godina, tako uzorno i uspješno promicali.

Nakon zlata 2007. u Melbourneu, europskih i olimpijskih trijumfa u Zagrebu 2010., odnosno Londonu 2012., srebra u Riju 2016., kao i mnogih pobjeda, uspona na postolja na mnogim prvenstvima, ligama i kupovima po cijelom svijetu, u ljeto 2017. u Budimpešti oživotvorena je misao koja se rodila desetljeće prije.

Listove na kalendaru mijenjamo, ali jedna slika ostaje. Hrvatska na krovu svijeta!

Perica Bukić
predsjednik Hrvatskoga
vaterpolskog saveza (2004.
– 2010.) te dopredsjednik i
izvršni direktor HVS-a
(od 2010.)

Povijesni pregled razvoja vaterpola u Hrvatskoj

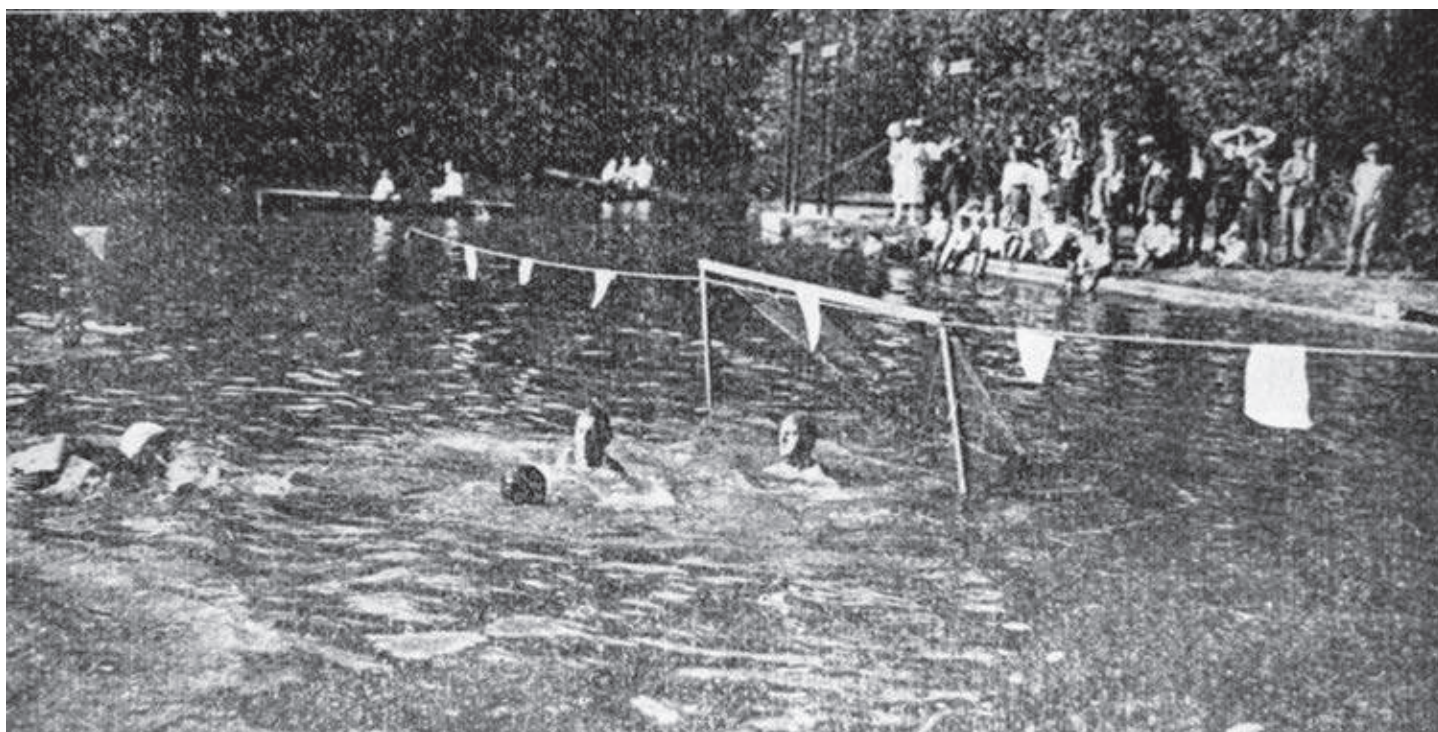
Stoljeće uzdizanja velesile

»Jednom davno, prije mnogo godina, bio neki...«

Tako počinju bajke i priče koje su nam kao djeci pričali roditelji, bake i djedovi, priče u kojima se nadnaravne miješaju sa zbiljskim zgodama, u kojima se svjesno iskrivljuje stvarnost, poigrava objektivno mogućim, a naglašava nemoguće. I sa sretnim krajem.

I priča o hrvatskom vaterpolu mogla bi početi tim riječima. I ona je bajkovita, iako s jednom bitnom razlikom – u njoj je sve istinito i svi su događaji stvarni. Ovo je priča o sportu u Hrvata koji pliva na valovima zlata. Donosimo vam storiju koju je prije 110 ljeta začelo nekoliko entuzijasta koji ni u najljepšim snovima nisu mogli zamisliti u što će se to s vremenom prometnuti. Ovo je saga koja pripovijeda o silnoj ljubavi prema sportu i igri s loptom, o privrženosti

vodi (zar je to čudno kad dvije trećine ljudskog tijela čini voda?!), o upornosti, znanju, pobjedama... Zaplijvamo uz loptu zajedno u toj neprekinutoj utakmici koja je zrcalo velikog rada i truda, odricanja, vizionarstva te sudjelujmo u utakmici u kojoj je bilo uspona i padova jer takav je, konačno, i životni ciklus. Ali ovo je priča nadasve o poštenju i plodovima takvog odnosa prema igri i životu. Naime, ako ste iskreni i poštteni prema sebi, pa onda i prema onome čime se bavite, što radite (a u ovom je to slučaju vaterpolo), onda ćete s vremenom ubirati slatke plodove tog poštenja, odnosno rada. Stupit ćete na najvišu stubu pobjedničkog postolja s lovorikama kakve pripadaju pobjednicima. To je priča o hrvatskom vaterpolu. I da, ona je doista počela baš onako kako počinju sve bajke.

Utakmica na maksimirskom jezeru u Zagrebu u svibnju 1924.

Vaterpolisti dubrovačkog Juga 1926.

Reprezentacija tadašnje Jugoslavije na 2. Europskom prvenstvu u Bologni 1927.

Momčad Jadrana iz Splita 1934.

Jednom davno, početkom 20. stoljeća, splitski sveučilištarci koji su akademsko znanje stjecali u Pragu u svoj su zavičaj za ljetnih praznika donosili svakojake novotarije, nove sportove, igre i običaje. Tako je 1908. godine u moru u splitskoj uvali Bačvice, s plažom koja je i dandanas jedno od omiljenih odmarališta u srcu Splita, 22-godišnji Fabjan Kaliterna organizirao utakmicu u »nekom čudnom novom sportu« (Fabjan je, uz brata Luku, bio i među utemeljiteljima kulturnog nogometnog kluba Hajduk 1911.), igri u vodi s golovima i loptom. Plivalište je bilo omeđeno konopom i tikvicama, za suca je bio određen odvjetnik Špiro Perišić, za kojeg kažu da nije znao ni plivati, a momčadima su podijeljene kapice u dvije boje. Jedni su nosili kapice crvene, a drugi bijele boje. Slučajnost ili ne, ali baš su po tim dvjema bojama, crveno-bijelim kockicama, danas hrvatski vaterpolisti prepoznatljivi u svijetu. Baš su kapice tih boja stoljeće poslije osvajale olimpijska i svjetska zlata. Bilo kako bilo, tog je ljeta 1908. u Splitu odigrana prva vaterpolska utakmica u Hrvatskoj. To je nulta godina hrvatskog vaterpola, a Split mu je kolijevka.

Iste je godine na Kvarneru, u Rijeci, utemeljen prvi vaterpolski klub Victoria, poslije nazvan Primorje, a po dalmatinskim su se gradovima osnivali »divlji«, neslužbeni klubovi. Utakmice su se igrale u moru, i to, logično, samo ljeti, za toplih mjeseci. Nova je igra iz godine u godinu imala sve više poklonika, kako među igračima tako i publikom. No, daljnji je razvoj vaterpola izbijanjem svjetskog ratnog sukoba prekinut, no iznova se, ovaj put zauvijek, razbudio nakon završetka Prvog svjetskog rata. Otad se igrao organiziranije pa iz tog doba bilježimo nastajanje niza drugih klubova. Godine 1922. u Splitu je osnovan klub pod imenom Baluni, koji će dvije godine poslije biti preimenovan u Jadran. Na hrvatskom jugu 1923. utemeljena je jedna od

Povijesni pregled razvoja vaterpola u Hrvatskoj

kasnijih klupskih ikona ovog sporta u europskim razmjerima – dubrovački Jug. Godine 1937. utemeljen je splitski POŠK itd. Premda se vaterpolo u to doba razvijao u okrilju plivačkih saveza i klubova – što je, uostalom, i danas praksa u jakim europskim silama poput Španjolske i Italije, a konačno i na razini europske, odnosno svjetske organizacije (LEN i FINA) – međuratno je razdoblje vrijeme prvih institucionaliziranih i službenih vaterpolskih natjecanja. Dana 23. srpnja 1921. na maksimirskom je jezeru odigrana prva vaterpolska utakmica u Zagrebu, u kojoj je domaći HAŠK svladao kombiniranu momčad Victorije sa Sušaka i splitskog Baluna (4:2). Točno tjedan dana poslije u Splitu je odigrana i prva javna vaterpolska utakmica nakon Prvog svjetskog rata (Balun – Firule, 5:1). Upravo u to doba organizirano je i prvo vaterpolsko prvenstvo ondašnje države, a prvi naslov prvaka godine 1921. pripao je klubu SSU iz Sombora, grada koji se danas nalazi u Srbiji, u Vojvodini, ali je u ono doba bio većinski, poslije i administrativno hrvatski. Ovaj podatak navodimo samo zato da bismo istaknuli činjenicu da je svih 20 državnih vaterpolskih prvenstava (od 1921. do 1940.) osvojio neki hrvatski klub. Najviše je naslova pripalo Jugu (14), a slijedili su SSU (3), Jadran (2) i Victoria (1). Posve logično jer vaterpolo je na europskom jugoistoku nastao u Hrvatskoj i ovdje bio najrazvijeniji. Hrvati su, zapravo, vaterpolu učili susjede u sklopu tadašnje države. Da ta tvrdnja nije pretenciozna, dokazuju i momčadi vaterpolske reprezentacije tadašnje Kraljevine Jugoslavije sastavljene redom od Hrvata. U Bologni 1927. na 2. Europskom prvenstvu prvi su se put pojavili hrvatski vaterpolisti, istina ne pod svojim nacionalnim stijenom. Momčad je vodio i vođa puta bio Hrvoje Macanović, poslije proslavljeni sportski novinar. Ta prva reprezentacija zaslužuje da joj se poimence navedu članovi: Dinko Fabris (Jug), Srećko Čulić (Jadran), Marko Dabrović (Jug), Ante Roje (Jadran), Nenad Popović (SSU Sombor), Mirko Mirković (Jadran) i Mirko Brajda (Jug). Samo koji dan prije putovanja u Bolognu prvi je put zaigrala vaterpolska vrsta ondašnje države. U Beogradu je svladana Poljska (8:0), momčad su činili samo igrači Juga i Jadrana, a strijelac prvoga gola bio je Ivo Dabrović (Jug).

Između dva svjetska rata vaterpolska reprezentacija nije bilježila osobite rezultate, još manje je bila u borbi za medalje. Najveći joj je uspjeh bilo 5. mjesto na Europskom prvenstvu u njemačkom gradu Magdeburgu 1934. kada je lokalni klub iz Magdeburga platio troškove puta i smještaja. Izgubili su od Mađarske (1:3), Belgije (0:3) i Nizozemske (1:3), ali dobili Francusku (2:1), Španjolsku (3:2), uz remi pro-

tiv Čehoslovačke (2:2). Pa i u to, nazovimo ga tako, »predškolsko doba hrvatskog vaterpola« bilo je pojedinaca koji bi skrenuli pozornost na sebe ozbiljnim dosegima najavljujući vrijeme u kojem prostor između Drave i Jadrana neće imati samo ponekog blistavog pojedinca, već – pravu momčad. Na Olimpijskim igrama u Berlinu 1936. još nismo imali momčad, ne za medalju, ali jesmo najboljeg na svijetu. Splićanin Miro Mihovilović službeno je bio proglašen najboljim vratarom olimpijskog turnira. Dvije godine prije, na EP-u u Magdeburgu, proglašen je za najboljeg vratara Europe. Ako se pitate od koga vaterpolske genevuku kasniji slavni splitski vratari (Z. Kačić, Posinković, Školneković, Rebić, Pavić), odgovor je od šjor Mihovilovića. U Berlinu 1936. imali smo još jednog »naj«, bio je to Ivo Giovanelli, najmlađi vaterpolist na Igrama. Bilo mu je tek 17 ljeta. Treba li uopće napominjati da su i na tim Olimpijskim igrama reprezentaciju činili samo Hrvati, igrači Jadrana i Juga?!

S tutnjavom tenkova i topova te preletima vojnih zrakoplova koji su ispunili nebo nad Europom od 1939. do 1945. vaterpolo je, kao i sav sport, pao u drugi plan iako čak ni tada nije zamro. Štoviše, neposredno prije nego što se ratni stroj obrušio i na hrvatske prostore bilježimo prvu službenu utakmicu hrvatske vaterpolske reprezentacije. Bila je to momčad Banovine Hrvatske, sastavnog dijela tadašnje Kraljevine Jugoslavije, koja je pod imenom i zastavom Hrvatske 8. rujna 1940. nastupila u Szegedu protiv Mađarske (2:0 za Mađare), a uzvrat prijateljske utakmice odigran je tjedan dana poslije, 15. rujna 1940. u Splitu (3:2 za goste). U ratno pak doba povijesni zapisi bilježe utakmice vaterpolske vrste Nezavisne Države Hrvatske u Zagrebu, Bratislavi, Berlinu, pa čak i službeno članstvo u svjetskoj organizaciji vodenih sportova (FINA). No, i druga je zaraćena strana njegovala istu, vaterpolsku tradiciju, pa je tako partizanska vaterpolska momčad nastupala 1944. u oslobođenom Rimu s vojnim momčadima SAD-a, Velike Britanije i Francuske.

Nakon završetka Drugoga svjetskog rata vaterpolska scena u Hrvata ne samo da se nastavila već i silno obogatila, uznapredovala. Sušačka Victoria promijenila je ime u Primorje, godine 1946. u Zagrebu je utemeljena Mladost, što će se tek poslije spoznati kao povijesni trenutak cijeloga ovog sporta. Taj je klub, naime, početkom ovog stoljeća službeno bio proglašen za najbolji klub 20. stoljeća. Nešto poslije nastao je i Medveščak, a u Splitu i treći veliki klub Mornar, koji je na početku bio klub Ratne mornarice. Na Olimpijskim igrama u Londonu 1948. samo jedan reprezentativac Jugoslavije nije bio Hrvat, a ondje su pod trenerskim vodstvom Mire Mihovilovića igrali: Juraj Amšel, Velj-

Miro Mihovilović – najbolji vratar svijeta u akciji na Olimpijskim igrama u Berlinu 1936.

ko Bakašun, Ivo Giovanelli, Marko Brainović, Luka Ciganović, Božo Grkinić, Zdravko Ćiro Kovačić, Ivica Jobo Kurtini, Ivo Štakula i Saša Strmac.

Koliko je izrazita bila nadmoć hrvatskih klubova, trenera, igrača, cjelokupne organizacije i infrastrukture, rječito govori sljedeći podatak: na prvih 18 državnih prvenstava nove, sada komunističke Jugoslavije (od 1945. do zaključno 1962.) samo dvaput prvak nije bio neki hrvatski klub. Uspjelo je to crnogorskom Jadranu iz Herceg Novog, iz susjedstva Dubrovnika, godine 1958. i 1959. Preostali naslovi pripali su splitskom Jadranu (6), Mornaru (6), Jugu (3), Mladosti (1). Tek je početkom 60-ih godina izvan Hrvatske nastao neki velik klub. Bio je to beogradski Partizan iako je i on nastao na hrvatskim korijenima i znanju s obzirom na to da su u Beograd prebačeni trener Vlaho Orlić iz Dubrovnika (1958.), a od igrača Zoran Janković iz Mladosti (1963.), Korčulanin Duško Antunović (1966.), iz Šibenika Siniša Belamarić (1967.), a iz Splita Ratko Rudić (1971.).

Ono najbitnije što razlikuje razvojnu epohu hrvatskog vaterpola nakon Drugoga svjetskog rata u odnosu na prijeratno doba jesu medalje! Konačno su počeli pristizati, prvi, možda stidljivi, ali već i te kako stvarni, materijalni dokazi vrhunske kvalitete i ovom podneblju istinski urođene sportske nadarenosti.

Poglavito kada je riječ o igri s loptom. Kao prvu medalju tako smatramo onu osvojenu na Europskom prvenstvu 1950. u Beču – brončanu. Slijedilo je prvo olimpijsko odličje u Helsinkiju 1952. Veličanstveno srebro iskovala su čak devetorica Hrvata. Uz onih šest iz Londona 1948. (Amšel, Bakašun, Brainović, Kovačić, Kurtini i Štakula), i trojica novih odličnika (Vlado Ivković, Lovro Radonić i Zdravko Ježić). Nije to ništa prema čak desetorici Hrvata, koliko ih je činilo reprezentaciju koja je na sljedećim Olimpijskim igrama u Melbourneu 1956. ponovno osvojila srebro: Juraj Amšel, Ivica Cipci, Tomislav Franjković, Vlado Ivković, Zdravko Ježić, Hrvoje Kačić, Zdravko Kovačić, Lovro Radonić, Marijan Žužej i Ivo Štakula. Odličjima osvojenima u tom desetljeću valja pridodati i dva srebra s kontinentalnih prvenstava, a svakako treba spomenuti i pojedince, jedinstvene u svjetskim razmjerima, koji su dotaknuli zvjezdane trenutke u tom razdoblju.

Riječanin Zdravko Ćiro Kovačić 50-ih je godina 20. stoljeća bio proglašen najboljim vratarom na svijetu, a Ivica Johan Cipci bio je prvi strijelac olimpijskog turnira u Melbourneu 1956. No, uz sportsko umijeće, naši su vaterpolisti osobito naglašeno njegovali hrvatsko domoljublje te otpor prema svim vrstama autoritarnih režima. Tako je Dubrovčanin Hrvoje Ka-

Povijesni pregled razvoja vaterpola u Hrvatskoj

Riječke legende – Zdravko Ćiro Kovačić (lijevo) i Ivica Jobo Kurtini.

Trener Aleksandar Coša Seifert s mladostašima 1968.

čić, briljantan igrač, propustio OI u Helsinkiju jer je bio – u zatvoru! Iz političkih razloga. Naime, glasno je na ulicama Dubrovnika proslavljao pobjedu nogometaša zagrebačkog Dinama nad beogradskom Crvenom zvezdom. U to doba dovoljno da ga vlast uhiti, oduzme mu putovnicu i optuži za »hrvatski nacionalizam«. Drugi Dubrovčanin, Ivo Štakula nakon osvojenog olimpijskog srebra u Melbourneu 1956. prebjegao je, odnosno ostao među Hrvatima u Australiji ne želeći se više vratiti u komunističku državu.

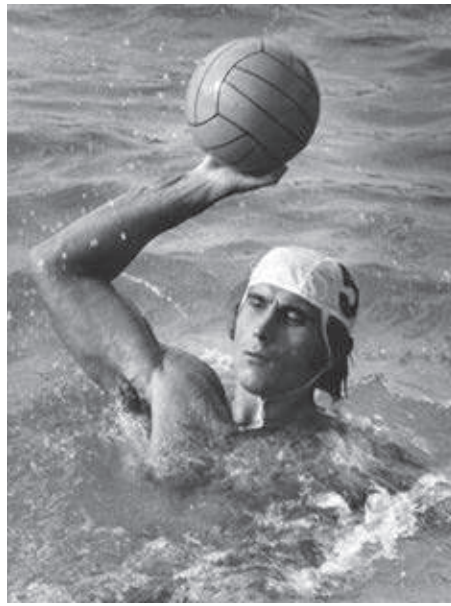
Na Olimpijskim igrama u Rimu 1960. od 13 reprezentativaca Hrvata je bilo »samo« sedam. Dotad najmanja brojka, pa možda je i zato izostala medalja, odnosno ostalo se na korak do nje, na četvrtom mjestu. No, već na Igrama u Tokiju četiri godine poslije, po već ustaljenoj praksi, od 11 igrača (broj igrača u momčadi smanjen je odlukom FINA-e) Hrvata je bilo čak osam: Ozren Bonačić, Zoran Janković, Toni Nardelli, Frane Nonković, Vinko Rosić, Karlo Stipanić, Zlatko Šimenc i Ivo Trumbić. Učinak? Srebrna medalja, koračić do zlata. Reprezentacija, naime, nije izgubila ni jedan jedini susret na cijelom turniru, samo je jednom remizirala s Mađarima uz promašeni četverac Mirka Sandića u posljednjim sekundama utakmice. Kako sve do Igara u Barceloni 1992. u vaterpolu nije bilo finala, već se igralo turnirskim sustavom, o poretku je presuđivala gol-razlika, a tu su Mađari bili za gol bolji. Njima je pripalo zlato. Bila je to epoha veličanstvenog Tonija Nardellija, iznimno svestranog sportaša. Osim što je početkom 60-ih godina prošlog stoljeća bio ponajbolji vaterpolist na svijetu, bio je i sjajan jedriličar, odličan plivač. Na Mediteranskim igrama 1959. osvojio je, primjerice, dvije plivačke medalje i jednu vaterpolsku. Ta potonja, jasno, bila je zlatna.

Nakon gotovo puna dva poslijeratna desetljeća zastajkivanja, nadomak Olimpa, konac šezdesetih napokon je donio vrhunac. U sportu je vrhunac vrlo jednostavno imenovati. To je olimpijsko zlato. Ula-zak u svijet besmrtnosti, klesanje svojeg imena u mramorni zid sportskog panteona. Taj se trenutak dogodio 1968. u Ciudad de México. Baš je tada u svoj punini sazrela prva zlatna generacija hrvatskih vaterpolista. Njezin je tvorac bio prvi trenerski genij s ovih prostora.

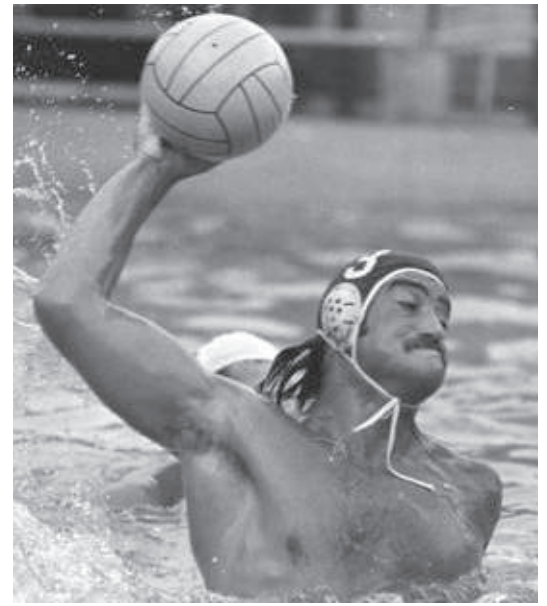
Bio je to Aleksandar Coše Seifert, Zagrepčanin koji je upravo u to doba, potkraj 60-ih godina 20. stoljeća vodio vjerojatno i najbolju postavu zagrebačke Mladosti koja je u pet godina bila čak četiri puta prvakom Europe: 1967., 1968., 1969. i 1971. Pola je stoljeća proveo u vaterpolu, odgojio plejadu igrača uspješnih kao što je i sam bio. No, bio je i trener, sudac, dužnosnik. Prije Mladosti učinio je senzaciju s Medveščakom – 1966. uveo ga je u Prvu ligu – no prethodno je osvojio i Zimsko prvenstvo Jugoslavije. Ostao je to jedinstven slučaj u povijesti bivše države da je neki drugoligaš uspio osvojiti naslov nacionalnog prvaka. Seifert je na Igre u Meksiko poveo 11 igrača, među kojima je bilo osam Hrvata: Ozren Bonačić, Zdravko Hebel, Zoran Janković, Ronald Lopatny, Miro Poljak, Karlo Stipanić, Uroš Marović i kapetan Ivo Trumbić. U momčadi su još bili Đorđe Perišić, Mirko Sandić i Dejan Dabović. Da, bio je ondje i 12. igrač, za svaki slučaj. Neki nadareni klinac, a zvao se Ratko Rudić. Jedan od junaka turnira i prvog, povijesnog olimpijskog zlata bio je nedvojbeno i vratar Karlo Stipanić zvani Džingo, rodom Crikveničanin. Tako ga je nazvao najbolji mu prijatelj Ozren Bonačić zbog blago kosih očiju ili izgleda koji je podsjećao na Džingis-kana. Džingo je između vratnica doista bio nedodirlji-

Karlo Stipanić Džingo – vratar Mladosti i olimpijski pobjednik 1968.

Ronald Lopatny – zagrebački fakin i briljantni vaterpolist.

Ozren Bonačić – ponajbolji igrač i trener Mladosti i reprezentacije.

vi vladar poput velikoga mongolskog vojskovođe. U posljednje dvije utakmice natjecanja Stipanić je obranio čak dva četverca Mađarskoj (8:6), pa onda i tadašnjem SSSR-u (13:11 u produžetku). Stipaniću je najmanje smetala sasvim nova lopta koja se pojavila u vaterpolu. Umjesto kožnate, teške i tvrde, stigla je žuta plastična, brza kao metak. Džingov najbolji prijatelj Ozren Bonačić, mnogima poznatiji samo kao Bone, ali za dobre prijatelje Pluton zbog karakteristična hoda nalik na onaj junaka iz tada popularnih crtanih filmova, bio je drugi veliki oslonac te olimpijske momčadi. Velik i po centimetrima, čak 199, ali i po kilogramima, »samo« 130. U prebogatoj igračkoj karijeri, uz olimpijsko zlato u Meksiku, izdvajamo i srebro s Igara u Tokiju 1964., jednu brončanu medalju na Svjetskom prvenstvu te čak tri na europskim prvenstvima. No, Bonačić se osobito ističe uspjesima, a još više odanosti Mladosti. S tim je klubom osvojio četiri naslova prvaka Europe, ali i jedan kao posuđeni igrač Partizana 1964. Nakon što je završio igračku karijeru, još je jednom bio najbolji u Europi 1996. kada je osvojio europski Superkup, a tri godine poslije i ondašnji Kup pobjednika kupova. U čak pet navrata dolazio je u Mladost, u pravilu onda kada bi »zagustilo«.

Kraj šezdesetih bila je zlatna epoha zagrebačkog vaterpola. Mladost kao nikada prije ni poslije nije bila toliko »nakrcana« reprezentativcima, blistavim pojedincima koji su igru iz kluba samo prenijeli u reprezentaciju.

Jedinstven je, recimo, bio Miro Poljak, najbolji strijelac tadašnje reprezentacije, prvi strijelac olimpijskog turnira u Ciudad de Méxicu koji je čak četiri puta bio proglašen najboljim strijalcem u Europi! Bio je izvanredno duhovit. Humorom je, tijekom cijele

svoje karijere, odgovarao na sve životne izazove, a ni posljednjih ga godina, kada se zlopatio zbog teške bolesti, nije napuštao. Nije se dao. Štoviše, smješkao se bolesti u lice i zbijao crne šale na svoj račun. Poljaku ili Žmegi, kako su ga zvali, na svoj način bio je vrlo blizak Ronald Lopatny. Čak su i rođeni iste godine, sa samo 16 dana razlike – Poljak je rođen 3. rujna, a Lopatny 19. rujna 1944.

Roni Lopatny bio je pravi zagrebački fakin, u pozitivnom smislu te riječi, a u ljetopise hrvatskog, ali i vaterpola u ondašnjoj Jugoslaviji, upisao se kuriozitetom. On je jedini igrač u povijesti koji je postao reprezentativac, štoviše otišao na Olimpijske igre, a igrao je u Drugoj ligi! Lopatny je bio član Naprijeda (poslije Medveščaka). Nakon završetka igračke karijere u svojem je restoranu u središtu Zagreba okupljao jet-set iako je to, kako je govorio, više bila posljedica njegova tadašnjeg braka s poznatom pjevačicom Terezom Kesovijom.

Početak sedamdesetih godina uvedena je važna novina u organizacijsku strukturu hrvatskog vaterpola. Naime, u svibnju 1971. u Splitu je održana Osnivačka skupština Hrvatskoga vaterpolskog saveza. Vaterpolisti su se konačno odvojili od Plivačkog saveza, u čijem su sastavu bili pola stoljeća, od 1921., kao svojevrsna podsekcija.

Godinu dana poslije, u olimpijskoj 1972., put Münchena je pošla ekspedicija od 11 igrača, među kojima osam Hrvata: Duško Antunović, Siniša Belamarić, Ozren Bonačić, Ratko Rudić, Ronald Lopatny, Uroš Marović, Zoran Janković i Karlo Stipanić. Nije obranjeno zlato, niti je osvojena medalja. Zastalo se na petoj stubi konačnog poretka. Godine 1973. organizirano je prvo Svjetsko prvenstvo u plivanju i vaterpolu na kojem je ondašnja momčad južnoslavenske države bila

Duško Antunović –
korčulanski čudotvorac i
prvi hrvatski izbornik.

Siniša Belamarić – najbolji
strijelac prvog Svjetskog
prvenstva 1973.

brončana, a taj su turnir, svatko na svoj način, obilježila dva šibenčanina – Siniša Belamarić, odnosno Ante Lambaša. Jedan u bazenu, drugi uz bazen.

Siniša Belamarić bio je, naime, najbolji strijelac prvog Svjetskog prvenstva, ali nije to bilo ni osobito čudo. Tri godine prije, 1970., pod svoje ga je skute iz rodnoga grada uspio pridobiti moćan beogradski Partizan, koji mu je čak dao i stan samo da ne prijeđe u Mladost. Premda, možda su Zagrepčani i sami krivi jer je Belamarić u Beograd prešao kao najbolji strijelac Druge lige kada su se za njegove usluge raspitivali svi klubovi – osim Mladosti! Silan talent, međutim, u reprezentaciji nisu pratile i medalje. Najveći uspjesi bile su mu dvije bronce sa SP-a 1973. i 1978.

No, uz Belamarića, možda je znakovitije ono što je slijedilo – da je direktor turnira na SP-u u Beogradu 1973. bio najuspješniji hrvatski vaterpolski dužnosnik u svjetskim razmjerima. To je Ante Lambaša, šibenčanin koji je 1963. potaknuo Kup prvaka ili današnju Ligu prvaka, bio u uredu LEN-a, od 1968. do 1972. predsjedao Tehničkim vaterpolskim odborom LEN-a, a odlična organizacija SP-a u Beogradu lansirala ga je u sam svjetski vrh. Godine 1978. izabran je za dopredsjednika FINA-e, od 1980. do 1984. bio je predsjednik FINA-e, a od 1982. do 1986. godine i predsjednik LEN-a. Jedini u povijesti koji je istodobno bio predsjednik svjetske, ali i europske organizacije vodenih sportova!

Lambaša bi znao kazati: »Dostojevski je rekao da su svi velikani ruske književnosti izašli iz Gogoljeve

kabanice, a mi pak, aludirajući na te riječi, možemo istaknuti kako su sve vaterpolske zvijezde s ovih prostora izašle iz Orličeve kabanice.«

Dubrovčanin Vlaho Orlić, rodnom iz Kotora, koji je većinu života proveo u Beogradu, iznimno je važno oblikovao vaterpolo u bivšoj državi, glede stručnog rada, trenerskog posla. Vrstan strateg, iako bez zlata s reprezentacijom, ali zato s čak šest naslova europskih prvaka s Partizanom, uvelike je oblikovao trenerski opus, izučio plejadu kasnijih vrsnih trenera poput naših Ratka Rudića, Duška Antunovića, Brune Silića, ali i Crnogorca Petra Porobića, pa iz Srbije Nikole Stamenića, Nenada Manojlovića...

Vratimo li se u sedamdesete godine prošlog stoljeća, ipak valja zamijetiti kako rezultatski one nisu bile na razini prethodnog desetljeća. Nakon petog mjesta u glavnome bavarskom gradu, i sljedeće su Olimpijske igre okončane istim plasmanom. Bilo je to na Igrama u kanadskom gradu Montrealu 1976., na kojima je nastupalo osam hrvatskih vaterpolista: Duško Antunović, Siniša Belamarić, Ozren Bonačić, Zoran Kačić, Đuro Savinović, Uroš Marović, Boško Lozica i Damir Polić. Pridodamo li tome i nesretnu epizodu s poništenim rezultatima reprezentacije na Svjetskom prvenstvu u kolumbijskom gradu Caliju 1975. zbog navodnog dopinga (poslije je optužba odbačena) Ratka Rudića, sedamdesete su zapravo, pokazalo se poslije, bile svojevrzni *intermezzo* za ono što je slijedilo u osamdesetima. Zapravo, vjerojatno najsjajniji trenutak sedamdesetih godina prošlog

stoljeća smjestili bismo u jedan od najmanjih klubova. Najmanjih samo po veličini grada iz kojeg dolazi, ne i tradiciji. Korčulanski plivački klub ili, jednostavnije, KPK 1978. osvojio je Kup pobjednika kupova Europe. Do današnjeg dana nikad manje mjesto u Europi (3 000 stanovnika u ono doba) nije imalo pobjednika nekog europskog kupa u nekom od velikih loptačkih sportova. Do tog ljeta Korčula je bila samo grad Marka Pola, od 1978. postala je i grad Duška Antunovića, Slobodana Trifunovića, Boška Lozice...

Upravo je Boško Lozica – inače svestrani sportaš koji obožava stolni tenis, koji još drži školski rekord u bacanju kugle na Korčuli, no koji najviše voli pogledati, ne vaterpolo, već košarku – imao presudnu ulogu u osvajanju Kupa kupova. Rasni strijelac i odličan asistent, vrlo se brzo našao na meti najvećih klubova pa je njegov prelazak u Jug 1979. i borba Partizana bila tada velika sportska afera. On je pak uzvratio potpisavši za jugoša pa je 1980. sudjelovao u povijesnom prvom naslovu europskog prvaka za klub iz Dubrovnika.

Drugi veliki Korčulanin najveće je uspjehe postizao s klubovima, ne s reprezentacijom.

Duško Antunović kao igrač triput je bio prvak Europe s Partizanom, a dvaput brončani na EP-ima. Trenersku je karijeru briljantno počeo s KPK i njihovim jedinim europskim trofejom 1978., a okrunio je u Mladosti dvama naslovima prvaka Europe i jednim Superkupom. U hrvatsku vaterpolsku povijest ušao je i kao prvi naš izbornik.

U Splitu je pak sedamdesetih blistao još jedan igrač koji je bitno odredio svoju vaterpolsku epohu.

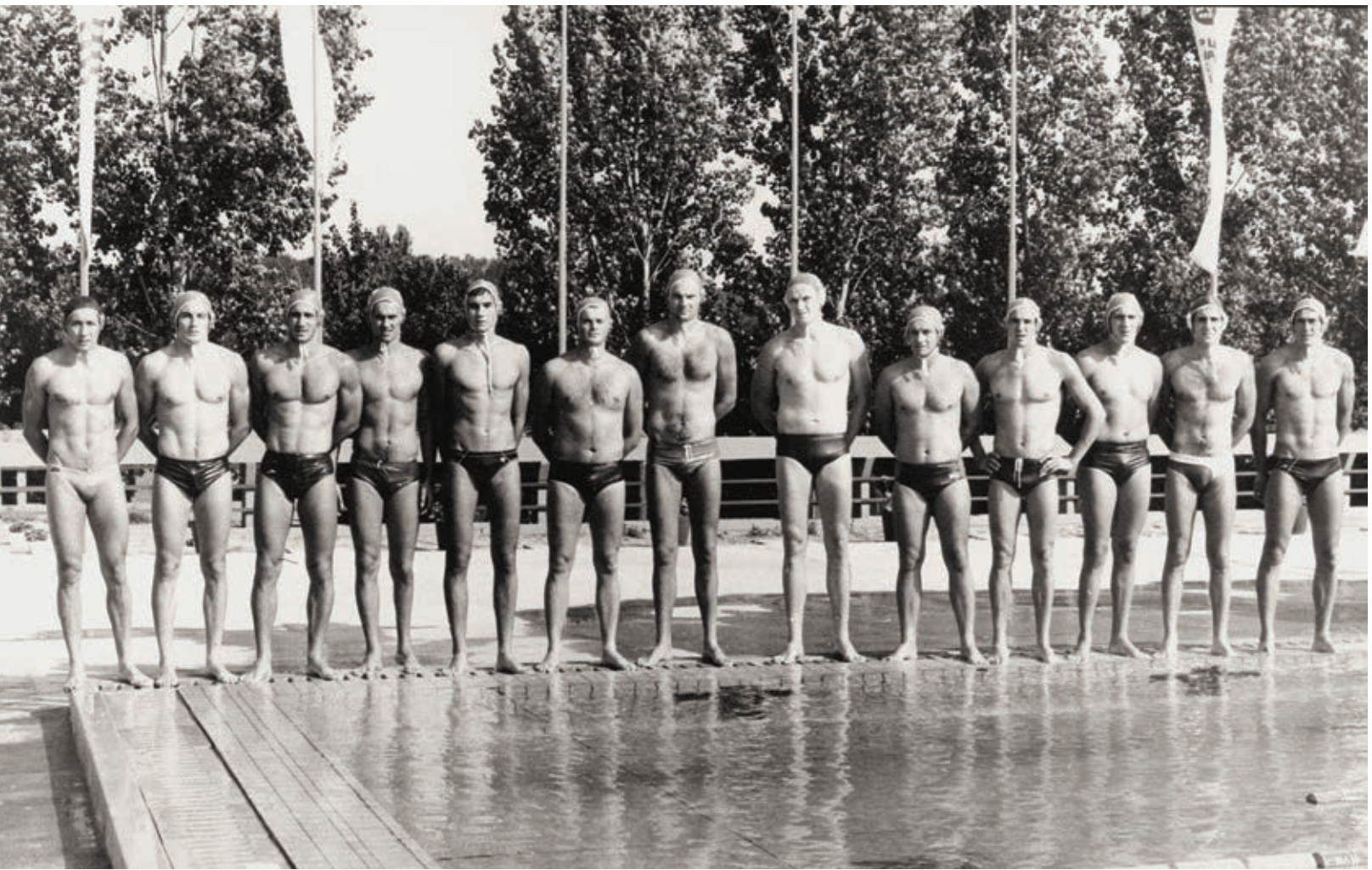
Damir Polić dva je desetljeća igrao prvoligaški vaterpolo, od toga je matičnom POŠK-u podario većinu, 17 godina, i to onih kada je bio na vrhuncu, najjači, najmlađi. Kada je sa Zente otišao, nije želio ni u jedan suparnički klub, već se otisnuo preko Jadrana u Italiju. Zanimljivo, taj je zlatar po struci u vaterpolu imao samo jednu manu. Nije mogao do zlata! Ima olimpijsko srebro iz Moskve 1980., pa srebrne kolajne s dva europska prvenstva (1974. i 1977.), čak i srebro s Mediteranskih igara (1975.), dvije bronce sa svjetskih prvenstava (1973. i 1978.), pa broncu s EP-a u njegovu Splitu (1983.). Istina, postoji jedno zlato, mediteransko iz Splita 1979. No, zato je s POŠK-om, iako bez naslova državnog prvaka, osvojio dva Kupa kupova Europe (1981. i 1983.) i europski Superkup (1983.).

Razmeđe dvaju desetljeća obilježio je velikan s jadranskog juga, dubrovački Jug, osvajanjem svojeg prvog naslova prvaka Europe 1980. U postavi Gospara za povijest najmanje su trojica zadužila klub i reprezentaciju (Božo Vuletić, Goran Sukno i Veselin Đuho), a četvrti je, istina, ostavio trag u nacionalnoj momčadi, ali ne toliki kao u Jugu.

Pa ipak, Luko Vezilić, jer o njemu je riječ, i danas je za mnoge u Gradu pojam igrača s brojem 1 na kapici. U konkurenciji vratara poput Mare Balića, Frane Vićana, Marka Bijača, to je silan kompliment. Veselin Đuho, jedan od najtrofejnijih jugaša, kaže da ga je baš Vezilić proslavio svojim nestvarno točnim, kao dalekometni projektil preciznim, dugačkim proigravanjima u kontru. No najdojmljiviji je bio na голу, a posebice po vrlo visokom iskakanju iz vode. Nerijetko bi ga treneri zafrkavali da ne iskače toliko jer će mu jednom netko dati gol – kroz noge! Vidra u vodi, olimpijski srebrnjak iz Moskve 1980., vjerojatno bi u karijeri osvojio još pokoju »kantuu«, igrao četiri-pet vrhunskih sezona, da ga u dobi od 32 godine 1980. nije sustigla ozljeda oka pa je tako prekinuta blistava karijera.

Izuzmemo li klupske uspjehe Juga, ali i POŠK-a, početak osamdesetih ni po čemu nije dao naslutiti da se negdje daleko na pučini valja dotad najveći i najsnažniji val hrvatskog vaterpola. Naime, ulazak u, pokazat će se, zadnje desetljeće postojanja dotadašnje države bio je sve samo ne miran, idiličan i uspješan. Počelo je tragedijom kod Dubrovnika, u kolovozu 1981., kada je u prometnoj nesreći poginuo tadašnji izbornik Tripun Ćirković, ni mjesec dana uoči početka Europskog prvenstva u Splitu. Četvrti na Poljudu, zatim tek sedmi na Svjetskom prvenstvu u Ekvadoru, pa ponovno bez medalje i na sljedećem EP-u u Rimu 1983.; stvorila se kritična masa koja je »otpuhala« izbornika Antu Milu Nakića, a onda... Onda je došao ključni trenutak. Za izbornika je postavljen Ratko Rudić. Veliko igračko ime, ali sa slabašnim dotadašnjim trenerskim rezultatima i iskustvom. Usudili bismo se čak reći kako su tadašnji vaterpolski čelnici odlučili vruć kesten ubaciti u ruke mladom treneru. Ako se opeče, dakako, smijenit će ga, bude li obratno, opet su pobjednici pred javnosti jer će se moći pohvaliti kako daju prilike mladima. Čak je i ondašnja sportska javnost, publika, lagano dignula ruke od vaterpolista jer previše je vremena proteklo od velikog uspjeha nacionalne vrste.

Ratko Rudić na Olimpijske igre u Los Angeles 1984. od ukupno 13 igrača odveo je čak osam Hrvata: Božo Vuletić, Goran Sukno, Veselin Đuho, Zoran Roje, Milivoj Bebić, Perica Bukić, Deni Lušić i Tomislav Paškvalin. U kvalitativnom pogledu, vaterpolski je turnir zbog bojkota bio slabiji za neigranje SSSR-a, Mađarske i tada vrlo jake Kube. Reprezentacija tadašnje Jugoslavije »pomela« je sve suparnike odigravši neodlučeno samo posljednji susret sa SAD-om. Tada im je i remi bio dostatan za zlato koje je, unatoč vodstvu Amerikanaca, ostvareno (5:5) pred točno 4 120 gledatelja. U ono doba puno za vaterpolo.

Reprezentacija Jugoslavije prije odlaska na OI u Los Angeles 1984. (slijeva): Milorad Krivokapić, Milivoj Bebić, Deni Lušić, Dragan Andrić, Perica Bukić, Veselin Đuho, Zoran Petrović, Tomislav Paškvalin, Božo Vuletić, Goran Sukno, Igor Milanović, Andrija Popović i Zoran Roje.

Tomislav Paškvalin, jedini Zagrepčanin u tom sastavu, visoki centar, zavapio je nakon dolaska »kako se nada da će ovo olimpijsko zlato biti motivacija i za uspon zagrebačkog vaterpola.« To se poslije i dogodilo, ali neovisno o tome što u njemu nije sudjelovao, popularni Paškva ušao je u povijest vaterpola u hrvatskoj metropoli kao jedini zagrebački vaterpolist s dvije zlatne olimpijske medalje. Naime, nakon Kalifornije, Paškvalin je isti pothvat ponovio i u Seoulu 1988. Kada tomu pridodamo i naslov svjetskog prvaka iz Madrida 1986., dobivamo jednog od najzlatnijih hrvatskih vaterpolista uopće. Usto, Paškvalin je i jedan od predvodnika igranja tzv. povratne lopte od centra prema vanjskoj liniji. Podosta nakon igrачke karijere, neko je vrijeme bio i pomoćnik ministra sporta.

Ono što je Paškvalin u glavnom gradu, to je pak Deni Lušić u »najsportskijem gradu na svitu«, kako tepaju Splitu. Deni Lušić jedini je splitski sportaš s dvije zlatne olimpijske kolajne! Isticati se po ovome u gradu koji je dao Gorana Ivaniševića, Tonija Kukoča, Dina Rađu, Đurđicu Bjedov, Blanku Vlašić, Ivana Balića, veslače, jedriličare, nogometaše... to znači, jednostavno, uspjeti. Manje je pak znano da su ga u mladosti

godinama vrbovali za svoj sport treneri Jugoplastike, odnosno današnjega Košarkaškog kluba Split. Deni Lušić u igračko je doba bio i silan mamac ženske publike, koja bi ispunjavala tribine samo ne bi li ga vidjela. Problem je bio za suparnike, koji ne bi uspjeli vidjeti kada bi im Deni oteo loptu. Jedan od najboljih naših braniča, usto i pakleno brz plivač sjajna šuta.

U plejadi Ratkovih kalifornijskih zlatnika, nakon Zagreba i Splita, valja se spustiti do Dubrovnika zbog jednog igrača, za kojeg kažu da je tada igrao vaterpolo kakav se igrao tek 20 godina poslije.

Goran Sukno bio je, smatraju mnogi, ispred svojeg vremena. Po sportskoj inteligenciji, igračkoj lucidnosti, bezvremenskim potezima. Olimpijski pobjednik iz Los Angelesa, ali i svjetski prvak iz Madrida. Od 1980. do 1985. Jug je osvojio pet naslova državnog prvaka uz jednu europsku krunu i dva nacionalna kupa. To je umnogome temeljeno baš na njegovoj igri. Nakon završetka igračke karijere, uspio je u nečemu što je bilo malo vjerojatno. Kao direktor Juga (1996. – 2012.) bio je čak i trofejniji nego u dane kada je nosio kapicu na glavi.

Donekle je slična i priča Splitsanina rodnom, a Riječanina u srcu i duši, jednog od najvećih igrača u po-

Olimpijski pobjednici iz Los Angelesa 1984.

Tomislav Paškvalin – jedini zagrebački sportaš s dva olimpijska zlata iz programa ljetnih Igara.

Deni Lušić – jedini Splitsčanin s dva olimpijska zlata.

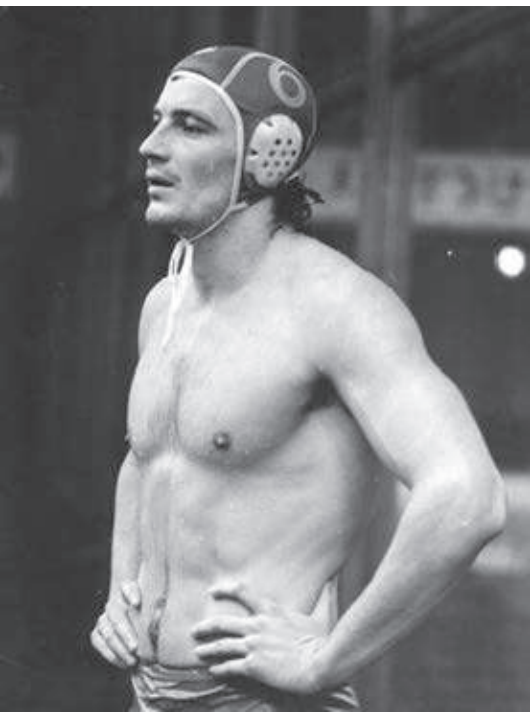
Goran Sukno – trofejni igrač i direktor.

vijesti riječkog Primorja. Zoran Roje dugi je niz godina, sve do recentnih uspjeha kluba s Kantride, bio jedini igrač koji je osvojio trofeje za taj klub, dva nacionalna kupa – jedan kao igrač (1979.), drugi kao trener (1995.). U Los Angelesu je odigrao svoje posljednje utakmice za reprezentaciju, a nakon 17 godina igranja u Primorju, otišao je u Italiju, gdje ga i danas drže za jednog od najboljih stranaca u povijesti Serie A. Taj mirni gospodin sportskih manira, dugo je bio i direktor riječkog kluba, a jedno vrijeme i hrvatski izbornik.

Ako je olimpijsko zlato iz Kalifornije 1984. unijelo dašak euforije i slavlja na krilima jedne od najvećih generacija hrvatskog vaterpola svih vremena, onda je sljedeći turnir, Svjetsko prvenstvo u Madridu 1986., vaterpolu donijelo kulturni status u povijesti sporta uopće. Rudić je u španjolsku prijestolnicu odveo momčad u kojoj su od Hrvata bili Perica Bukić, Deni Lušić, Veselin Đuho, Dubravko Šimenc, Goran Sukno, Tomislav Paškvalin i bokeljski Hrvat Mirko Vičević. U vreloj španjolskoj noći pred 5 000 ljudi na tribinama, u utakmici za Guinnessa, finalu koje se igralo dulje od dva sata ili osam puta po tri minute produžetaka! Kao nikada prije ni poslije u povijesti. Na koncu, poraženi su Talijani (12:11). Sad već epskim pogotkom Igora Milanovića četiri desetinke sekunde prije kraja na dodavanje Dubravka Šimenca. Prvi put u povijesti reprezentacija

Zoran Roje – ikona riječkog i hrvatskog vaterpola.

Milivoj Bebić – splitski bombarder.

Povratak s OI-ja u Seoulu 1988. – u prvom redu, slijeva: Zlatko Saračević (rukomet), Danko Cvjetičanin (košarka), Jasna Šekarić (streljaštvo), Dražen Petrović (košarka), Perica Bukić, Franjo Arapović (košarka), Tomislav Paškvalin, dr. Ivan Fattorini i Dubravko Šimenc.

tadašnje države, ali to znači i hrvatski vaterpolisti, postali su prvaci svijeta!

Uspjeh je to veći ako se spomene podatak da na prvenstvo u Madridu izbornik Rudić nije uopće poveo Milivoja Bebića, koji je tada bio uvjerljivo najbolji strijelac i igrač na svijetu.

Milivoj Bebić bio je pakleni stroj za golove kakav nikada nismo imali. Svjetski je rekorder u broju golova na jednoj utakmici. Postigao ih je čak 28 protiv Gvatemale na Univerzijadi u Kobeu 1985. Toliko nestvarno da je pokvario i japansku elektroniku jer za takvo što semafor nije bio programiran. Rekorder je bivše države sa 620 golova u sedam godina igranja za reprezentaciju. U prosjeku 90 golova godišnje. Bio je najbolji strijelac na Olimpijskim igrama u Los Angelesu 1984., na SP-u u Guayaquilu 1982., na EP-u u Sofiji 1985. Službeno ga je FINA triput proglasila najboljim vaterpolistom na svijetu: 1982., 1984. i 1985. U ljeto 1986. potpisao je za talijanski Volturmo za milijun ondašnjih njemačkih maraka. Prvi milijunaš među vaterpolistima! Nakon igračke karijere bio je uspješan sportski direktor POŠK-a (prvak Europe 1999.), od 1996. član je Upravnog odbora HVS-a, a od 2017. član Tehničkog vaterpolskog odbora FINA-e.

Kraj osamdesetih godina 20. stoljeća vrlo pak jasno, nevezano za zbivanja u bazenu, naznačuje velike, tektonske promjene. Ne u vodi, ne u sportu, već u državi i društvu. Bilo je to vrijeme kad se osjećala sloboda, ali su i sve glasnije bile prijetnje i zveck-

nje oružjem. Južnoslavenska ideja i država koja ju je promicala brojile su svoje posljednje dane, a od nje će se vaterpolisti za sam kraj oprostiti još dvjema, najsjajnijim medaljama.

Najprije obrana olimpijskog zlata, u Seoulu 1988., u koji je Ratko Rudić posljednji put u izborničkoj ulozi odveo momčad u kojoj su bila osmorica Hrvata: Deni Lušić, Dubravko Šimenc, Perica Bukić, Veselin Đuho, Mislav Bezmalinović, Mirko Vičević, Tomislav Paškvalin i Renco Posinković. Bio je to ujedno turnir na kojem je posljednje reprezentativne utakmice odigrao još jedan velikan, poslije službeno proglašen za najboljeg sportaša Dubrovnika u 20. stoljeću – Veselin Đuho.

To što je netko bio kapetanom momčadi u kojoj su bili Paškvalin, Lušić, Šimenc, Bukić, ali i Šoštar, Milanović, Andrić, dovoljno govori o ugledu i statusu koji je kod suigrača uživao Đuho. Nešto što se ne kupuje, nego stječe. Imao je samo 19 godina kada je debitirao u reprezentaciji, s 20 je već bio klupski prvak Europe. No, nisku uspjeha nastavio je i poslije kao trener, a kruna je svakako bilo Jugovo osvajanje naslova prvaka Europe 2001.

No, uoči raspada države razbudio se i vaterpolski Zagreb pa je tako 1989. i 1990. dva naslova europskoga klupskog prvaka osvojila Mladost, prve nakon dva desetljeća. Sljedeće godine, prvih dana siječnja, održano je Svjetsko prvenstvo u australskom gradu Perthu; bilo je to posljednje veliko natjecanje i nastup pod zastavom iste države. Izbornik Nikola Sta-

Veselin Đuho –
sportaš Dubrovnika
20. stoljeća.

Momčad Mladosti,
prvaka Europe 1989.

menić u Australiju je poveo momčad u kojoj je bilo šest Hrvata: Perica Bukić, Dubravko Šimenc, Vitomir Padovan, Mislav Bezmalinović, Mirko Vičević i Renco Posinković. Nakon olimpijske krune, obranjen je i svjetski naslov, potom je spušten zastor. Već nekoliko dana nakon SP-a u Perthu, tadašnji predsjednik VS-a Jugoslavije, Hrvat Celestin Sardelić podnio je ostavku. U srpnju 1991. hrvatski su igrači nastupili za dotadašnju državu na Mediteranskim igrama u Ateni i FINA kupu u Barceloni (dva srebra). No 5. kolovoza 1991. Hrvatski vaterpolski savez, pod predsjedanjem Vlade Kobeščaka, istupio je iz saveza dotadašnje države, osamostalio se, a već su sljedećeg dana igrači koji su trebali nastupati na EP-u u Ateni otkazali nastup u reprezentaciji strane im države.

Bili su to Perica Bukić, Mislav Bezmalinović, Dubravko Šimenc, Renco Posinković i Anto Vasović.

Hrabro i neizvjesno? Ne, već jedino ispravno. U uvjetima ratne agresije na Republiku Hrvatsku, nakon što su prethodno iscrpljeni svi mirotni pokušaji za izbjegavanje prolijevanja krvi, jedino što su svi hrvatski sportaši mogli učiniti u tim, za njihov narod i domovinu sudbonosnim trenutcima, bilo je priklanjanje hrvatskom barjaku. No, to je bilo jamačno i ispunjenje onih davnašnjih želja splitskih entuzijasta na Bačvicama s kapicama crvene i bijele boje – da odsad vaterpolisti svoju snagu, znanje i umijeće pronose svijetom konačno pod imenom i znamenjem svoje domovine, samostalne Hrvatske.

Povijesni pregled razvoja vaterpola u Hrvatskoj

Jadran iz Splita
na krovu Europe
1991. i 1992.

Vaterpolisti
POŠK-a s pokalom
prvaka Europe
1999.

Vodstvo Hrvatskoga vaterpolskog saveza pod prvim predsjednikom Vladom Kobeščakom nije uspjelo u prvotnom naumu, a to je izboriti dodatne kvalifikacije za nastup već na Olimpijskim igrama u Barceloni 1992. Igrama na kojima bi Hrvatska imala što prikazati i sigurno biti jedan od favorita za medalju. Ono što nije omogućeno reprezentaciji, jest klubovima koji su na tom polju pokazali moć i značenje hrvatskog vaterpola. Splitski je Jadran 1991. i 1992. zasjeo na kontinentalni tron pod trenerskom palicom Nevena Kovačevića, vizionara koji je u drugom desetljeću ovog stoljeća preuzeo skrb o mlađim dobnim kategorijama u Hrvatskoj. Za prvi Jadransko naslov splitskom je klubu Mladost solidarno ustupila Bukića i Šimenca, koji su bili najveće zvijezde zagre-

bačkog kluba. Tako su hrvatski klubovi četiri godine zaredom bili vladari europskog vaterpola, od 1989. do 1992. Po dva trofeja Mladosti, odnosno Jadrana! Splićani su do svojega prvog naslova prvaka Europe bili primorani proputovati ukupno 35 000 kilometara autobusom po Starom kontinentu jer im zbog rata nije bilo dopušteno igrati u svojem gradu. Osobito je emotivno bilo međuhrvatsko finale Kupa prvaka Jadran – Mladost 1992.

Prvo pak veliko službeno natjecanje na kojem je nastupila hrvatska seniorska vrsta bilo je Europsko prvenstvo u Sheffieldu 1993. pod ravnanjem izbornika Duška Antunovića. Nije završilo baš sretno s obzirom na to da je iznenađujuće Rumunjska slavila u četvrtfinalu. Valjalo je očito preboljeti dječje bolesti,

Dubravko Šimenc –
vlasnik najrazornijeg
udarca u svijetu
vaterpola.

a one su za nama bile u ljeto 1996. Te je godine Mladost i sedmi put postala prvakom Europe kao nitko prije nje, a izbornik Bruno Silić na Olimpijske igre u Atlantu odveo je sljedeću momčad: Siniša Školneković, Zdeslav Vrdoljak, Joško Kreković, Dubravko Šimenc, Ognjen Kržić, Ratko Štritof, Renato Vrbičić, Damir Glavan, Tino Vegar, Perica Bukić, Igor Hinić, Maro Balić i Vjekoslav Kobeščak. Hrvatski stjegonoša na otvaranju Igara u Atlanti bio je baš vaterpolist, hrvatski kapetan Perica Bukić. Ti su mladići u Lijepu Našu donijeli prvu olimpijsku momčadsku medalju, tjedan dana prije zlata rukometaša. Četvrtfinale protiv SR Jugoslavije (8:6) bila je ljepotica turnira nabijena emocijama, a kada su one posrijedi, onda je tu neupitno ime – Dudo.

Dubravko Šimenc, jedan od najboljih, ne samo hrvatskih već i svjetskih vaterpolista svih vremena te jedan od najsnažnijih šutera u povijesti ovog sporta, osvojio je olimpijsko zlato i srebro, dvaput je bio svjetski prvak, a čak četiri puta europski doprvak. Klupski je prvak Europe bio dvaput s Mladosti, jednom s Jadranom. Jedan je to od rijetkih primjera u sportu da je sin nadmašio slavnog oca. Naime, tata Šimenc ima olimpijsku kolajnu, ali samo jednu, a i ta je srebrna. Dudo je bio drugi vaterpolist hrvatski stjegonoša na otvaranju Olimpijskih igara u Ateni 2004.

U polufinalu Atlante čekala je Rudićeva Italija (7:6 u produžetku), a tu je onda valjalo biti bolji i od sudaca, a u finalu... U njemu na našoj klupi nije bilo u polufinalu isključenog izbornika Silića, ali je bilo

malo previše dekoncentracije. Dovoljno da Španjolci slave za zlato.

Potpuno neočekivano u odnosu na svu tradiciju i iskustvo, olimpijsko srebro nije nam donijelo ni mira i staloženosti, ali ni sustavnosti u radu nacionalne vaterpolske organizacije. To će se očitovati u sljedećih desetak godina, u kojima su tek još u dva navrata

Siniša Školneković – jedan od junaka Atlante 1996.

Olimpijski srebrnjaci iz Atlante 1996.

Povijesni pregled razvoja vaterpola u Hrvatskoj

Vaterpolisti su dvaput bili hrvatski stjegonoše na otvaranju Igara – u Atlanti 1996. Bukić, a u Ateni 2004. Šimenc (na fotografiji).

Željko Klarić – najbolji hrvatski vaterpolski sudac.

Perica Bukić – jedan od najtrofejnijih vaterpolista u povijesti.

osvojene medalje, obje srebrne i obje na europskim prvenstvima, u Firenci 1999. i Kranju 2003. Sve između toga, nažalost, bilo je ispunjeno neuspjesima i podbačajima, barem kada govorimo o reprezentaciji jer klubovi su se svako malo uspinjali na tron: Mladost 1999. s trenerom Ozrenom Bonačićem osvaja Kup kupova; POŠK iste godine postaje prvak Europe, i to na čudesan način, a do toga je momčad doveo Dragan Matutinović, od 2017. izbornik ženske vrste; Mladost 2001. s trenerom Brunom Silićem osvaja Kup LEN; Jug 2001. i 2006. postaje prvak Europe pod vodstvom trenera Veselina Đuhe te Emila Nikolića. Još su teže objašnjivi neuspjesi reprezentacije kada se zna da je ovo podneblje cijelo vrijeme »izbacivalo« vrhunske igrače planetarne klase.

Siniša Školneković, hrvatska hobotnica, jedan je od takvih. Izdanak nadaleko poznate splitske vratarske škole (iako je rođen u Varaždinu), osvajač olimpijskog srebra u Atlanti i europskoga u Firenci. Karijeru je počeo kao 13-godišnji dječak; bio je centar i išlo mu je to. »Trpao« je suparničku mrežu kao od šale, ali su, na sreću, neki mudri treneri uvidjeli da »mali ima vratarskog mota« te ga postavili među vratnice. Sve je ostalo povijest.

Baš kao što povijesti ove igre pripada i datum 12. studenog 2002. Tog je dana na bazenu uza Savu odigrana oproštajna utakmica Perice Bukića, Hrvatska – svijet. Kraj, ali samo jednog dijela karijere budućeg člana Kuće slavnih i čelnog čovjeka hrvatskog vaterpola.

Čak 40 seniorskih velikih trofeja i medalja još ga i danas, u poplavi natjecanja, čini jednim od najtrofejnijih vaterpolista na svijetu. Imao je samo 18 godina kada ga je Rudić poveo u Los Angeles skrivajući od novinara da je slomio prst. Mali je prst učvrstio zlatom. Sa svakom daljnjom godinom, igrao je sve važniju ulogu, preuzimao odgovornost, bio produžena trenerova ruka. Istodobno kreator i realizator, motivator, ali kada treba, i onaj koji smiruje. Hladne glave, a vruća srca. Primjer sportaša

Ratko Rudić potpisuje izbornički ugovor s HVS-om 2004. godine.

Jug je ponovno prvak Europe 2006.

kojeg bi u momčadskom loptačkom sportu poželio svaki trener. Izašao je 2002. iz bazena, ali nikada se nije udaljio od njega, što se za nastavak sage o hrvatskom vaterpolu pokazalo ključnim.

Takav je bio kraj te godine, no početak bismo najradije izbrisali. Prve dane siječnja 2002. kada nas je napustio Bruno Silić, osvajač prve hrvatske vaterpolske medalje u seniorskoj konkurenciji. Vječno nasmiјano lice iz kojeg je isijavao vedar duh stručnjaka koji je u trenerske vode uskočio s 20 godina! Jer su mu liječnici zabranili igranje.

No, nisu hrvatski vaterpolo samo veliki igrači, treneri i predsjednici. Velikane smo imali i u ljudima u bijelom, sudcima. Svakako najveći bio je Željko Klarić. Sudio je pet puta na Olimpijskim igrama te pet puta na svjetskim prvenstvima, devet puta na europ-

skim prvenstvima, šest puta u finalu Kupa prvaka i Kupu kupova, tri puta u finalu Kupa LEN, četiri puta u europskom Superkupu. Najboljim sudcem na svijetu proglašen je 1998. i 1999.

Tako stigismo do jeseni 2004., godine koja je bila prekretnica u našem vaterpolu. Perica Bukić izabran je za predsjednika, a okružen najbližim suradnicima, Duškom Klisovićem, Goranom Suknom, Milivojem Bebićem i Zoranom Rojom, uspio je u domovinu vratiti Ratka Rudića, koji je 16. prosinca 2004. postao hrvatskim izbornikom. Nakon dvije godine uigravanja, u osvit 100. rođendana hrvatskog vaterpola, zakoračili smo u eru u kojoj još živimo. U najtrofejnije i najuspješnije razdoblje u povijesti hrvatskog vaterpola. Ušli smo u – zlatno desetljeće!

2007.

Svjetska kruna

U nacionalnoj povijesti vaterpola, godina 2007. bila je prijelomna. Tada toga nismo bili svjesni, ali desetljeće poslije, bez bojazni da ćemo pogriješiti, glasno možemo reći, otvoreno napisati, odgovorno ustvrditi – te je godine počela dominacija hrvatskog vaterpola. Svjetska nadmoć, dapače!

Iako to početkom 2007., nakon novogodišnjeg slavlja, uopće nije izgledalo tako. Tih smo dana službeno bili sedma nacija Europe. To smo mjesto zauzeli šest mjeseci prije na Europskom prvenstvu u Beogradu. A zamalo smo – brzajući s odlukama, nerijetko vođeni emocijama, a ne dalekosežnim ciljevima i strategijom, usto i pod pritiskom dobrog dijela igrača kojima je bio »pun kufer« razočaranja pa su odustajali ili dvojili trebaju li i dalje igrati pod nacionalnim stijegom – smijenili i izbornika Ratka Rudića...

No, on je tada povukao ključni potez – nema više pomlađivanja, izgradnje momčadi za neku drugu godinu, drugo natjecanje, veći turnir. U konačnici, ulog je bilo Svjetsko prvenstvo! Ima li većeg natjecanja? Ima, Olimpijske igre, ali polako, doći ćemo i do toga.

– Idu najbolji koje imamo, oni koji su u najboljoj formi – jednostavno je rekao Rudić nakon objave imena kandidata, kasnijih putnika.

Trinaest najboljih, najspremnijih, najkvalitetnijih. Godine nisu važne, samo kvaliteta kao jedino mjerilo. Uostalom i pojam »reprezentacija« upravo to govori. Kada nešto reprezentirate, predstavljate, činite to na najbolji mogući način, najsnažnijim argumentima, najboljim stavkama. Bez razmišljanja.

Tako je u momčad nakon devet godina pozvan, štoviše s kapetanskom ulogom, Zdeslav Vrdoljak. Pod stijegom su se ponovno okupili oni koji su se bili zahvalili – Hinić, Barač, Smodlaka, Vićan. Uz petoricu povratnika, u Down Under su krenuli i Pavić, Burić, Bušlje, Kunac, Marković, Đogaš, Joković, Bošković.

Maro Joković – poravnao za produžetak protiv Mađara u finalu Melbournea 2007.

Kada su na Dan žena 2007. otišli, cinici su, kojih u nas ne nedostaje, konstatirali: »Curice su otišle!« Nitko ih nije ispratio! Otišli su iz Zagreba prije svitanja. U tišini, mirno, samozatajno. Skupina muškaraca koja će samo tri tjedna poslije razbuditi naciju. Tada to nisu mogli ni sanjati.

Skupina nam je išla naruku, teško da bi je stručni stožer mogao bolje sastaviti. Od suparnika do rasporeda utakmica.

Najprije Južna Afrika (13:5) za razgibavanje ruku, posebice kapetana Vrdoljaka i njegovih pet komada. Zatim je, uz manje oscilacije (od 6:2 do 6:6) u konačnici ipak svladan (10:9) domaćin Australija, uz četiri pogotka Boškovića, a na koncu je pao i SAD (10:8). Samo Miho Bošković dao je tri. Pobjeda za prvo mjesto u skupini i izravan plasman u četvrtfinale.

Početak showa!

Rusi, koji su u to doba sloveli kao vaterpolska sila, odavno nisu doživjeli takvu blamažu (13:3). U poluvremenu je bilo 8:1.

Polufinale je donosilo Srbiju. E, sad se već razbudila i Hrvatska. Igra se »s njima«, pa onda još polufinale, nešto se valja. Bogami se zavaljalo. Hrvatska bura! Srbi su se proveli slično kao Rusi dva dana prije. Nikada hrvatski i srpski vaterpolisti nisu odigrali utakmicu s tako malo neizvjesnosti kao te večeri 30. ožujka pred razvijenim zastavama brojnih australskih Hrvata. Čak 6:2 u poluvremenu i na kraju uvjerljivo slavlje (10:7) za finale.

Blistao je Miho Bošković s tri pogotka, najveće otkriće SP-a, uostalom, uvršten je među najbolju sedmoricu prvenstva.

Veselje zlatnih – vratar Vićan, Barač (10) i Vrdoljak (4).

Osigurana je prva hrvatska medalja na svjetskim vaterpolskim prvenstvima! Njezinu boju određivao je finalni dan, 1. travnja, susret s Mađarima.

Vidite datum? Oni koji su otišli na Dan žena, sada igraju najveću utakmicu na neslužbeni dan zbijanja šala. Samo... Hrvati se tog dana nisu šalili. Nisu se, istini za volju, ni Mađari.

Kakva je to utakmica bila!

Dan kada je branio Vićan, a pogađali Joković i Marković. Najprije Vićan spektakularno skida kontru Szivosu pri mađarskom vodstvu u posljednjoj četvrtini 7:6. Najčudesnija obrana u povijesti hrvatskog vaterpola. Szivos je bio sam u kontri, u vaterpolu vole reći, »jedan na nula«, u nogometu »oči u oči«. Sami Marton i Frano. I milijuni pari očiju koji gledaju, strepe, svatko sa svojim nadanjima, ali zau-

stavljena daha. Pogodi li Szivos, gotovo je. Vatromet u Budimpešti već je bio spreman...

Ali je Vićan bio u svojem filmu. Kada danas gledamo snimku te obrane, čini se nestvarnom. Nepojmljivo je kako je mogao tako dugo i visoko radom nogu, »škarama«, biti cijelim gornjim dijelom tijela iznad vode. Mađari su poslije provjeravali da na rubu bazena, ispred našeg gola, nije bio kakav stolić.

Frano je Mađarima izbio zlato iz ruku, a mali gospodar Maro Joković, tada 19-godišnjak, u protunapadu je pogodio bliži kut. Kakav drznik! Gol za poravnavanje i produžetak.

U tom se, pak, produžetku iskazao Pavo Marković. Dvama golovima doveo je Hrvatsku u vodstvo (9:8), odveo do pobjede, do vrha svijeta! Cijela je Lijepa Naša bila na nogama! Osim trinaestorice u Melbourneu i njihova trenera. Oni su bili u bazenu.

Ponovno na krovu svijeta, sad u ponešto izmijenjenim ulogama – Perica Bukić i Ratko Rudić.

Melbourne, 1. travnja 2007.

HRVATSKA – MAĐARSKA 9:8

(1:2, 3:1, 1:3, 2:1 – 1:1, 1:0)

MELBOURNE Melbourne Sports Aquatic Centre. Gledatelja 3 000. Sudci: Borell (Španjolska) i Caputti (Italija). Opunomoćenik: Lonzi (Italija).

HRVATSKA: Vićan (13 obrana), Burić, Bušlje, Vrdoljak 1, Kunac, Joković 1, Smodlaka 1, Đogaš 1, Marković 2, Barač 2, Hinić, Bošković 1 (1), Pavić. IZBORNİK: Ratko Rudić.

MAĐARSKA: Szecsi (10 obrana), Da. Varga 2., Madaras, 1, De. Varga, Kasas 1, Szivos 1, G. Kiss 3 (1), Benedek, Fodor, Biros, Kis, Molnar, Nagy. IZBORNİK: Denes Kemeny.

PETERCI: Hrvatska 1-1, Mađarska 1-1.

OSOBNЕ POGREŠKE: Hrvatska 12, Mađarska 11.

REALIZACIJA IGRAČA VIŠE: Hrvatska 6-10 (60 %), Mađarska 3-11 (27 %).

Iz Australije, u kojoj smo na proteklım svjetskim i olimpijskim smotrama znali biti deveti ili deseti, sada su dopirali zvuci hrvatske himne, na najvišem jarbolu vijorio se crven-bijeli-plavi.

Koža se ježila, grlo stezalo, a oči vlažile. Takvo je bilo jutro 1. travnja 2007. u Hrvatskoj. Zemlji svjetskih prvaka!

Povratak – spektakularan! Takav još nismo doživjeli. Na zagrebačkom Jelačić placu. Potom i na Korzu u Rijeci, na Stradunu u Dubrovniku, splitskoj rivi. Štoviše, u godinama koje će slijediti bit će još slavlja, trijumfa, zlata, sportski čak većih, ali ovo je bio ipak najveći, najneobuzdaniji, najveličanstveniji doček. Možda i zato što je bilo sasvim iznenađujuće iako smo skloniji mišljenju da je to bilo zato što je konačno probijena barijera. Neka nevidljiva, mentalna, koja nas je dotad sputavala. Poništeno je prokletstvo izgubljenih finala, stvoren pobjednički mentalitet.

– Tada toga možda i nismo bili svjesni, ali to nas je zlato, taj naslov prvaka, dobiveno finale, to nas

je iz korijena promijenilo. Uvjeren sam da bez zlata u Melbourneu poslije ne bi bilo ni zlata u Zagrebu, Londonu pa sve do Budimpešte – desetljeće poslije kazao je kapetan reprezentacije Zdeslav Vrdoljak.

Barakude su se pojavile i na poštanskim markama, proglašene su, dakako, momčadi godine, Rudić trenerom godine.

Nisu te godine samo seniori osvojili medalje. Sve hrvatske reprezentacije koje su se natjecale vratile su se u domovinu s kolajnom. Mlada reprezentacija (do 20 godina) na SP-u u kalifornijskom gradu Long Beachu osvojila je brončanu medalju pobjedom nad Srbijom (12:8). Juniorska vrsta (do 18 godina) također je bila brončana na EP-u na Malti, nakon pobjede nad Grčkom (10:4). Kadeti (dječaci do 15 godina) osvojili su u Obrenovcu, na neslužbenom svjetskom prvenstvu, prvo mjesto pobijedivši u finalu Srbiju (7:5). Na svim tim turnirima igrali su klinci koji su Melbourne promatrali na TV-u, a koji će desetljeće poslije doživjeti »svoj Melbourne«.

Fina

FEDERATION INTERNATIONALE
DE NATATION
FOUNDED IN 1908

Victoria
The Place To Be

Nasmijana Hrvatska na krovu svijeta.

Na Trgu bana Josipa Jelačića u Zagrebu nikad nije bilo više ljudi nego za dočeka svjetskih prvaka 2007.

Konfeti, pjesma i naklon prvacima.

Ratko Rudić u Hall of Fameu

Mjesec dana nakon Melbournea, 12. svibnja 2007. Ratko Rudić i službeno je uvršten u vaterpolski Hall of Fame. Najtrofejniji trener u povijesti vaterpola, pa onda i cijeloga hrvatskog sporta, a nakon odbojkaškog stručnjaka iz Brazila Rezendea, i

drugi najtrofejniji trener u povijesti sporta. Fascinantno! Zlatni brk s bazena, jedna od bespogovorno najomiljenijih sportskih figura nacije i čovjek čija se stručnost ne propitkuje. Njega se samo sluša. Sluša i upija svaka njegova riječ.

Ratko Rudić u Kući slavnih 2007. u društvu Brucea Wiga i Manuela Estiartea (desno).

Klupski kutak

Solaris i Jug u europskim finalima

U domaćem prvenstvu glavnu je riječ vodio dubrovački Jug, koji je osvojio novu dvostruku krunu, ali pojavila se napokon i treća kvalitetna momčad.

Šibenik, istina, nije uspio ugroziti premoć Juga i Mladosti, ali u Kupu LEN senzacionalno je stigao do finala s ruskim Sintezom iz Kazanja. Prvu su utakmicu 9. svibnja izgubili 12:10, dva tjedna poslije pobijedili su, na žalost, s nedovoljnom razlikom (10:9). Bio je to najveći europski uspjeh u povijesti šibenskoga kluba.

Uspjesima tu nije bio kraj s obzirom na to da je Jug i treći put uzastopno ušao u završnicu Eurolige, a drugi

put zaredom i u finale. U Milanu je u polufinalu u trileru peteraca svladan Partizan (18:17), ali se u finalu 23. lipnja Pro Recco pokazao jačim (9:8). Miho Bošković proglašen je najboljim igračem završnog turnira, baš kao što će potkraj godine biti proglašen i najboljim vaterpolistom Europe za 2007. godinu u izboru LEN-a.

Godina je okrunjena u Splitu Danima hrvatskog vaterpola, u sklopu kojih je odigran završni turnir domaćeg kupa, uz pobjedu Juga nad Mladosti u muškoj konkurenciji, odnosno slavlja Primorja EB u ženskoj. Riječanke su, štoviše, te godine bile i prvakinje države.

Ratko RUDIĆ

Mudrac vaterpola

rođen: 7. lipnja 1948.

grad: Beograd

trofeji s hrvatskom reprezentacijom:

- zlato na OI-ju u Londonu 2012.
- zlato na SP-u u Melbourneu 2007.
- zlato na EP-u u Zagrebu 2010.
- zlato u Svjetskoj ligi u Almatiju (Almaty) 2012.
- srebro u Svjetskoj ligi u Podgorici 2009.
- srebro na FINA kupu u Oradei 2010.
- bronca na SP-u u Rimu 2009.
- bronca na SP-u u Šangaju (Shanghai) 2011.
- bronca u Svjetskoj ligi u Nišu 2010.
- bronca u Svjetskoj ligi u Firenci 2011.

RR ili vaterpolski Rolls-Royce.

– Vratio sam se kući. Došao sam ova-
mo završiti karijeru – tim je riječima 15.
prosinca 2004. Ratko Rudić istupio pred
javnost nakon što je potpisao ugovor na
temelju kojeg je postao hrvatski izbornik.

Tog je trenutka naš vaterpolo, taj zapra-
vo savršeni bolid najboljih aerodinamič-
nih obilježja, vrhunskog dizajna, snažnog
i pouzdanog motora, odličnih inženjera
i pouzdanih guma, dobio konačno ono
jedino što svih godina dotad nije imao.
Savršenog pilota! Inovativnog, iskusnog,
sportski drskog, koji zna kada valja pri-
kočiti, ali i kada s unutarnje strane pre-
stići konkurenta na njegovo i sveopće
iznenađenje.

Trenutak koji je promijenio kotač naše
nacionalne vaterpolske povijesti. Ratko se
nije premišljao nakon što je primio poziv
iz domovine. Zvali su ga njegovi igrači,
bivši učenici, oni koje je dva desetljeća pri-
je vodio – Bukić, Sukno, Bebić, Roje...

Iako su iznimno važnu ulogu u njegovu
povratku imali i Amerikanci! Samo koji
mjesec prije, nakon OI-ja u Ateni, Rudić
je potpisao novi četverogodišnji ugovor s
Američkim savezom. Bio je čvrsto vezan
tim ugovorom. No, kada je novoimenova-
ni predsjednik HVS-a Perica Bukić otvore-

no, ljudski zamolio predsjednika Američ-
kog vaterpolskog saveza Richarda Fostera
da Ratka puste u Hrvatsku, da ga zove do-
movina u kojoj je svake godine boravio, ali
u njoj nije radio 35 godina, Amerikanci su
iznimno korektno poručili:

»Nema problema, nigdje ga drugdje ne
bismo pustili osim kući.«

Potez koji vaterpolska Hrvatska nikada
ne bi smjela zaboraviti.

I... tako je počelo. O, ne, nije bilo nima-
lo jednostavno i lagano. Nisu mu ružinim
laticama obasipali stazu kojom je kročio u
prve dvije-dvije i pol godine. Danas nema
Hrvata koji ga ne hvali, ali ovaj narod,
osim što ima kratko sjećanje, ima još kraći
fartilj. Tako se u ljeto 2006. govorilo da Ru-
dić nije »ni sjena negdašnjeg Ratka«, da je
»trener kojeg je pregazilo vrijeme«, da ga
»nismo ni trebali dovoditi«... Nacija je tog
ljeta, nakon neuspjeha na EP-u u Beogra-
du, pokazala palac dolje i tražila smjenu.
Samo ga je jedan čovjek ustrajno branio i
sačuvao. Tadašnji predsjednik HVS-a Pe-
rica Bukić. Izbornik Rudić je preživio, ali
i pokazao odliku koja ga bitno razlikuje
od drugih stratega. Osim što stalno uči i
preispituje se, iako se to ne bi očekivalo ni
od jednog trenera koji je postigao tolike

uspjehe, on se i mijenja. Ide ukorak s vremenom. Uvidio je da neke stare metode ne pale kod sadašnjih, modernih generacija.

– To je njegova najveća odlika. On nam je uvijek bio šef i autoritet, ali to nije nametao silom i ograničenjima, već je išao ukorak s nama. Slušao nas je, promatrao i shvatio. Velik trener – rekao je mnogo godine poslije Igor Hinić.

Ujedno, uvodio je inovacije. Od psihologa do odabira igrača u kojem je i visina igrala ulogu. Za njegove smo ere imali šest dvometraša u reprezentaciji, pa su ih na putovanjima mnogi brkali s košarkašima. Na duljim pripremama i turnirima, svakih nekoliko dana igrači su mijenjali cimera pa bi se nakon dva-tri tjedna cijela momčad još više zbližila, bolje upoznala. Išao je na neka prvenstva sa samo jednim vratarom da bi imao igrača više u rotaciji. Baš su zbog njega FINA i LEN 2012. unijeli pravilo da svaka momčad obvezno mora imati dvojicu čuvara mreže.

Jedinstvena je priča iz Londona. Nekoliko mjeseci prije OI-ja 2012. bio je u inspekciji Olimpijskog sela u dva navrata. Provjeravao svaki detalj pa je tako dao nalog HOO-u da mu izračuna točno u sekundu koliko treba vremena da se cijela momčad spusti dizalom u paviljonu u kojem će bi smještena reprezentacija tijekom Igara?!

– Nije to bez veze. Znam kako je, gužve su velike, mnoštvo sportaša, svi nekamo idu. Sad zamislite da mi moramo stići na

autobus za trening, utakmicu i da zapne-
mo već u liftu – objašnjavao je R. R.

Da, dobio je točan podatak iz HOO-a, u sekundu precizan.

S Hrvatskom je od Melbournea 2007. do Londona 2012. osvojio deset medalja. Igre, svijet, Europa... Sve je bilo njegovo. Otišao je na vrhuncu slave i moći, koji dan nakon povratka s Otoka. Doduše, ta trenerska strast ponovno se probudila nakon samo godinu dana. Odazvao se pozivu Brazila, koji je pripremao momčad za Igre u Rijuu. I tamo ostvario uspjeh. Medalja na Panameričkim igrama, ali više od toga bronca u Svjetskoj ligi 2015. te četvrtfinale OI-ja najveći su domet u povijesti brazilskog vaterpola. U jesen 2016. napokon se, i to za stalno, vratio kući. Dosta je bilo. Čak 40 izborničkih medalja, kao nitko u svijetu vaterpola, te drugi na vječnom popisu najtrofejnijih trenera svijeta, u svim sportovima. Od Ciudad de México 1968. do Rio de Janeira 2012., sudjelovao je 12 puta na Olimpijskim igrama (za Igre u Montrealu bio je ozlijeđen), što je apsolutni hrvatski rekord, ali i svjetski vrijedan domet. Bio je prvak svijeta, ali i olimpijski pobjednik s tri različite reprezentacije (SFRJ, Italija i Hrvatska).

Trener? Da, ali ima jako puno trenera. Ratko Rudić, kao što je uvijek bio ispred vremena, tako je i iznad svih trenera. Strateg. Mudrac vaterpola. Ili možda jednostavno – genijalac.

Rudićev stručni stožer u Melbourneu 2007.:

pomoćni trener – Milorad Damjanić

trener vratara i tehniko – Zoran Kačić

fizioterapeut – Damir Luketić

liječnik – dr. Dinko Pivalica i dr. Alan Ivković.

Rudićev stručni stožer u Zagrebu 2010. i Londonu 2012.:

pomoćni treneri – Vjekoslav Kobešćak i Elvis Fatović

trener vratara i tehniko – Zoran Kačić

kondicijski treneri: Dean Kontić 2010. i Pero Kuterovac 2012.

fizioterapeut – Damir Luketić

liječnici – dr. Boris Labar, dr. Dinko Pivalica i dr. Alan Ivković.

Ključni trenutak finala – Vićan brani kontru Szivosa.

Frano VIĆAN

Sveti Frano

rođen: 24. siječnja 1976.

grad: Dubrovnik

mjesto u momčadi: vratar

trofeji s reprezentacijom:

- zlato na Ol-ju u Londonu 2012.
- zlato na SP-u u Melbourneu 2007.
- zlato u Svjetskoj ligi u Almatiju 2012.
- srebro na EP-u u Firenci 1999.
- srebro na EP-u u Kranju 2003.
- srebro na MI-ju u Bariju 1997.

Da nije bilo ni jedne druge, obrana Szivosove kontre iz melbourneškog finala dostojna je da se proglašuje svetom. U redu, možda ne baš priznanje Vatikana, ali za hrvatsku vaterpolsku zajednicu on je – sveti Frano.

Na njegovu je povratku u momčad za Igre u Londonu, nakon što se već oprostio od reprezentativne kapice, inzistirao izbornik Rudić. Zbog nebrojenih razloga. Vratarska su mu umijeća neprijeporna, a imponiraju njegova ozbiljnost, maksimalna koncentracija, mirnoća koju prenosi na suigrače, cijelu svlačionicu. Jedan je od najboljih, ali i najtrofejnijih vratara u hrvatskoj povijesti. Mnogobrojnim je pokalima zadužio čak tri naša kluba diva, Mladost, Jug i Primorje. Svuda ga cijene i obožavaju. Malo bi to kome uspjelo. A malo tko, zapravo nitko, ne poznaje bolje od njega kekse Domaćica. Trenersku je karijeru počeo u Mladosti.

Miho Bošković – zlatna ruka Cavtata.

Miho BOŠKOVIĆ

Maestro iz Cavtata

rođen: 11. studenog 1983.

grad: Dubrovnik

mjesto u momčadi: vanjski trofeji s reprezentacijom:

- zlato na SP-u u Melbourneu 2007.
- zlato na EP-u u Zagrebu 2010.
- zlato na Ol-ju u Londonu 2012.
- zlato u Svjetskoj ligi u Almatiju 2012.
- srebro na FINA kupu u Oradei 2010.
- srebro u Svjetskoj ligi u Podgorici 2009.
- bronca na SP-u u Rimu 2009.
- bronca na SP-u u Šangaju 2011.
- bronca u Svjetskoj ligi u Nišu 2010.
- bronca u Svjetskoj ligi u Firenci 2011.

Strah i trepet svih suparnika Hrvatske. Kako li je samo nemilice trpao svakom tko bi stao sučelice Barakudama! I uvijek ista poza. Šut – gol – i stisnuta desna šaka. Cavtaćanin pred kojim se svijet doslovno poklonio. Godine 2007. bio je u idealnoj postavi Svjetskog prvenstva, začudo, kao jedini Hrvat, iako smo baš mi bili svjetski prvaci. Iste je godine u Milanu bio MVP Final Fouru Eurolige, a LEN ga je izabrao za najboljeg vaterpolista Europe. Bit će to još jednom, pet godina poslije, potkraj olimpijske 2012. Ispred kolege iz reprezentacije, vratara Pavića.

Bio je jedan od onih na koje se uvijek moglo osloniti, u stilu: »Miho će svoju porciju suparniku utrpiti.« Svojim je golovima razgaljivao tribine, naciju je bacaio u trans u velikim finalima – svjetskim, olimpijskim, europskim. Kada je ključalo u vodi, kada je trebalo izvesti peterac sekundu prije kraja za pobjedu u egalu polufinala ili velikom derbiju, on je to izvodio. Unaprijed ste mogli zapisati – gol, Bošković. Kakav hladnokrvan tip! No, i velik sportaš i poštenjačina. Nećemo zaboraviti ljeto 2015. kada je iskreno rekao Tucku uoči SP-a u Kazanju:

– Šefe, ne mogu. Želio sam, ali ne ide više. Ne želim se šlepati, zauzimati mjesto nekom mlađem, koji je spremniji, a da ja idem samo zbog imena i prošlih zasluga.

Malo bi tko tako postupio. Uvijek je težio perfekcionizmu, možda je to utjecaj klasične glazbe u njemu. Naime, »bombarder Miho« umjetnička je, glazbena dušica. Nije roker, iako nema ništa ni protiv te vrste glazbe, ali ako njega pitate, više je za klasiku. Diplomirao je na Glazbenoj akademiji u Splitu, danas podučava djecu glazbi u Gimnaziji Dubrovnik.

Zdeslav Vrdoljak – bio »zaboravljen« 10 godina, a onda Barakude odveo do svjetskog zlata.

Zdeslav VRDOLJAK

Kapetan Zdejo

rođen: 15. ožujka 1971.

grad: Split

mjesto u momčadi: vanjski

trofeji s reprezentacijom:

- zlato na SP-u u Melbourneu 2007.
- srebro na OI-ju u Atlanti 1996.

Nije jedini kapetan, nije ni prvi, a konačno nije ni najtrofejniji u povijesti Barakuda, ali ipak, zauvijek će ostati – Kapetan. S velikim slovom. Ili možda, kapetan bojnog broda? Pustimo činove, činjenica je da je on hrvatskom flotom u vodi tako znalački upravljao 2007. u Australiji prenoseći ideje i zamisli admira Rudića.

U reprezentaciji se prvi put pojavio još 1994. u Rimu, a onda su na njega, nakon 1997., izbornici zaboravili. Dok se nije pojavio Ratko Rudić. Iako je, istini za volju, povratak u Barakude pripremio sam svojom fantastičnom sezonom godinu dana prije u Mornaru. Tako je Zdejo »debitirao drugi put« u 36. godini. Ostali se vaterpola tada ostavljaju, a Zdeslav je tek tada odlučio pokoriti svijet. Doduše, kada smo kod napuštanja vaterpola, to se zamalo dogodilo 1998. Obolio je, a dijagnoza je bila od mononukleoze do raka. Grozno! Imao je, zapravo, sindrom kroničnog umora – povišenu temperaturu šest mjeseci!

Zdeslav je jednom za sebe rekao: »Dosta dobro plivam, imam pregled igre, šut i asistenciju.« Treba li možda više? Zdeslav je klasični vođa momčadi. Miran, staložen, strpljiv, ozbiljan, sve vidi (u bazenu, ali i izvan njega). On je, među inima, bio ključan za zlato 2007. Danas je trener, dakako, u svojem Mornaru.

Pavo Marković – strijelac jedina dva gola u produžetku finala SP-a u Melbourneu.

Pavo MARKOVIĆ

Torpiljarka iz Melbournea

rođen: 20. travnja 1985.

grad: Dubrovnik

mjesto u momčadi: vanjski

trofeji s reprezentacijom:

- zlato na SP-u u Melbourneu 2007.
- bronca u Svjetskoj ligi u Nišu 2010.

Njegov šut nije razorne snage. Loptu odašilje brzo, ali ne najbrže na svijetu. Međutim, taj njegov šut, koji mu je zaštitni znak, ima ono »nešto«. Nešto samo njegovo. Pavine su lopte malo posebnije. Ima nevjerojatno fino izrađen, školski usavršavan, a opet prirodno usađen šut. Više od svega, Pavo ima izražen osjećaj za trenutak pucanja na gol i to je ono što ga čini bitno drukčijim od ostalih jednako rasnih strijelaca, zbog čega je vratarima bilo još teže proniknuti u trenutak šuta i mjesto koje cilja.

Recimo, mađarski vratar u finalu u Melbourneu to nije imao ni u peti. Upravo je Marković postigao dva gola, jedina dva hrvatska u produžetku, kada se talilo australsko zlato s gravirom Croatia World Champion.

– Joković je bio desno kad sam povukao kontru. Išli smo »4 na 3«. Mislio sam hoću li mu dodati ili ću opaliti – prisjetio se poslije Pavo sudbonosnog trenutka.

Opalio je, jasno. To je bilo za 9:8. Nema čardaša, pleše se linđo! U sezoni 2017./2018. Pavo još igra, sada za Mladost, i još tresu mreže.

2008.

Gorka pekinška patka

Prvenstvena sezona 2007./2008. bit će za početak upamćena po oproštaju od igrачke karijere četvorice velikana ovog sporta: Vjekoslava Kobeščaka, Elvisa Fatovića, Ognjena Kržića i Joška Krekovića. Njima se u proljeće 2008. pridružio još jedan, olimpijski srebrnjak iz Atlante Renato Vrbičić.

Vaterpolisti Mladosti nakon četiri godine uspjeli su prekinuti niz Juga i osvojiti jubilarni deseti naslov prvaka Hrvatske. U Europi su oba naša kluba došla do završnog turnira Eurolige u Barceloni. Drugi put nakon Bečeja 2000. imali smo dva predstavnika među četiri najbolja. Jug četvrti put uzastopno na Final Fouru, Mladost prvi put nakon pet godina.

No, hrvatski je vaterpolo prije toga, očito još na krilima melbourneškog zlata, u proljeće odnio jednu važnu pobjedu. Na Kongresu LEN-a u Eindhovenu 23. ožujka Hrvatskoj, odnosno gradu Zagrebu, povjerena je organizacija 29. Europskog vaterpolskog prvenstva. Hrvatska je metropola pobijedila, činilo se, dobitničku, zajedničku kandidaturu Mađarske (Debrecen) i Rumunjske (Oradea). Zagreb je tog dana postao drugi hrvatski grad nakon Splita 1981. koji će ugostiti najbolje vaterpolistice i vaterpoliste Starog kontinenta.

No, to je bila ipak tek uvertira pravim uzbuđenjima u olimpijskoj godini. U to se doba Europsko prvenstvo u godini Olimpijskih igara još igralo ljeti, samo mjesec dana prije kulminacije olimpijskog ciklusa. Málaga na jugu Andaluzije ugostila je od 4. do 13. srpnja najbolje reprezentacije Europe.

Andro Bušlje na EP-u u Málagi 2008.
protiv Crne Gore u skupini.

Izbornik Rudić u Španjolsku je poveo gotovo iste igrače s kojima je godinu i pol dana prije osvojio svjetsku krunu u Melbourneu. Kod kuće je zbog ozljede ostao samo tada drugi vratar Josip Pavić te je sav teret branjenja ostao na Vićanu. Na tom se turniru u momčadi iskazao i mladić koji je silno obećavao, a kojeg je tada malo tko poznao. Zvao se Sandro Sukno.

Skupina na EP-u bila je, najblaže rečeno, zahtjevnija. Na istom mjestu, u istom društvu Hrvatska, Mađarska, Španjolska, Crna Gora, Grčka i Slovačka. Prvo kolo donijelo je poraz od Mađara (10:9), da bismo se potpuno vratili u igru slavljem nad domaćinima Španjolcima (11:7). U 3. kolu svladana je Crna Gora (7:6) iako smo imali i uvjerljivih 4:0 na početku. Slovačke smo lako »apsolvirali« (15:5), dok je jedino s Grcima bilo malo više muke (10:10).

Četvrtfinale je osigurano. U njemu je pala Italija (8:7). Iako i ovdje rezultat sugerira dramaturgiju, nje, međutim, doista nije bilo. Nakon druge četvrtine bilo je 4:2, nakon treće 7:4, ostalo je tek rutinski zatvoriti utakmicu.

U polufinalu smo pali. Od Crnogoraca, debitanta, koji će dva dana poslije postati prvaci Europe. Vodili smo tek u dva navrata, u prvoj i drugoj četvrtini. U drugom poluvremenu zbog tri osobne prijevremeno su igru morali napustiti ponajbolji suparnički igrači (Ivović, Jokić, N. Janović i Tičić), ali te večeri 11. srpnja Hrvatima nije bilo suđeno slaviti. Na koncu je Crna Gora pobijedila (9:7).

Hrvatska će dva dana poslije u bazen s Mađarima za broncu. Taj se datum, 13. srpnja, pokazao nesretnim za Rudićeve izabranike. Loš ulazak u utakmicu (4:1 Mađara početkom druge dionice), ali i povratak do poluvremena (5:5). Prvo vodstvo Hrvatske bilježimo u posljednjoj četvrtini, ali Mađari poravnaju i odvođe utakmicu u produžetak (13:13).

U prvom dijelu jedna je lopta iza Nagyovih leđa, samo je problem bio što je u drugom dijelu produžetka mađarski gol ostao neokrznut, a Vićan je dva puta bio svladan – 14:15. U Pekingu smo na Igre otišli bez europske medalje.

Izaslanstvo HVS-a, nakon EP-a u Málagi 2008., preuzelo je zastavu LEN-a u ime domaćina sljedeće kontinentalne smotre, u Zagrebu 2010.

Razočarani? Da, ali ne odveć jer je sve ionako bilo podređeno nadmetanju koje je tek slijedilo, Olimpijskim igrama podno Kineskog zida. Takve su se smirujuće izjave odašiljale iz stručnog stožera Barakuda.

Za Peking je reprezentacija iz Melbournea bila kompletna. Vratio se vratar Pavić, s popisa putnika otpao je mladi Sukno iako se izbornik do posljednjeg trenutka dvoumio povesti ili ne 18-godišnjeg mladića u usponu. Ostao je ipak vjeran sebi. Na Igre je odveo momčad koja pobjeđuje, onu koja je godinu prije postala svjetski prvak.

– U reprezentaciju se teško ulazi, ali se jednako tako iz nje teško i ispada, posebno ako se pobjeđuje, osvajaju trofeji – govorio je Rudić.

Upravo je zato u Kinu odletjelo trinaest zlatnih »Australaca«: Vićan, Burić, Bušlje, Vrdoljak, Kunac, Joković, Smodlaka, Đogaš, Marković, Barač, Hinić, Bošković i Pavić. Na putu do Pekinga Hrvatska je osvojila prvo mjesto na turniru u Singapuru, a svi su igrači odlučili pustiti »muški ures ispod nosa«, brk. Simpatičan, pomalo i smiješan izraz zajedništva nije

promaknuo objektivima snimatelja i fotoreportera svih zemalja. Neuspjeh iz Málage nitko više nije spominjao.

Hrvatska je počela briljantno. Bez problema je u skupini pobijedila Italiju (11:7). Potom je slijedio sraz za prvo mjesto u skupini, barem se tako pretpostavljalo. Repriza polufinala SP-a ili suparnik zvan Srbija s generacijom koja se tada opraštala (Vujasinović, Šapić, Ikinović, Šefik, Nikić...). U bazenu je, međutim, bila samo jedna momčad – samo Hrvatska.

I ne samo u bazenu. Na tribinama su ovaj vaterpolski »sudar svjetova« došli motriti i zdušno navijati svi Hrvati u Kini. Cijela košarkaška i rukometna reprezentacija, svi naši olimpijci koji tog dana nisu imali nastup bili su ondje s pjesmom na usnama i vaterpolskom kapicom na glavi.

Dečki u vodi odužili su im se na najljepši način. Velikog su suparnika pobijedili na veličanstven način, tako da je s konačnih 11:8 Srbija još mogla biti i sretna.

Svjetski prvaci iz Melbournea u Málagi su bili »samo« četvrti.

Time-out brkova – na Igrama u Pekingu Barakude su pustile muški ures ispod nosa.

Vićan se na Olimpijskim igrama u Pekingu privremeno oprostio od reprezentativne kapice.

Slijedile su školske pobjede nad Njemačkom (13:5), a nismo baš imali poštovanja ni za domaćina Igara, Kinu (16:4). No, u tom smo se trenutku očito malo zaigrali, podlegli euforiji, zanijali. Zaskočila nas je bivša Rudićeva momčad, igrači koje je upravo on u dobroj mjeri naučio igrati – SAD je slavio protiv Barakuda (7:5).

Taj nas je poraz stajao drugog mjesta u skupini, ali puno bitnije, on je Hrvatsku gurnuo prema europskom prvaku Crnoj Gori u četvrtfinalu.

Još se jednom četvrtfinale pokazalo baukom za hrvatske vaterpoliste. Crna Gora zaslužno je slavila 7:6. U sekundi su ugasle sve nade u olimpijsku medalju, a govorilo se čak i o Hrvatskoj kao kandidatu za najviši plasman, poglavito nakon sjajne pobjede nad Srbijom. Izgubljena je poslije i utakmica za peto mjesto od Španjolske (11:9).

Nakon trijumfalne 2007., ljeto poslije najradije bismo pospremili u ladicu zaborava. Pokisnuo je pekinški brk naših vaterpolista. Šesto mjesto na svjetskoj smotri najboljih sportaša mnogima bi bio odličan uspjeh. Ne i hrvatskim vaterpolistima.

Nakon Pekinga već je bio najavljen »redizajn« reprezentacije. Od nacionalne su se momčadi oprostili kapetan Vrdoljak, Smodlaka, Kunac, Đogaš. Te je godine hrvatski vaterpolo navršio 100 ljeta. Kraj prvog stoljeća nije bio loš, štoviše, ali ono što su Barakude spremale za početak drugog nadilazilo je najoptimističnija očekivanja.

U konačnici, imali smo i dodatni zalog vjere u budućnost jer su mlađi naraštaji sa svojih turnira, prvenstava dolazili s pjesmom na usnama i kolajnama oko vrata. Tako smo tog ljeta imali europske prvake do 19 godina iz Istanbula i brončane s EP-a do 17 godina u Beogradu.

Klupski kutak

Barcelonski potop

U državnom prvenstvu glavnu su riječ i te sezone vodili Gospari s Juga i Žapci sa sjevera. Dubrovčani su tijekom sezone bili bolji, uvjerljiviji. Mladost je opasan ples po žici imala u polufinalu domaćeg doigravanja. U prvom je susretu u Zagrebu protiv Šibenika čak poražena (7:6) te je bila na pragu ispadanja iz utrke za naslov.

Iste je večeri, 19. ožujka, smijenjen trener Miki Damjanić, a za šefa struke i spasitelja imenovan Ozren Bonačić. Taj se potez poslije pokazao presudnim trenutkom sezone. Samo koji dan poslije Mladost je remizirala u Beogradu kod Partizana u prvom četvrtfinalnom susretu Eurolige, a potom dvaput uzastopno pobijedila Šibenik i plasirala se u finale prvenstva Hrvatske. Štoviše, u trileru peteraca uzvratu četvrtfinala Eurolige uz Savu svladan je Partizan te osiguran Final Four. Luda tri tjedna mladostaša.

Prepuni zanosa i iznova razbuđenog samopouzdanja, Zagrepčanima je uspjelo i ono u što je malo tko vjerovao tijekom te sezone. U četiri finalne utakmice protiv Juga uspjeli su izboriti tri pobjede (jednu u Gružu) te se ovjenčati naslovom prvaka države. U takvom ozračju slavlja spremali su se na put u Barcelonu na Final Four Eurolige, na koji se plasirao i drugi hrvatski predstavnik. Jug je u dva navrata bio bolji od atenskog Olympiacosa.

Imajući na umu snagu Juga, sada dodatno potaknutog izgubljenom domaćom krunom i trijumfalni pohod Mladosti s trenerom Bonačićem, Hrvatska je sanjala europsko finale u kockastom ruhu. Dvoboj Mladosti i Juga, dvaju hrvatskih klubova, za europsko prijestolje. Reprizu sruza Mladosti i Jadrana s početka devedesetih.

Glavni je katalonski grad sudionike velikog turnira dočekao organizacijski potpuno nespreman. Igralo se na otvorenom plivalištu na Montjuïcu, što samo po sebi ne bi bilo loše da u ta dva dana (9. i 10. svibnja) u Barceloni nije vladao potop. Organizatori su ostali ustrajni – igralo se na otvorenom, za proloma oblaka i uza snažan ledeni vjetar.

Priželjkivano je hrvatsko finale, na žalost, izostalo. Jug je izvanrednom igrom pobijedio budimpeštanski Vasas u polufinalu (11:6), ali je Pro Reco bio prejak za Mladost (9:6). U trećem uzastopnom finalu istih suparnika Talijani su drugi put bili bolji, sretniji i spretniji pobijedivši jugaše u produžetku (13:12).

U nebitnom srazu za treće mjesto Vasas je svladao Mladost (8:6).

U ženskom vaterpolu, naslovom prvakinja okitila se splitska Bura, a hrvatski je kup pripao Mladosti iz Zagreba.

Perica Bukić primljen je u Kuću slavnih u Málagi 2008. tijekom EP-a – uz njega su Ratko Rudić i Amerikanac Bruce Wigo.

Perica Bukić u Hall of Fameu

Bilo je i svijetlih trenutaka za Hrvate u Málagi. Perica Bukić tijekom EP-a i službeno je uvršten u Kuću slavnih vodenih sportova. Drugu godinu uzastopno, nakon Ratka Rudića 2007., jedan Hrvat ulazi u probrano društvo. Bukić je s 40 velikih, isključivo seniorskih medalja i pokala u tom trenutku bio najtrofejniji vaterpolist u svjetskoj povijesti. Zapravo, teško bi ga itko ikada mogao dostići da nisu uvedena nadmetanja poput Svjetske lige, odnedavno i Europske lige, da svjetska prvenstva nisu sada svake druge, a ne kao u njegovo igračko doba svake četvrte godine.

Mile Smodlaka – za Hrvatsku je ozlijedio kralježnicu.

Mile SMODLAKA

Mirni čovjek

rođen: 1. siječnja 1976.

grad: Split

mjesto u momčadi: centar

trofeji s reprezentacijom:

- zlato na SP-u u Melbourneu 2007.
- srebro na EP-u u Firenci 1999.
- srebro na EP-u u Kranju 2003.
- srebro na MI-ju u Bariju 1997.

Ovaj je čovjek istrpio silne batine za Hrvatsku, na dva metra. Dobro, jamačno je nešto i podijelio, ali na njemu su suparničke mrcine od braniča vježbale primjenu sirove snage. Malo je poznat podatak da je posljednjih nekoliko igračkih sezona, pa tako i na SP-u u Melbourneu, doslovno svaki dan i baš cijele godine trpio silne glavobolje, migrene. Znamo i sami koliko smo bezvoljni i nepokretni kada nas malo boli glava. Milu je boljelo godinama, desetljeće, a uzrok je bila ne baš bezazlena ozljeda kralježnice. Ne u prometnoj nesreći, već u vodi, s dva metra.

– Zamislite držanje pozicije na vratnici. Držim ja, na meni bek, frajer od 110 kilograma mišića, pun snage. Toliko sam imao i ja, a dolazi lopta... I onda eksplozija 250 kilograma mišića! Teška trzajna ozljeda vrata. Tako nekoliko puta po utakmici – objašnjava Mile.

Koliko snažan, toliko je izvan bazena bio miran, trom, tih. On i Hinić tvorili su desetak godina najbolji, najjači centarski tandem na svijetu. Teško da ćemo ikada više imati, ukupno gledano, bolji, jači. U Melbourneu 2007. osvojio je igračko zlato, u Budimpešti 2017. trenersko kao pomoćnik izborniku Tucku.

Igor Hinić – punih 17 godina igranja za Lijepu Našu.

Igor HINIĆ

Hrid s Kantride

rođen: 4. prosinca 1975.

grad: Rijeka

mjesto u momčadi: centar

trofeji s reprezentacijom:

- zlato na Ol-ju u Londonu 2012.
- zlato na SP-u u Melbourneu 2007.
- zlato na EP-u u Zagrebu 2010.
- zlato u Svjetskoj ligi u Almatiju 2012.
- srebro na Ol-ju u Atlanti 1996.
- srebro na EP-u u Firenci 1999.
- srebro na EP-u u Kranju 2003.
- srebro na MI-ju u Bariju 1997.
- srebro na FINA kupu u Oradei 2010.
- srebro u Svjetskoj ligi u Podgorici 2009.
- bronca na SP-u u Rimu 2009.

Nevjerojatno je dugo trajao u reprezentaciji. Od 1995. do 2012. U tom je razdoblju stanku imao jedva godinu i pol dana. Od sredine rujna 2010. kada je u 35. godini mislio da je Barakudama dao sve, do veljače 2012. kad su ga iznova zvali. Nije se moglo bez njega, 37-godišnjaka, na Igre u Londonu. Mnogi su sa strane tada smatrali da je to više neka vrsta igračke potpore treneru, dodatna razina ozbiljnosti koja se može očekivati od čovjeka u tim godinama. Onda je Hina skočio u bazen i... razbacao pola svijeta! Pokazao je što je i kakva je »stara kost«. Bio je jedan od najboljih hrvatskih igrača u pohodu po olimpijske lovorike. Usudili bismo se čak tvrditi da mu je to bio najbolji turnir za reprezentaciju u karijeri. On sam o tome ne želi govoriti.

– A, što ću ja o tome. Kao da to nekoga zanima, kao da se tko toga sjeća... – u svojem je stilu rekao Div s Kvarnera ili Hrid s Kantride.

Zaljubljenik u ronjenje, podvodni ribolov, ali i klasični lov. U Osoru na Cresu ima dvije barke, ugor od 13 kilograma jedan mu je od jačih ulova. Vaterpolu je ostao vjeran. Nakon igračke, na Kantridi je počeo i trenersku karijeru.

Teo Đogaš – rasni strijelac vaterpolske vrste.

Teo ĐOGAŠ

Vodena Kobra

rođen: 19. veljače 1977.

grad: Split

mjesto u momčadi: vanjski

trofeji s reprezentacijom

- zlato na SP-u u Melbourneu 2007.
- srebro na EP-u u Firenci 1999.
- srebro na EP-u u Kranju 2003.

Dugi je niz godina Teo bio jedini Hrvat koji se mogao pohvaliti da je bio prvak svijeta u vaterpolu, kako u juniorskoj tako i u seniorskoj konkurenciji, u Havani 1997. i Melbourneu 2007. Sve dok isto nije ostvario Marko Macan, u sljedećem, zlatnom desetljeću hrvatskog vaterpola.

Kraj devedesetih godina prošlog stoljeća i veći dio početka novog on je Hrvatsku držao i vukao svojim golovima. Naš najbolji, najubojitiji strijelac. Po tome je, uostalom, kao i po vrlo brzom plivanju, i najpoznatiji. Da, i po još nečemu. Zafrkant je, veliki. Ima u njemu one pozitivne drskosti pomiješane s temperamentnom mediteranskom prgavošću. Zna ju to najbolje Srbi iz polufinala Melbournea. Kao da nije bilo dovoljno što ih je izluđivao golovima.

– U posljednje tri-četiri godine ja sam sa Srbima čakulao. E, razgovarao sam s njima u bazenu, zafrkavao ih. Najviše Ćirića. Nije mi bilo jasno što su navalili toliko kad su svi vidjeli da nas ne mogu dobiti pa da igramo i sto godina. Poludjeli su!

Da, to je bio Đogaš. Igrač ludo brzog šuta, otuda i nadimak Vodena Kobra. Danas radi u turizmu, ima malu flotu brodica, ali ostao je uz vaterpolo, u stručnom odboru Mornara.

Aljoša Kunac – branič posebnih zadataka.

Aljoša KUNAC

Od leđaša do braniča

rođen: 18. kolovoza 1980.

grad: Split

mjesto u momčadi: branič

trofeji s reprezentacijom:

- zlato na SP-u u Melbourneu 2007.

Hrvatsko je plivanje u prvim danima samostalne države imalo vrlo zanimljivog, ludo darovitog, potencijalno svjetski vrijednog plivača leđnim načinom. Samo što je onda »mali« u jednom trenutku nestao. Zapravo, ne potpuno. Ostao je u bazenu, ali je plivanje zamijenio vaterpolom i... postao svjetski prvak! To je onako ukratko, a između bi dosta toga stalo. Recimo, nakon samo godinu dana treniranja vaterpola već je s kadetima POŠK-a postao prvak Hrvatske. Povijesni naslov jer su bili prvi kadetski prvaci samostalne nam domovine. U svojoj prvoj seniorskoj godini, 1998., s POŠK-om je osvojio naslov prvaka Hrvatske i prekinuo niz nepobjedivosti Mladosti. Zanimljivo je da je za Barakude debitirao još 1999., ali se tek dolaskom Ratka Rudića ustalio u momčadi. Njegova specijalnost uglavnom je bilo pokrivanje najopasnijih suparničkih igrača. Ne znamo koliko je hrvatsko plivanje izgubilo odlaskom Kunca, ali znamo da je naš vaterpolo dobio silno mnogo.

2009.

Godina medaljama optočena

Barakude su u 2009. ušle silno izmijenjene pa, ako hoćete, i oslabljene. Još na OI-ju u Pekingu od kapice s kockicama oprostili su se Vrdoljak, Smodlaka, Kunac, Đogaš, ali slijedili su iznenadni udarci. Početkom ožujka šok iz Dubrovnika. Maro Joković završio je u bolnici. Otkriven mu je tromb u lijevoj ruci, terapija je išla svojim slijedom, samo što je trajala godinu dana!

– Postoji samo jedno mjesto u našoj momčadi, postoji samo jedan igrač za kojeg nemamo zamjenu. To je baš Joković – kazao je izbornik Rudić dan nakon što je primio vijesti iz Dubrovnika.

To još nije bio kraj lošim vijestima. Samo mjesec dana poslije Jug CO, a s njim i Hrvatska, ostali su i bez Pave Markovića, vanjskog igrača odlična šuta. Bitnog klubu uoči završnice sezone, a reprezentaciji uoči SP-a.

Od trinaest zlatnika iz Melbournea ostalo ih je samo šest. Manje od polovice! Entuzijazam i optimizam u trenu su splasnuli. Više nismo smjeli izgubiti ni jednog. Manje dvojbe razriješio je Samir Barač ostankom u reprezentaciji, a izbornik mu je povjerio i kapetansku ulogu.

Ipak, i takvi, osakaćeni, Rudićevi su izabranici protutnjali skupinom Svjetske lige sa sve tri domaće pobjede u Rijeci, Šibeniku i Dubrovniku i gostujućim slavljinama u Moskvi i Berlinu. Izgubljena je tek posljednja, za konačan poredak u skupini manje važna utakmica u Las Palmasu protiv Španjolaca, na koju je Rudić ionako poveo kombiniranu postavu.

Tuga nakon poraza – u polufinalu u Rimu bili smo za gol »kraći« od Srba.

Pozornost su na sebe skrenuli neki »novi klinци«, u prvom redu Sandro Sukno, Paulo Obradović i Petar Muslim. Sva trojica će to i dokazati u godinama koje su slijedile.

Kruna vaterpolskih uzbuđenja te godine trebalo je biti Svjetsko prvenstvo u Vječnom gradu. Ali najprije je valjalo još malo i do Podgorice. Glavni crnogorski grad bio je domaćin Final Eighta Svjetske lige.

Za uigravanje je svladana Australija 9:6, a onda su nas domaćini u 2. kolu ohladili s uvjerljivih 12:7. Već treći uzastopni poraz od istog suparnika. Nije bilo dobro. U 3. je kolu račun platila Južna Afrika 12:3.

Polufinale je nosilo sraz sa Srbima, u kojem je Hrvatska ponovila utakmice s istim suparnikom iz Melbournea 2007. i Pekinga 2008. Konačnih 7:5 za Hrvatsku djelovalo je rezultatski skromno s obzirom na to koliko su dobro te podgoričke večeri igrali Ruđićevi izabranici.

U finalu ponovno s Crnogorcima. Slijedila je neizvjesnija igra nego u 2. kolu. U konačnici je domaćin slavio 8:7, ali i podgoričko srebro dobiva na važnosti

spomenemo li da je riječ o prvoj hrvatskoj medalji u ovom natjecanju osnovanom 2002. godine.

No, medalja se nije dugo slavila jer su Barakude stisnule nove nedaće. Na prvim dubrovačkim treninzima nakon podgoričkog turnira kapetanu Baraču uklještila su se leđa te je završio u bolnici. Odmah je prebrisan s popisa putnika za Mediteranske igre u Pescari. Da, i to se igralo toga ljeta.

Problemima tu nije bio kraj jer je zbog ozljede otpao i Petar Muslim, otkriće sezone. Vaterpolski turnir Mediteranskih igara trebao je biti posljednja provjera uoči Svjetskog prvenstva u Rimu.

Ozljedama i bolestima desetkovana Hrvatska u Pescari je mirno riješila prve tri utakmice u svoju korist – Grčka 14:3, Španjolska 11:10 i Turska 14:6. U polufinalu Srbi su nam uzvratili za podgorički poraz visokom pobjedom (14:8) i gurnuli u boj za broncu s Talijanima, domaćinima natjecanja.

Posljednje su dvije riječi ključne – domaćini natjecanja. Po kiši, vjetrovitu i hladnu vremenu, sivilo utakmice za broncu dodatno su naružili djelatelji

Njemu je malo tko oteo loptu – Dobud u polufinalu SP-a 2009. protiv Srbije čuva poziciju protiv Vanje Udovičića.

pravde. Kod 9:9 u završnici susreta te napadu Hrvatske nije dosuđen prekršaj u našu korist, već upravo suprotno. U kontri, pak, sudci su domaćina »nagradili«, u najmanju ruku, sumnjivim petercem. Talijani nisu propustili takav dar te su sekundu prije kraja iz kaznenog udarca došli do pobjede.

Malo smo se ljutili, osjećali prevarenima, no trebalo je zaboraviti Pescaru jer... Rim je bio pred vratima.

Od 17. srpnja do 2. kolovoza grad na Tiberu bio je domaćin SP-a u vodenim sportovima, na koje je izbornik Ratko Rudić poveo sljedećih trinaest igrača: Ivu Brzicu, Damira Burića, Mišu Boškovića, Nikšu Dobuda, Ivana Buljubašića, Srđana Antonijevića, Frane Karača, Andra Bušlju, Sandra Sukna, Samira Barača, Igora Hinića, Paula Obradovića i Josipa Pavića. Ono što je obilježilo mjesec pripremnog razdoblja nije hrvatsku vrstu napustilo ni u Rimu – problemi s ozljedama.

Samo dan uoči dolaska u Rim na treningu s Talijanima u Trstu vrataru Paviću napuknuo je mali prst lijeve ruke, no to su izbornik i njegov stručni stožer

zajedno s igračima uspješno skrili te novinarima otkrili tek nakon posljednje utakmice na SP-u. Nakon dolaska u Rim povišenu je temperaturu, uz preporuku da dva dana miruje u hotelskoj sobi, »zaradio« Bušlje, zatim se pojavio problem s Buljubašićem, koji je osjećao bolove u vratu, što je brzo sanirano. Ali posljednje tri utakmice na prvenstvu odigrali smo bez Srđana Antonijevića zbog ozljede leđa, a to je bilo vrlo nezgodno s obzirom na to da je taj igrač trebao odmijeniti Jokovića na desnoj strani.

Na sreću, skupina je pretpostavljala barem dvije lagane utakmice. Tako je i bilo. Protiv Brazila u prvom kolu 11:2, a protiv Kine 15:5 u trećem kolu sve govori.

Pravi je posao bio u 2. kolu. S druge strane Crna Gora, aktualni prvak Europe, momčad koja nas je mjesec i pol dana prije dvaput svladala, sastav od kojeg smo izgubili i u polufinalu EP-a u Málagi. Po nesnosnoj vrućini, s neprimjerenim terminom početka utakmice oko podneva, Crnogorci su »skuhani« u fantastičnoj izvedbi Hrvatske 11:5. Osigurano je prvo mjesto u skupini i izravan ulazak u četvrtfinale.

Vratar Pavić s napuknutim je prstom na ruci branio za medalju u Rimu 2009.

Ondje nam Rumunji, uz naš ozbiljan i discipliniran pristup, nisu mogli učiniti ništa više osim – uputiti čestitku boljemu na kraju utakmice. Sa 7:5 Hrvatska se plasirala u polufinale u kojem joj je suparnik bila Srbija. Upravo je tada, u polufinalu, nestala sva čarolija u igri, sve dobro što nas je do tog dana krasilo. Prvi je put realizacija igrača više bila vrlo loša, prvi smo put primili izrazito mnogo golova, prvi i jedini put ni vratar Pavić nije bio u pravom izdanju, a baš se nitko od suigrača tog dana ni po čemu nije osobito isticao. U neizvjesnoj utakmici s elementima dramatične završnice Srbija, koja je, ruku na srce, većim dijelom bila bolji suparnik, na kraju je slavila (12:11).

Na toj smo se utakmici oprostili od mogućnosti obrane svjetskog zlata, ali rimskoj priči tu nije bio kraj. Ako smo ispustili zlato ili srebro, još nas je čekala borba za bronzcu. Medalja je, neovisno kojeg sjaja, ionako bila postavljena za temeljni cilj uoči Rima 2009. Za tu kolajnu suparnik nisu bili samo Amerikanci. Štoviše, čak veći bili smo si mi sami – zbog neugodne tradicije osvajanja četvrtih mjesta, gubljenja posljednjih utakmica na velikim turnirima, s mentalnom barijerom većom i opasnijom od sve lucidnosti Tonyja Azeveda i ostalih Amerikanaca.

Upravo je tako utakmica i počela. Mi u grču, Amerikanci u vodstvu 1-2 gola diktiraju igru. U glavi se roje svakojake misli, ruke nisu mirne. Do treće četvrtine – rezultatskog preokreta – našeg vodstva i zaključno pobjede 8:6. Treći smo na svijetu, osvojena je bronca!

Radost igrača, skakanje u bazen i pjesma više od ičega govore što je i koliko, kako sa sportskog tako i sa psihološkog gledišta, značila ova medalja. Prvi put u povijesti seniorska je reprezentacija osvojila bronzcu, a to znači pobjedom završila veliko natjecanje. Prvi je put Hrvatska na dva uzastopna svjetska prvenstva osvojila medalju, ostala na postolju.

– Osvajao sam i olimpijska i svjetska zlata, ali ova mi je bronca među najdražim i najvećim medaljama koje sam osvojio u trenerskoj karijeri – nakon utakmice u Rimu kazao je izbornik Ratko Rudić.

Te izbornikove riječi posve su razumljive s obzirom na uvjete igre – izmijenjena, pomlađena vrsta, bez čak sedam igrača iz Melbournea 2007. te s dodatnom »bolnicom« tijekom priprema i prvenstva, zbog čega je bilo nužno i improvizirati jer su neki igrači promijenili uloge.

Tako je to bilo 1. kolovoza na rimskom Foro Italicu. No, taj će mjesec ostati zabilježen u povijesti hrvatskog vaterpola i kao 30 najplodonosnijih dana – potkraj kolovoza juniori su se popeli dvije stube više, do najvišeg mjesta na postolju. U istom mjesecu na dva svjetska prvenstva – dvije medalje.

Šibenik je bio domaćin Svjetskog juniorskog prvenstva, najvećeg vaterpolskog natjecanja od stjecanja samostalnosti. Hrvatski su juniori, predvođeni izbornikom Ivicom Tuckom, u finalu 30. kolovoza protiv Grčke u produžetku, golom Marka Ivankovića dvije sekunde prije kraja, došli do 9:8 za pozlatu novouređenog bazena na Crnici! U sedam dana isto toliko pobjeda. Drugi su nam put juniori prvaci svijeta, nakon Havane 1997.

Mjesec-dva poslije, novo je zlato sletjelo u Hrvatsku. Na Europskom prvenstvu do 20 godina u grčkom gradu Khaniji (Chania) na otoku Kreti, reprezentacija koju je vodio mladi splitski trener Ivan Asić nadmoćno je osvojila naslov prvaka Europe! Pridodamo li tome srebro studentske reprezentacije pod vodstvom Zorana Roje na Univerzijadi u Beogradu, 2009. je zapravo bila jedna od medaljama najbogatijih, najuspješnijih godina u našoj vaterpolskoj povijesti.

Drugo uzastopno svjetsko prvenstvo na jednoj od stuba pobjedničkog postolja.

U Rijeci je izostalo klupsko eurofinale – navijači Mladosti na Final Fouru Lige prvaka na Kantridi.

Klupski kutak

Mladost i Jug za kontinentalnu broncu

Dubrovački je Jug CO zasluženno osvojio prvo mjesto u Jadranskoj ligi, novom nadmetanju koje je počelo u sezoni 2008./2009., koje su utemeljili nacionalni savezi Hrvatske, Slovenije i Crne Gore, a čije je premijerno izdanje na svojim leđima ponajprije iznio, kako novčano tako i organizacijski, Hrvatski vaterpolski savez.

U Euroligi smo te sezone imali čak tri predstavnika – Jug CO, Mladost i Šibenik NCP. Dubrovčani i Zagrepčani otišli su do kraja, odnosno do završnog turnira, koji je povjeren našoj Rijeci i predivnom novom plivačkom kompleksu na Kantridi, najljepšem bazenu u Europi.

Prije Rijeke pamtit ćemo još dugo srijedu, 22. travnja. Tog kasnog popodneva i večeri na dva su kraja Hrvatske naša dva najveća kluba, Mladost i Jug CO, jedan za drugim igrali uzvrate četvrtfinala Eurolige. Zagrepčani su protiv Olympiacosa »hvatili« tri gola zaostatka, a Dubrovčani su za suparnika imali Partizan, koji je na Banjici prethodno slavio dva razlike. Prepuni bazeni, TV kamere, satnica svjesno namještena tako da jedna utakmica slijedi drugu.

Hrvatska je pulsirala u znaku vaterpola. Dok se igralo u Zagrebu, Dubrovnik je zdušno bodrio Žapce. Kad se zapjenila voda u Gružu, podno Medvednice orila se podrška jugašima.

Epilog? Filmski! I to sa sretnim završetkom. Mladost je pobijedila pet, Jug CO četiri razlike. »Oba su pala«, a Hrvatska je treći put u povijesti na Final Fouru imala čak dva kluba. I to u Hrvatskoj, u Rijeci, 22. i 23. svibnja!

Sanjali smo hrvatsko finale za prvaka Europe. I doživjeli riječki sraz dvaju naših klubova – za treće mjesto. U polufinalima je Pro Recco pobijedio Jug CO (9:6), a kotorski Primorac Žapce (11:9).

Mala utjeha može biti to što je u Primorcu, poslije senzacionalnom prvaku Europe, igrao Splitsanin Boris Pavlović te što je koordinator mlađih kategorija bio drugi Hrvat, Emil Nikolić, koji je nekoliko dana poslije postao novi trener mladostaša.

U državnom prvenstvu naslov je suvereno (3–0) u finalnoj seriji doigravanja osvojio Jug CO ispred Mladosti, baš kao što su mladostašice postale prvakinjama Hrvatske, a trofej kupa zasluženno otišao put Splita, u vitrine Bure.

Samir Barać – mirni vođa iz Rijeke.

Samir BARAČ

Borac bez mane

rođen: 2. studenog 1973.

grad: Rijeka

mjesto u momčadi: branič
trofeji s reprezentacijom:

- zlato na OI-ju u Londonu 2012.
- zlato na SP-u u Melbourneu 2007.
- zlato na EP-u u Zagrebu 2010.
- zlato u Svjetskoj ligi u Almatiju 2012.
- srebro na EP-u u Firenci 1999.
- srebro na EP-u u Kranju 2003.
- srebro na FINA kupu u Oradei 2010.
- srebro u Svjetskoj ligi u Podgorici 2009.
- srebro na MI-ju u Bariju 1997.
- bronca na SP-u u Rimu 2009.
- bronca na SP-u u Šangaju 2011.
- bronca u Svjetskoj ligi u Firenci 2011.

Rekorder je LEN kupa (današnji Eurokup). Osvajao ga je čak četiri puta, jednom s Mladosti i tripot s Bresciom. Skupljanje trofeja i medalja njegov je zaštitni znak. Teško da postoji ijedna sredina u kojoj je igrao a da je nije obogatio slavljinama. Često je to bilo baš njegovom zaslugom. Na stranu postignuti golovi, ali igra u obrani, pa građenje napada, pregled igre, a nadasve dodavanje! To je bio njegov forte.

Sve navedeno dakako vrijedi i za reprezentaciju. Štoviše, upravo je ondje pri kraju karijere, nakon odlaska Vrdoljaka, preuzeo kapetansku ulogu. On je bio taj koji je prvi podigao trofej europskog prvaka uza Savu, on je bio taj koji je prvi predstavljan uoči utakmica na Igrama uz Temzu. Čovjek koji se nikada nije predavao, koji se u igri nije štedio, što je, uostalom, ne jednom osjetio i na vlastitoj koži. Od slomljene prsne kosti na OI-ju u Ateni, kosti koja se zaustavila milimetar do srca, pa teške ozljede oka s 14 šavova u bjeloočnici i šest vanjskih, pa puknuća metakarpalne kosti itd. Relaksaciju je nalazio u izradi maketa brodova. Za jedan mu je brod s tri jarbola trebalo sedam mjeseci, 26 000 čvorova. Da, dosta je strpljiv. Možda je zato danas i predsjednik VK-a Primorje.

Petar Muslim – u djetinjstvu bazen nije volio, a kad je odrastao, postao je olimpijski pobjednik.

Petar MUSLIM

Od centra do šutera

rođen: 26. ožujka 1988.

grad: Split

mjesto u momčadi: vanjski/centar
trofeji s reprezentacijom:

- zlato na Ol-ju u Londonu 2012.
- zlato na EP-u u Zagrebu 2010.
- zlato u Svjetskoj ligi u Almatiju 2012.
- zlato na MI-ju u Mersinu 2013.
- srebro na SP-u u Kazanju 2015.
- srebro na FINA kupu u Oradei 2010.
- bronca na SP-u u Šangaju 2011.
- bronca na SP-u u Barceloni 2013.
- bronca u Svjetskoj ligi u Nišu 2010.
- bronca u Svjetskoj ligi u Firenci 2011.
- bronca na FINA kupu u Almatiju 2014.

Ovaj vrsni vaterpolist, koji može odigrati jednako uspješno na dva metra kao i s lijevog vanjskog te je prijetnja suparniku, u početku vaterpolo uopće – nije volio?!

– Kao mali često bih zaobilazio trening. Ili bih, pak, došao na bazen i samo smočio gaće i ručnik kako bi moji mislili da sam bio na treningu. Sve se promijenilo kada sam prešao u kadete i tada konačno osjetio loptu onako kako treba – prisjetio se početaka Petar Muslim.

Vrlo darovit sidraš, koji je kao takav došao u Mladost te u njoj postao klasni vanjski napadač. Trener Ozren Bonačić u Musi je vidio potencijal veći nego da je ostao na dva metra, pomaknuo ga je malo dalje od gola i...

– U početku sam bio očajan, ljutit na trenera. Želio sam otići iz kluba, a onda sam shvatio da je on vidio nešto što nitko drugi nije, za što ni ja nisam znao.

Da, i podignuo mu cijenu na tržištu. Musa je u toj ulozi s Hrvatskom postao i olimpijski pobjednik i europski prvak, a sada je internacionalac u Italiji.

Paulo Obradović – živa vatra u vodi.

Paulo OBRADOVIĆ

Neustrašivi Medo

rođen: 9. ožujka 1986.

grad: Dubrovnik

mjesto u momčadi: vanjski/branič
trofeji s reprezentacijom:

- zlato na Ol-ju u Londonu 2012.
- zlato na EP-u u Zagrebu 2010.
- zlato na MI-ju u Mersinu 2013.
- srebro sa SP-u u Kazanju 2015.
- srebro u Svjetskoj ligi u Podgorici 2009.
- srebro u Svjetskoj ligi u Bergamu 2015.
- bronca na SP-u u Rimu 2009.
- bronca na SP-u u Šangaju 2011.
- bronca na SP-u u Barceloni 2013.
- bronca u Svjetskoj ligi u Nišu 2010.
- bronca u Svjetskoj ligi u Firenci 2011.

Jedan od najsvestranijih igrača u svijetu vaterpola. Ponajprije igrač vanjskog reda, uglavnom na desnoj strani, ali jednako se dobro snalazi i kao branič – nije jednom ulazio na dva metra i kao centar. Posebno s igračem više. Zapravo, dosad jedino još nije bio vratar.

– Ma gle... Ja bih i to mogao. Ako mi kažu, stari moj, ma nema problema! Kad uplivam, da vidim tko će mi dati gol.

Nije to oholo iako tako zvuči.

Tipični je to Medo (Obradovićev nadimak), igrač silno kvalitetnog šuta. Nekoliko vrhunskih trenera danas će upravo Obradovića uvrstiti među pet najkvalitetnijih šutera na planetu. Veseljak bez premca, neizbježan za stvaranje prave atmosfere, uz još jednu osobinu: kada je gusto, kada cure sekunde posljednjeg napada i drhte ruke, tada svi pogledom traže njega. On preuzima odgovornost i – pogađa! Medo bez straha.

2010.

Europska krunidba uza Savu

Godina Europskog prvenstva! U povijesti hrvatskog vaterpola godina 2010. ostat će za sva vremena upamćena po turniru najboljih dvanaest muških, odnosno osam ženskih sastava na kontinentalnoj smotri u glavnome hrvatskom gradu. No, i više i dalje od toga. Te smo godine svjetskom naslovu iz Melbournea 2007. pridodali i kontinentalnu zvjezdicu. Hm, jednostavno i šturo zvuči sažeti cijelu godinu u dvije rečenice. Pa i nepravедno jer je 2010. bila bogata, prebogata događajima, a ponajviše silnim uspjesima.

Dakako, cijela godina u načelu je u našem vaterpolu bila posvećena EP-u u Zagrebu. Sve što se radilo, razgovaralo, dogovaralo imalo je samo jedan cilj i svrhu – na dostojan način ugostiti svjetske vaterpolske velesile, najbolje što Europa u vaterpolu ima, u Hrvatskoj, u Zagrebu, domu svjetske klupske ikone Mladosti.

Zamisao i prva želja Hrvatskog vaterpolskog saveza bila je organizacija EP-a u Areni Zagreb, velebnom zdanju na Laništu koje može primiti 15 000 gledatelja. Želja je bila podariti vaterpolskoj Europi nešto novo, dotad nedoživljeno. Smotru majstora s loptom u vodi pod krovom, u suvremenoj sportskoj areni 21. stoljeća. To više ne bi bilo samo prvenstvo već i sportski, pa i društveni spektakl. Na žalost, u toj je želji Hrvatski vaterpolski savez ostao osamljen.

Nedostatak volje, želje, ponešto novca, ali više od svega nedostatak osjećaja za općenacionalno dobro te stvaranje izrazito pozitivnog imidža po kojem bi se Zagreb i Hrvatska još godinama pamtili, zatvorili su vrata Arene za vaterpoliste.

Vaterpolska arena uza Savu 2010. – na svakoj utakmici krcate tribine, 5 500 navijača.

U proljeće je odlučeno – EP će se odigrati na otvorenom plivalištu Mladosti uza Savu.

Doduše, to mjesto ima nemjerljivo veću simboliku i vaterpolsku težinu od Arene. Riječ je o domu HAVK-a Mladost, hrvatskog kluba s najvećim brojem naslova prvaka Europe (7), kluba koji je osvojio sve važnije europske trofeje, kupove i prvenstva. Kluba koji je iznjedrio nekoliko desetaka igrača, trenera koji su stvarali ne samo hrvatsku već i svjetsku vaterpolsku povijest. To je mitsko mjesto ovog sporta.

Spektakularan ždrijeb skupina, održan 21. svibnja na središnjem zagrebačkom trgu uz nazočnost vrha LEN-a, HVS-a i grada Zagreba, naznačio je kakav se festival vaterpola sprema u hrvatskoj metropoli od 29. kolovoza do 11. rujna.

Dakako, nije se te godine samo raspravljalo i promišljalo o EP-u, igrao se i vaterpolo. Tradicionalno izvrstan i ne bez uspjeha. Hrvatska je reprezentacija nastavila nizati uspjehe u skupini Svjetske lige. Istina, u siječnju su Grci slavili u Ateni, ali zahvaljujući petercima (17:16), odnosno iz Grčke su se Rudićevi učenici vratili s bodom. U veljači su u Varaždinu »preslušani« Makedonci (12:9), a u ožujku nakon duga putovanja u Kirišiju su svladani i Rusi (12:7). Kolo

prije kraja nadmetanja po skupinama Hrvatska je osigurala prvo mjesto i nastup na završnom turniru Svjetske lige u Nišu, u Srbiji. Utakmica posljednjeg kola skupine, potkraj lipnja protiv Grčke u Dubrovniku bila je tek formalnost.

Tako uđosmo u ljeto. Čarobno ljeto hrvatskog vaterpola. Nikad prije nismo u jednom kalendarskom razdoblju osvojili tri medalje na tri velika natjecanja. Nikada do te 2010. godine. Zapravo, upravo je momčad pod kockastim kopicama i s Rudićem na klupi bila najbolji mogući promotor onog što je administracija HVS-a naporno i svakodnevno radila u Zagrebu pripremajući kontinentalnu smotru.

Za početak, otišli smo do Niša. Od 13. do 18. srpnja na jugoistoku Srbije odigravao se završni turnir Svjetske lige. Počelo je šokantno. Porazom od Australije u 1. kolu (10:7). Ni sljedeća nam utakmica rezultatski nije navukla osmijeh na lice. Istina, igra je bila bolja, ali poraženi smo i od domaćina Srbije (9:8). Ceh su platili Južnoafrikanci u 3. kolu (22:1). U četvrtfinalu je pao SAD (13:11) te se Hrvatska u polufinalu sučelila sa Srbijom. Naši su vaterpolisti odigrali najbolju utakmicu na turniru, ali uz veliku i lako primjetnu naklonost sudaca, taj smo susret iz-

Završni ritual – posljednji dogovor uoči početka svake utakmice.

gubili 14:11. Čak su nam dvojica igrača rano isključena s pravom zamjene (Muslim i Bušlje), uskoro je isključen i izbornik Rudić. Ovo se jednostavno nije moglo dobiti.

Volja ždrijeba u srazu za broncu donijela nam je »dužnike« iz 1. kola – Australiju. Klokanima naši dečki nisu dali ni promila šanse. U poluvremenu 6:2, na kraju laganih 9:7. Za broncu! U redu je, nismo nezadovoljni. Uopće.

Nije proteklo ni deset dana, a već je trebalo pakirati kofere za novo putovanje, novi turnir, u boj za medalju s natjecanja na kojem to dotad nismo nikada ostvarili. Rumunjski grad Oradea bio je domaćin Svjetskog kupa od 27. srpnja do 1. kolovoza.

U Oradei se moglo naslutiti da se forma lagano počela dizati, da je igra postala protočnija. Takvi su bili, uostalom, i rezultati. U 1. kolu pao je aktualni svjetski prvak Srbija (10:8). Slijedio je pobjedonosni marš preko Kine (14:4), SAD-a (9:7) i Irana (23:2). Ovdje valja istaknuti važnost pobjede nad Amerikancima u skupini jer je upravo tim trijumfom Hrvatska osigurala nastup na SP-u 2011. u Šangaju.

– To je naš prvi cilj u Oradei, a medalja... To je zasad sporedno, prvo treba osigurati Šangaj – tako je zborio Ratko Rudić.

U redu, kada je Šangaj osiguran, pošli smo i u borbu za kolajnu. U polufinalu su nam sučelice bili opet Amerikanci i opet su poraženi (11:9). Ostvaren je sada već i drugi cilj – medalja je osigurana! Prva naša u FINA kupu. Finale nam je donijelo stare poznanike, Srbiju. Ta je utakmica jako brzo okončana, na našu žalost. Baš ništa nije bilo kako je trebalo. Prvi su gol naši dečki postigli tek u 11. minuti. Posljedica svega bilo je slavije suparnika (13:7).

Napustili smo Oradeu, ali tada je pala odluka. Sve je to bilo planski. U Nišu bronca, u Oradei srebro, dakle u Zagrebu je na redu – zlato! Zvučalo je ne dobro, nego predobro da bi bilo istinito, mislili smo tada. Tih dana nismo znali koliko smo bili u pravu!

Prije pohoda na zlato valjalo je ipak odrediti sastav, konačnih trinaest. Tada je Rudić iznenadio. Javnost, navijače, pa možda i ponekog od suparnika. Odabrao je sljedeću postavu: Josipa Pavića, Damira Burića, Mihu Boškovića, Nikšu Dobuda, Maru Jokovića, Petra Muslima, Franu Karača, Andra Bušlju, Sandra Sukna, Samira Barača, Igora Hinića, Paula

Pjena pred golom – detalj iz utakmice Hrvatska – Crna Gora, 1. kolo EP-a u Zagrebu.

Obradovića i Ivana Buljubašića. Boljim poznavateljima vaterpola neće promaknuti da je u sastavu bio samo jedan vratar! Nije »raritetna«, ali jest rijetka odluka. Dakako, i solidan rizik jer, jednom kada prvenstvo počne, izmjena više nema. Razložno je onda zašto je od dana objave sastava pa do završnog dana EP-a nacija bdjela nad Josipom Pavićem.

U međuvremenu, dok je Rudić uvježbavao svoje »trupe«, u Zagrebu je niknula »ljepotica uza Savu«. Montažne tribine s tri su strane u cijelosti okružile otvoreni bazen stvorivši vaterpolski amfiteatar dotad neviđen u Europi, pa ni u svijetu. Prvi red navijača koji metar od ruba plivališta. Mjesta je bilo, službeno, za 4 751 gledatelja. U redu, sada to možemo i zapisati, s vremenom će na ove tribine stati i više, puno više navijača.

Upravo su navijači posebna priča zagrebačkog EP-a. Srčano navijanje, bodrenje iz sveg glasa, sve i svatko u kockicama. Emitiranje samo pozitivnih vibracija. Priznala nam je to poslije cijela Europa. Ova ko lijepu atmosferu vaterpolska europska prvenstva još nisu doživjela.

Doduše, početak je bio, najblaže rečeno, depimirajući. U prvom nas je kolu svladala Crna Gora (11:9). U času su nam se rasplinuli snovi o osvajanju prvog mjesta u skupini i preskakanju četvrtfinala. Za razliku od navijača koji su malo pokisnuli, Rudićevi izabranici nisu. Ostali su sabrani, bez jadikovki, bez traga malodušja, vjerni svojoj filozofiji »idemo utakmicu po utakmicu«.

Tako su i nastavili. Za proloma oblaka pobijedili su Tursku (16:3), pa Rumunjsku (13:7) – bila je to Bušljina velika večer, postigao je čak šest pogodaka (njegov rekord u hrvatskoj kapici) – te Španjolsku (8:6).

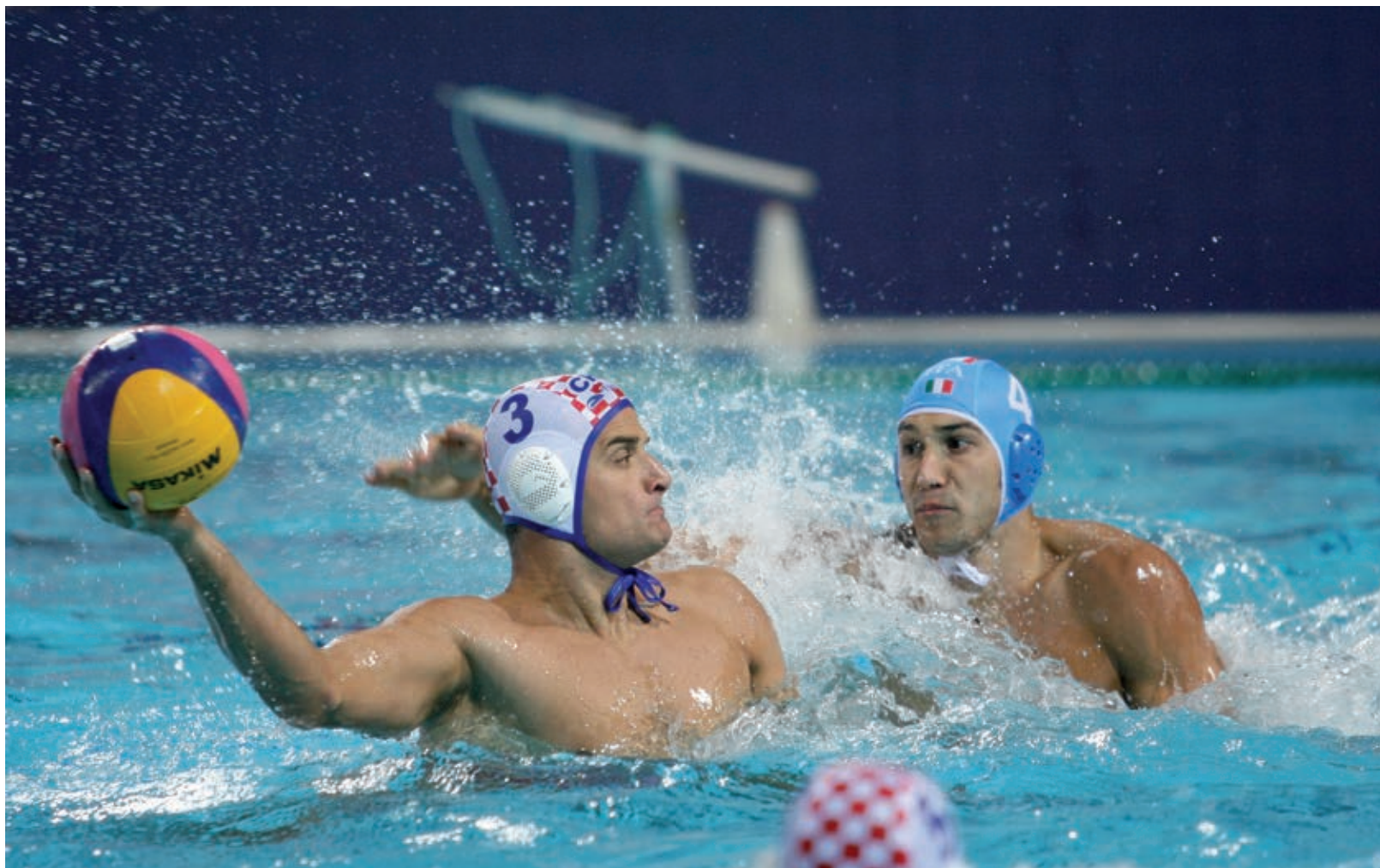
Iz utakmice u utakmicu, hrvatski je stroj postajao sve moćniji. Pavić nesavladiv, Joković nerješiva enigma na našoj desnoj strani, Hinić i Dobud iskazuju moć na dva metra, raspucao se i Muslim.

No, jedan je igrač odigrao maestralno ovaj turnir. Branič Damir Burić imao je dva tjedna iz snova. U obrani presnažan, previsok, prebrz za suparnika, a još je stigao i zapapriti suparničkim vratarima.

U posljednjem kolu nadmetanja po skupini 5. rujna 2010. ostvarili smo dvije pobjede. Rumunji su

Petar Muslim – meta je naciľjana, ova lopta iz polufinala EP-a 2010. protiv Srbije završava u голу.

Miho Bošković i Pietro Figlioli u finalu Europskog prvenstva 2010. u Zagrebu.

2010.

Navijači sa zagrebačkih tribina »nosili« su hrvatske reprezentativce u bazenu na EP-u 2010.

Počasni hod prvaka – Bošković predvodi Barakude.

Nakon svijeta pokorena je i Europa.

Zagreb, 11. rujna 2010.

HRVATSKA – ITALIJA 7:3

(2:2, 1:0, 2:0, 2:1)

ZAGREB Otvoreno plivalište uza Savu.

Gledatelja 5 500. Sudci: Stavridis (Grčka) i Tulga (Turska).

HRVATSKA: Pavić, Burić, Bošković 2, Dobud, Joković 1, Muslim 1, Karač, Bušlje 2, Sukno, Barač 1, Hinić, Obradović, Buljubašić.

IZBORNİK: Ratko Rudić.

ITALIJA: Tempesti, Lungo 1, Gitto, Figlioli 1, Bertolli, Giacoppo, Gallo 1, Presciutti, D. Fiorentini, Jovanović, Aicardi, Deserti, Pastorino. IZBORNİK: Alessandro Campagna.

OSOBNЕ POGREŠKE: Hrvatska 9, Italija 8.

REALIZACIJA IGRAČA VIŠE: Hrvatska 3-8 (38 %), Italija 1-9 (11 %).

senzacionalno pobijedili Crnogorce i nama otvorili priliku za osvajanje prvog mjesta ako u posljednjem susretu pobijedimo Talijane. Što smo poželjeli, to smo i ostvarili. Settebello je poražen (8:5), prvi smo u skupini i izravno u polufinalu!

Četiri dana poslije dočekala nas je Srbija. Teže nije moglo. Svjetski prvaci, suparnik koji nam ne leži, a usto smo te godine od tri utakmice s njima dvije izgubili. Treći put nećemo.

Tog 9. rujna odigrana je vjerojatno najbolja vaterpolska utakmica na svijetu te godine. Uzbudljiva, nepredvidiva, dinamična, sudar divova. Konačno, i odlučena u drami peterca samo pet sekundi prije kraja. Bio je to Miho Bošković za konačnih 10:9. U eurofinalu smo! Treći put nakon Firence 1999. i Kranja 2003.

– Sada konačno možemo glasno reći ono što smo cijelo vrijeme zatomljivali u sebi. Naš je cilj cijelo vrijeme u Zagrebu bio osvojiti zlato – rekao je te večeri Bošković.

U subotu 11. rujna 2010. u 21 sat postavljen je hrvatski rekord u posjećenosti nekoj vaterpolskoj utakmici. Čak 5 500 navijača. I jednako toliko zastava, crveno-bijelih kockica, navijačkih slogana.

Prvi put u povijesti na EP-u u vaterpolu nastupala je i hrvatska ženska vrsta.

– I danas se stresem kada se sjetim tih dana, a posebno finala. Onaj ulazak u navijačko grotlo... Osjetili smo kako nas nose. Ma nije bilo teorije da to izgubimo – kazao je poslije Paulo Obradović.

Ne da nisu izgubili, već su pomeli Italiju (7:3). Nikada u povijesti u finalu EP-a jedna momčad nije pokazala takvu nadmoć. Talijani su bili sretni jer su se vratili na scenu, igrali finale, a mi... Srce veliko poput Velebita. Europski prvaci! Zlato i Lijepa Naša usred našega glavnog grada.

Prvi naslov prvaka Europe ne samo vaterpolista već prvi kontinentalni naslov ijednog našeg seniorskog sastava u loptačkim sportovima. Rudićev, pak, jubilarni 40. trenerski trofej. Ostvarena je želja, malo vaterpolsko proročanstvo – bronca, srebro, zlato! Brilljantno.

Još sjajnije jer te godine nisu samo seniori osvajali medalje. Kadeti su pobjedom u finalu nad Crnom Gorom 11:8 osvojili neslužbeno svjetsko prvenstvo te kategorije, turnir u Zrenjaninu. Juniori su, pak, na Europskom prvenstvu u Stuttgartu došli do bronce pobjedom nad Srbijom 8:6. Polufinale je izgubljeno tek u drami produžetka od Grka 8:6. Bio je to sastav: Marcelić, Šarić, Macan, D. i J. Belamarić, Visković, Divković, Vukičević, Miloš, Podrug, Čalić i Aličić,

koje je s klupe vodio Hrvoje Hrestak. Na tom je prvenstvu Marcelić proglašen vratarom turnira.

Ne manje važno, štoviše, konac ove trijumfalne godine donio je i bitne kadrovske promjene, prije bismo rekli pojačanja, u Hrvatskom vaterpolskom savezu. Ugledni riječki poslovni poduzetnik i sportski djelatnik, predsjednik Primorja EB Predrag Sloboda postao je predsjednik HVS-a. Na temelju dogovora čelništva Saveza, procijenjeno je da će upravo Predrag Sloboda svojim marketinškim i menadžerskim sposobnostima dodatno ojačati rad cijeloga hrvatskog vaterpola. Dotadašnji predsjednik Perica Bukić imenovan je dopredsjednikom i izvršnim direktorom HVS-a.

Potkraj 2010. vaterpolska je reprezentacija očekivano proglašena momčadi godine u Hrvatskoj u svim izborima, a nama je ostala zvučati u ušima rečenica izbornika Ratka Rudića, izrečena na konferenciji za novinare samo pola sata nakon pobjede u zagrebačkom finalu.

– Ne, ovo nije vrhunac. Ovo nije maksimum ove momčadi, nismo odigrali svoje najbolje.

Nitko ga tada nije shvatio. Ne za ozbiljno. Godine koje su slijedile pokazale su koliko je (i opet) bio u pravu.

Klupski kutak

Nastavak dvovlašća

U domaćim, pak, klupskim vodama bilo je to i dalje nadmetanje Mladosti i Juga CO. Dubrovčani su nakon drame finala nacionalnog kupa u Zadru, odigranog uoči Božića 2009., u produžetku slavili protiv Mladosti (12:11), silovito nastavili i u Jadranskoj ligi. Uvjerljivo prvi, sa samo jednim porazom i remijem te 22 pobjede, stekli su pravo domaćinstva Final Foura, na koji se od naših klubova plasirala i zagrebačka Mladost.

Upravo su se te dvije momčadi sastale u polufinalu. Ponovno je Jug CO bio bolji (10:9), ali Gospari u finalu nisu mogli do trofeja preko Jadrana iz Herceg Novog (11:8).

U Euroligi je Mladost zapela još u skupini, a Jug CO još se jednom uspio plasirati na završni turnir, koji je organizirao Pro Recco, ali u Napulju. Tu nije bilo sreće za našeg prvaka. Najprije poraz u polu-

finalu od kotorskog Primorca 11:10, a potom i u susretu za treće mjesto od beogradskog Partizana 15:14, i to tek izvođenjem peteraca.

Kraj sezone 2009./2010. pripao je već tradicionalnim finalnim dvobojima Juga CO i Mladosti. Zagrepčani su pružili ne samo sjajan otpor već su zamalo iznenadili i favorizirane domaćine. Uz dvije domaće pobjede u Zagrebu (7:6 i 14:12), namučili su jugaše i u dubrovačkim ogledima, koje su tijesno izgubili nakon propuštenog vodstva u tri četvrtine susreta (9:8 i 12:10 za Jug CO). Finalna je serija završena petom utakmicom, a majstoricu su majstorski odigrali jugaši, slavili 14:9, obranili naslov osvojivši ukupno jubilarni, 30. naslov državnog prvaka.

Kolegice iz Mladosti bile su nove prvakinje, a ženski se kup »preselio« na Kantridu.

Momčad godine – Barakude su 2010. u svim izborima bile proglašene za najbolje u tom kalendarskom ljetu.

Zdravko Ježić Pucko u Hall of Fameu

Obitelj pokojnog Zdravka Ježića u Zagrebu je 2010. primila priznanje za novog Hrvata u Kući slavnih.

Tijekom zagrebačkog turnira EP-a Kuća slavnih vodenih sportova iz Fort Lauderdalea prvi je put u povijesti upriličila prijam nekog svojeg člana na hrvatskom tlu. Bilo je to u čast Zdravka Ježića Pucka baš u njegovu gradu.

Široj domaćoj vaterpolskoj javnosti nepoznat, možda i zato što su »njegove« godine bile pedesete prošlog stoljeća, a posljednja je desetljeća proživio u SAD-u. Rođen je 1931., a od 1946. do 1961. igrao je za zagrebačku Mladost. Osvojio je dva olimpijska srebra (Helsinki 1952. i Rim 1960.). Godine 1962. odselio se u SAD, gdje je i umro, u New Yorku 2005., ali je po svojoj želji pokopan na Mirogoju.

Damir Burić – najbolji igrač
Europskog prvenstva u Zagrebu.

Damir BURIĆ

Super Bura

rođen: 12. veljače 1980.

grad: Pula

mjesto u momčadi: branič

trofeji s reprezentacijom:

- zlato na Ol-ju u Londonu 2012.
- zlato na SP-u u Melbourneu 2007.
- zlato na EP-u u Zagrebu 2010.
- zlato u Svjetskoj ligi u Almatiju 2012.
- srebro na Ol-ju u Rio de Janeiru 2016.
- srebro na SP u Kazanju 2015.
- srebro na EP-u u Kranju 2003.
- srebro na FINA kupu u Oradei 2010.
- srebro u Svjetskoj ligi u Podgorici 2009.
- srebro u Svjetskoj ligi u Bergamu 2015.
- bronca na SP-u u Rimu 2009.
- bronca na SP-u u Šangaju 2011.
- bronca u Svjetskoj ligi u Nišu 2010.
- bronca u Svjetskoj ligi u Firenci 2011.

Tko kaže da nije dobro gdjekad slomiti kosti! To se davne 1994. dogodilo malom Puljaninu (dobro, ni tada nije baš bio malen). Četrnaestogodišnji Damir ruku je slomio na rukometu pa su mu za brže zacjeljivanje preporučili bazen i plivanje. Jedino što je malcu u tom bazenu nedostajalo bila je – lopta. Gle čuda, baš u to doba u Puli je osnovan vaterpolski klub. Damir je tako napokon imao sve: bazen, loptu i klub. Sve za Burićev triptih trijumfa! Erumpirao je u Kranju na EP-u, kao Rojino otkriće, a onda iz godine u godinu rastao te izrastao u silno vrijednog braniča. Kulminacija je bila opet na jednoj kontinentalnoj smotri, na EP-u u Zagrebu. Na turniru koji je zlatom optočen, na kojem je Pavić bio granitno siguran, Barač kapetanski pouzdan, a Bošković opasniji od američke 7. flote. A najbolji igrač prvaka i cijelog prvenstva bio je on – Damir Burić.

Imponirala je njegova vještina oduzimanja lopte, blokiranja najboljih centara svijeta, dvometarskih grdosija koje nije razoružavao samo pukom snagom već i spajem znanja, vještine, umijeća, inteligencije i siline. Nakon Igara u Riju oprostio se od Barakuda, ali Bura još igra. U Turskoj.

Nikša Dobud – rijetko viđen spoj snage i vještine.

Nikša DOBUD

Potencijal za broj 1

rođen: 5. kolovoza 1985.

grad: Dubrovnik

mjesto u momčadi: centar

trofeji s reprezentacijom:

- zlato na OI-ju u Londonu 2012.
- zlato na EP-u u Zagrebu 2010.
- zlato u Svjetskoj ligi u Almatiju 2012.
- zlato na MI-ju u Mersinu 2013.
- srebro na FINA kupu u Oradei 2010.
- bronca na SP-u u Rimu 2009.
- bronca na SP-u u Šangaju 2011.
- bronca na SP-u u Barceloni 2013.
- bronca u Svjetskoj ligi u Nišu 2010.

Takvi se sportaši rađaju rijetko. Veliki bilo stasom bilo sportskom inteligencijom. A Nikša je imao i jedno i drugo; imao je sve. Uz tog diva iz gruške luke, njegovim stasanjem, nekako je bilo lakše preboljeti odlazak Smodlake, a poslije i Hinića. Jer opet smo imali gorostasa vrhunske kvalitete na njihovoj razini. Nikši je talent bio urođen, genski mu je bilo zapisano ne samo postati najboljim centrom na svijetu, što je već bio, nego i najboljim vaterpolistom na planetu. Nerijetko bi treneri suparničkih momčadi strategiju temeljili baš na zaustavljanju toga dubrovačkog diva, ali bi, po pravilu, udarali u zid. Razlog je bio jednostavan: Nikša Dobud bio je nezaustavljiv, nepredvidiv. Bio je kapetanom Juga, što samo po sebi govori dosta o njegovu značenju. Godine 2013. proglašen je najboljim vaterpolistom Hrvatske. Punih šest godina, od 2009., bio je jedan od najboljih igrača hrvatske vrste, nositelj kvalitete, na čijoj je igri izbornik Rudić, a poslije i Tucak, gradio mnoge pobjede.

Na žalost, zbog jedne nesmotrenosti ili nespretnosti u proljeće 2015., FINA ga je suspendirala na četiri godine.

Ivan Buljubašić – vratar u pričuvi, branič po vokaciji.

Ivan BULJUBAŠIĆ

Roker u starkama

rođen: 31. listopada 1987.

grad: Makarska

mjesto u momčadi: branič

trofeji s reprezentacijom:

- zlato na Ol-ju u Londonu 2012.
- zlato na SP-u u Budimpešti 2017.
- zlato na EP-u u Zagrebu 2010.
- zlato u Svjetskoj ligi u Almatiju 2012.
- srebro na FINA kupu u Oradei 2010.
- srebro u Svjetskoj ligi u Podgorici 2009.
- bronca na SP-u u Rimu 2009.
- bronca na SP-u u Šangaju 2011.
- bronca na FINA kupu u Almatiju 2014.
- bronca u Svjetskoj ligi u Firenci 2011.
- bronca u Svjetskoj ligi u Ruzi 2017.

Buljo je bio Rudićevo tajno oružje na dva turnira na kojima smo imali samo jednog vratara. Da je kojim slučajem Pavić stao na sapun u kupaonici, između vratnica bi ga zamijenio Ivan Buljubašić. Ne zato što je branič, pa bi onda netko laički mogao zaključiti da se od braniča očekuje da mogu i braniti. Ne, u ovom slučaju bila je riječ o činjenici da je Buljubašić vaterpolsku karijeru počeo u rodnoj Makarskoj baš kao vratar.

– Što se dogodilo? Ništa, dosadilo mi je čekati samo na голу – objasnio je Ivan svoju kasniju metamorfozu u obrambenog igrača.

Ne bilo kakvog, već za zlatne domete. Najbolji trenutci Barakuda, baš kao i riječkog Primorja, zbili su se baš s njim u braničkom redu. Sezonu 2017./2018. počeo u Bukureštu, u Steaui.

Supruga Marina jednom je za medije vrlo plastično opisala Ivana i zašto je pala na njegov šarm.

– Frajer koji nosi starke, ne voli narodnjake, svira gitaru, a povrh svega igra vaterpolo. Taj je morao biti moj.

2011.

Bronca Magnolijina cvijeta

Organizacijski prenapregnut, fizički iscrpljen, nećemo si uostalom lagati, i financijski istrošen te emocionalno ispražnjen.

Tako je hrvatski vaterpolo ušao u ovu godinu. Umorni, ali sretni i ponosni. Godina za nama bila je velesuspješna i, gledano ukupno, najtrofejnija u povijesti. U svim kategorijama, na svim poljima, svim stranama svijeta. No, kako uzeti odmor u predolimpijskoj godini? U godini Svjetskog prvenstva? Zapravo, kako uopće uzeti odmor u sportu? Kratak predah možda, ali ne i više od toga. Kao što smo naveli, u godini koja prethodi Olimpijskim igrama valja zapeti najviše, najjače jer se tada kuju olimpijske kolajne. Godinu do godinu i pol dana prije! Sve kasnije bilo bi prekasno.

Tako je 2011. počela – operacijom. Ne na bazenu, već na kirurškom stolu. Izbornik Ratko Rudić prvog dana veljače završio je na operaciji kuka u Krapinskim Toplicama. Maestro vaterpola, kojem je baš koji dan prije predstavljena knjiga pod tim naslovom, počeo je svoje pripreme.

– Kao nov sam. Ja sam spreman za Igre – već 24 sata nakon operacije kazao je R. R.

Da, nismo ni sumnjali. Iako, dalek je još bio put do Londona. Do Londona, na koji se, uostalom, tek trebalo plasirati.

Prvi ispit bila je završnica Svjetske lige u Firenci. Iako je prije odlaska na Apenine slijedio udarac. Nemalen. Bilo je to 4. lipnja; pouzdani centar, div s Kvarnera Igor Hinić nazvao je Rudića i rekao iskreno i pošteno:

– Ne mogu više.

Dokaz da je vaterpolo grub sport – dr. Dinko Pivalica »sređuje« Bušljinu arkadu na SP-u u Šangaju 2011.

Otišao je i drugi dio našeg centarskog tandema za povijest. Nakon Smodlake 2008., i Hinić 2011. U redu, nakon 16 godina uzastopnog igranja pod hrvatskim stijegom i svih silnih batina koje je istrpio na dva metra za Hrvatsku, a uzevši u obzir i činjenicu da godine neumitno prolaze, znali smo da će i taj trenutak doći. Kad Hina više neće moći, ali ipak... Teško se bilo naviknuti, to prihvatiti. Dobudu u paru stoga je pridodan bio Fran Paškvalin. Visoki sin velikog oca.

Tako smo otputovali na rijeku Arno, u srce predivne Toskane, u Firencu, na završnicu Svjetske lige i pohod na treću uzastopnu medalju u ovom natjecanju. U prve četiri utakmice, četiri vrlo uvjerljive pobjede – Australija 12:6, Crna Gora 11:5, Kanada 13:8 i Kina 15:5. U polufinalu domaćin Italija bila je bolja 13:11, a i to tek u ruletu peteraca. No, berba je medalja nastavljena, niz nije prekinut jer u srazu za bron-

cu pali su Amerikanci, glatko, 11:5. Medalja u džepu, a s njom i olimpijska viza za London. Misija uspjela!

To je bio prvi, lakši dio posla koji je trebalo obaviti tog ljeta. Ujedno oproštaj od Europe. Barakude su se u srpnju preselile u Aziju. Šangaj je od 18. do 31. srpnja bio domaćinom Svjetskog prvenstva. Rudić je onamo odveo: Josipa Pavića, Damira Burića, Miha Boškovića, Nikšu Dobuda, Maru Jokovića, Petra Muslima, Frana Karača, Andra Bušlju, Sandra Sukna, Samira Barača, Frana Paškvalina, Paula Obradovića i Ivana Buljubašića. Dakle, slično kao u Zagrebu 2010. Ponovno sa samo jednim vratarom, samo što je umjesto Hinića na centru sada bio mladi Paškvalin.

Voljom ždrijeba put do četvrtfinala ne samo da nam je bio otvoren već i zajamčen. Uistinu, kao nikada u povijesti imali smo iznimno laganu skupinu. Suparnici u razini treninga osrednjeg intenziteta, što može biti i opasnost.

Umjetnost asistencije – Frano Karač za centra Frana Paškvalina u Šangaju 2011.

Najprije Brazil (15:5), pa Kanada (11:4) i Japan (18:7) i – eto nas u četvrtzavršnici. Ondje su nas čekali Crnogorci i to je zapravo bila prva prilika da se vidi koliko smo u stvarnosti jaki. Brzo smo doznali. Na plivalištu lirskog imena Magnolijin cvijet Hrvatska je jaku Crnu Goru pospremila u džep (9:6). Obrana savršena. U jednom smo dijelu utakmice odigrali čak 13 minuta sačuvaši svoju mrežu. Treću dionicu dobili smo – 4:0. Joković je briljirao s desnog krila (četiri gola).

Bila je to dvostruka pobjeda jer je ovim trijumfom Hrvatska osigurala odlazak na OI u Londonu te ušla u polufinale SP-a! Tu nas je čekala Italija. Suparnici iz zagrebačkog finala, ali momčad koja je u godinu dana silno napredovala te, na čelu sa sjajnim vratarom Tempestijem, bila najugodnije iznenađenje šangajskog turnira. Dokazali su to i protiv nas.

Hrvatska? Kao za vraga, baš smo tu utakmicu odigrali debelo ispod naših realnih mogućnosti, snaga i znanja. Kada prvi gol postignete tek u 16. minuti ili kada početkom posljednje četvrtine imate realizaciju igrača više 1-8, ne možete se nadati ničemu dobrom. Settebello je sa 9:8 otišao u finale, poslije i do naslova svjetskog prvaka, a nama je ostalo ući u boj s Mađarima za broncu.

Ako s nekom reprezentacijom imamo izrazito negativan međusobni omjer, onda su to upravo naši sjeverni susjedi. No, ova je utakmica bila potpuna suprotnost.

Ne sjećamo se jesmo li ikada protiv Mađarske vodili čak pet golova razlike (9:4, 10:5, 11:6 tijekom treće četvrtine). Jesmo li im ikada od prve minute zorno stavili do znanja da će teško, vrlo teško do trijumfa preko kockica na kopicama. Istina, potkraj utakmice Mađari su uspjeli priprijetiti, stići na minimalan za-

Reprezentacija Hrvatske na pobjedničkom postolju s osvojenim brončanim medaljama na Svjetskom prvenstvu u Šangaju 2011.

I klupa »igra« i proživljava svaku sekundu borbe u vodi – pomoćni trener Vjekoslav Kobeščak s igračima na SP-u u Šangaju.

ostatak, ali to je napravljeno više radi veće dramatike utakmice. Na kraju je bilo 12:11 za Hrvatsku.

Bilo je to treće uzastopno Svjetsko prvenstvo s kojeg smo se vratili s kolajnom oko vrata. Zlato u Melbourneu 2007. te bronca u Rimu 2009. i Šangaju 2011. Ratko Rudić, pak, osvojio je svoju ukupno 33. izborničku medalju, čime se na svjetskoj ljestvici najtrofejnijih trenera poravnao na drugom mjestu s ruskim odbojkaškim strategom Nikolajem Karpoljem. Poravnani, ali bez brige, uskoro će se i od njega odvojiti.

Tek smo na kraju kalendarske 2011. uvidjeli veličinu šangajske bronce. To je bio najvredniji rezultat hrvatskoga momčadskog sporta te godine, zbog čega su vaterpolisti drugu godinu zaredom proglašeni momčadi godine!

Imali smo te godine i jedno reprezentativno zlato. Juniorska je vrsta na Europskom prvenstvu do 17 godina u Rijeci osvojila prvo mjesto! Drugu godinu uzastopno Hrvatska je organizirala i osvajala kontinentalnu smotru. Brazdom seniora sjajno su plovili juniori Hrvoja Hrestaka. Momčad koju su činili Marčelić, Šarić, Miloš, Gagulić, Čalić, I. Živković, Lozina, Buha, Goreta, Divković, Čagalj, Bukić i Anić, na odlično organiziranom prvenstvu na Kantridi, redom je mljela Rusiju (21:10), Mađarsku (8:7), Sloveniju (15:3), Francusku (13:1), Španjolsku (9:7) te u finalu Italiju (8:7).

Mladeseniorska vrsta, mladići koje pamtim o s naslovom svjetskoga juniorskog prvaka iz Šibenika 2009., nisu uspjeli obraniti naslov. Na SP-u u grčkom gradu Volosu zapeli su u četvrtfinalu od Srbije (7:3).

Nikola Franković (s loptom) protiv Pro Recca u Jadranskoj ligi.

Klupski kutak

Buđenje Rijeke

U klupskoj konkurenciji te smo godine bilježili uspjeh zagrebačkih vaterpolista. Mladostaši su se plasirali na Final Four Eurolige u Rimu. Poraženi su u polufinalu od kasnijeg senzacionalnoga europskog prvaka Partizana (12:9), ali su zato petercima svladali Budvu (14:12). Jedino što je LEN zaboravio Žapce darivati brončanim medaljama. Stigle su u Zagreb nakon zamalo godinu dana!

Jadransku ligu u sezoni 2010./2011. osvojio je, također pomalo iznenađujuće, Jadran iz Herceg Novog ispred našeg Juga CO te Primorja EB. Doduše, mnogo važniju vijest za ovu ligu donijelo je ljeto. Bogati i moćni Pro Recco, u koji je tog ljeta prešao i naš dragulj Sandro Sukno, zatražio je, naime, i dobio sudjelovanje u sezoni 2011./2012.

U domaćim je vodama nacionalni kup na Final Fouru u Zadru, u prosincu 2011., osvojila Mladost.

Naslov prvaka države zato je osvojio dubrovački Jug CO pobjedama u finalnoj seriji nad riječkim Primorjem EB.

Vjerojatno je baš taj poraz u ljeto 2011. čelnike kluba s Kantride nagnao na još veći napor u stvaranju još jače momčadi. U ljeto 2011. na Kantridu su, uz mađarsku braću Varga, stigli i hrvatski reprezentativci Petar Muslim i Ivan Buljubašić, kao i crnogorski vratar Zdravko Radić. Na Kvarneru su bili odlučni sljedeće sezone ući u borbu za trofeje. Bila je to odlična i zanimljiva vijest za domaći klupski vaterpolo. Širila se vrhunaska kvaliteta, nakon Zagreba i Dubrovnika, dobili smo još jedan grad »inficiran« ljubavlju za umijeće loptanja u vodi.

U ženskom vaterpolu te je godine najbolja bila Bura, a u hrvatskom kupu Mladost.

Rijeka je ponovno zavoljela vaterpolo.

Fran Paškvalin – poznato a novo prezime na dva metra.

Fran PAŠKVALIN

Veliki sin velikog oca

rođen: 22. studenog 1984.

grad: Zagreb

mjesto u momčadi: centar

trofeji s reprezentacijom:

- srebro na SP-u u Kazanju 2015.
- srebro u Svjetskoj ligi u Bergamu 2015.
- bronca na SP-u u Barceloni 2013.
- bronca na SP-u u Šangaju 2011.
- bronca u Svjetskoj ligi u Nišu 2010.
- bronca u Svjetskoj ligi u Firenci 2011.

Poput oca Tomislava, i Fran je svoj vaterpolski život smjestio na najopasnija dva metra u vaterpolu. Istina, nije baš na očevoj razini glede medalja jer je Tomislav dvostruki olimpijski pobjednik, ali prvi dojam da Fran i nije imao veliku ulogu u reprezentaciji zapravo je bila velika varka.

Na Frana se povremeno oslanjao Rudić, a poglavito Tucak, što je bilo uvjetovano silaskom sa scene Hinića, problemima s Dobudom itd. Sukus svega, Fran Paškvalin osvojio je za Hrvatsku šest medalja, ima nastupe na tri svjetska prvenstva, a ono što mu u kolekciji odličja nedostaje svakako su zlata.

Frano Karač – dubrovački obarač.

Frano KARAČ

Oslonac kad je najteže

rođen: 4. lipnja 1977.

grad: Dubrovnik

mjesto u momčadi: vanjski

trofeji s reprezentacijom:

- zlato na EP-u u Zagrebu 2010.
- srebro na FINA kupu u Oradei 2010.
- srebro u Svjetskoj ligi u Podgorici 2009.
- bronca na SP-u u Rimu 2009.
- bronca na SP-u u Šangaju 2011.
- bronca u Svjetskoj ligi u Nišu 2010.
- bronca u Svjetskoj ligi u Firenci 2011.

Možda pozornost nije privlačio svojim potezima iako su mu golovi za one koji vaterpolo vole bili »bolno« lijepi, nije ganjao rekorde u bazenu, a izvan bazena gotovo je bio nezamjetljiv... No, kada biste ga maknuli iz bazena, e tada bi svaki trener uočio »rupu«, da nešto nedostaje. To je bio Frano Karač. Naočito neprimjetan, a zapravo prijeko potreban. Kada bi vam nedostajao igrač bilo na lijevoj bilo na desnoj strani, on bi uskakao, sve pokrivaio. Izvanredno zahvalan tip igrača koji je najveći trag ostavio, dakako, u matičnom Jugu iako ga se sjećaju dobro i u Mladosti, talijanskom Nerviju...

Da, i u korčulanskom KPK-u. Ondje je proveo dvije sezone na početku karijere, sredinom devedesetih. Čovjek iz Grada, ali s nikad zaboravljenim korijenima na Pelješcu, iz mjesta Ponikve. Danas je trener u Jugu, obožava raditi s mlađim kategorijama, a dječake te dobi vodio je i na razini reprezentacije.

2012.

Iz Londona u besmrtnost

– U životu sportaša jedno je sigurno i vrlo jednostavno. Ne postoji veći cilj, nema većeg natjecanja, nema veće slave ni uspjeha od odlaska, nastupa, pa onda i medalje na Olimpijskim igrama. Svaka čast i veliki su uspjesi naslovi europskog i svjetskog prvaka, onog ili ovog kupa, lige, ali Igre... One su vrh. Više od toga u sportu jednostavno ne postoji.

Ovo su riječi koje je izgovorio Ratko Rudić u rano proljeće 2010. Na jednom sastanku u uredu HVS-a.

Ne počinjemo slučajno priču o godini 2012. upravo olimpijskom temom i upravo ovim citatom velikog trenera. Najvećeg u ovom sportu, jednog od najvećih uopće. Ništa nije slučajno u pristupanju 2012. godini koju će obilježiti upravo Igre u Londonu i ovaj trener.

Bila je ta godina i turbulentna, i uzbuđiva, i napeta, i puna velikih, istinski povijesnih trenutaka. Godina koja je doslovno svakim danom i satom bila obilježena vaterpolom. Tvrdeći to, uopće ne pretjerujemo. Naime, dok se nacija još polusnena budila iz novogodišnjeg slavlja, jedno je društvo, odabrana ekipica, u varaždinskoj teretani podizala tone, u tamošnjem bazenu isplivala kilometre. Za njih nije bilo mjesta slavlju i blagdanskom opuštanju. S razlogom jer već sredinom siječnja valjalo je u obranu naslova iz Zagreba 2010.

Kišovita i hladna, no istodobno prelijepa i sjajno uređena Nizozemska, preciznije grad Eindhoven, u drugoj je polovici siječnja udomaćila najbolje momčadi Europe na novoj kontinentalnoj smotri. Rudić nije ništa mijenjao u odnosu na Šangaj glede postave. Eindhoven su vidjeli: Josip Pavić, Damir Burić, Miho Bošković, Nikša Dobud, Maro Joković, Petar Muslim, Frano Karač, Andro Bušlje, Sandro Sukno, Samir Barač, Fran Paškvalin, Paulo Obradović i Ivan Buljubašić.

Velika natjecanja, turniri usred natjecateljske sezone, poput EP-a u Eindhovenu, malo su kojem izborniku bili baš po volji. Istina, druge nije bilo jer je valjalo osloboditi ljeto za

Josip Pavić – baštinik sjajne splitske vratarske škole.

londonske Igre. No, nema trenera reprezentacije koji ne voli ipak imati malo više vremena na raspolaganju za uigravanje momčadi. Ovako je svatko bio osuđen na igrače i formu kakvu su donijeli iz svojih klubova.

Prvo kolo, 16. siječnja, nije nosilo probleme. Rumunjska je apsolvirana lagano (10:7). No, zato je 2. kolo donijelo naznake euforije. Pobjeda nad Crnom Gorom (10:8) u istinski vrlo dobroj igri. Iste večeri javljali su se kolege novinari, prijatelji, navijači iz Hrvatske. Raspitivali se o hotelima, raspoloživim sobama. Rano, rano, prerano...

U 3. kolu naš je žar ugasila Srbija (12:15). Tri srpske kontre u samo dvije minute, porozna obrana, previše pogrešaka da iskusan suparnik to ne bi znao

kazniti. Usto, Dobud je isključen zbog brutalnosti te smo ostali bez njega u sljedećem srazu.

Upravo je sljedeća utakmica odredila naš eindhovenki plasman. Protiv Nijemaca bez prvog centra, s puno nervoze u igri i ponašanju, ponovno s jednim igračem isključenim zbog brutalnosti (Bušlje) i sa sudcima lagano naklonjenima Nijemcima. Nije moglo završiti bolje od poraza (10:9).

Sada je već bilo jasno da, ne samo da nećemo obraniti zlato već ćemo Nizozemsku napustiti i bez medalje. Srbija, Crna Gora i Njemačka bile su ispred nas. U razigravanju za poredak Španjolska je svladana 11:10, ali ne bez problema. Od Rumunjske smo izgubili izvođenjem peteraca (16:15), a na kraju smo

Erupcija oduševljenja na hrvatskoj klupi nakon postignutoga gola jer svaki je potez, svaki pogodak u Londonu 2012. kovao olimpijsko zlato.

pobijedili Nizozemsku (16:4). Bilo je to za 9. mjesto u Europi. Niže od ovog nikad nismo bili.

Olimpijske igre otvarale su se za šest mjeseci, a ponos nacije, najbolja momčad Hrvatske u protekle dvije godine nije nalikovala na sebe. Tmasti su se oblaci, baš poput onih u Nizozemskoj, bili nadvili nad naš vaterpolski brod. Na sreću, ne i nad kormilare.

Još je u Eindhovenu posljednjeg dana siječnja izbornik Ratko Rudić u dogovoru s čelništvom HVS-a (Sloboda, Bukić...) osmislio plan za London. Momčad će se osvježiti ili, možda bismo prije rekli, vratiti korijenima, vratiti iskusnima. Nakon povratka u Hrvatsku Rudić je smjesta krenuo u akciju kako bi vratio tandem Vićan – Hinić.

Svatko je od njih imao svoju ulogu. Prvi vratar ostao je dakako Pavić, ali Rudić više nije kanio riskirati sa samo jednim čuvarom mreže. Usto, u Frani Vićanu nije dobio samo drugog vratara, već izrazito mirnog, ozbiljnog, stabilnog igrača više u svlačionici. Isto je vrijedilo za Igora Hinića, koji je bio prije nego potreban na dva metra, da uskoči dok Dobud ne dođe do daha, a da pritom rezultat ne trpi. Obojica

su stala uz bok kapetanu i vođi Samiru Baraču, kao trenerove tri desne ruke.

Izmjene je pretrpio i stručni stožer pa je tako Pero Kuterovac postao kondicijski trener te već u ožujku izradio individualizirani plan priprema za svakog igrača. To će se pokazati ključnom odlukom cijele vaterpolske godine. Ništa, ni najmanji detalj, više nije bilo prepušteno slučaju.

Rudić je kao napeta puška čekao kraj klupske sezone ne bi li počeo s brušenjem. Najprije su odrađene sjajne pripreme u Kaliforniji s pobjedom nad Mađarskom i SAD-om. Potom je slijedio završni turnir Svjetske lige u Kazahstanu, u Almatiju.

Točno je da te sezone u Svjetskoj ligi nisu nastupale Mađarska, Srbija i Crna Gora pa je put k uspjehu bio lakši, ali... Osim što nas je gonila želja za osvajanjem zlata u natjecanju u kojem dotad još nikad nismo bili prvi, kazahstanski je turnir trebao poslužiti kao melem na eindhovenšku ranu. Kao poticaj, kao podizanje samopouzdanja.

Tako je i bilo. Od 12. do 17. lipnja Hrvatska je pobijedila Australiju (14:11), Španjolsku (7:6), Bra-

Hrvatski stijeg na ramenima, iznad glave, na – Olimpiju.

zil (20:3), Kazahstan (13:6), a u polufinalu SAD (11:10) te na kraju, u dramu peteraca, opet Španjolsku (18:17). Hrvatska opet na postolju, opet prva, naša zastava na najvišem jarbolu! Smiješak se vratio na lice.

Početak srpnja medijski manje praćen, ali mnogo jači, kvalitetniji bio je nastup na Dublinskom kupu (Dublin Cup) u Irskoj. Ondje je Hrvatska briljirala – Crna Gora (12:7), Rumunjska (12:7), Velika Britanija (17:5), Mađarska (11:8). Još jedan trofej, novčana nagrada te ove riječi trenera.

– Iskreno, iznenadili su me. Nisam očekivao da će baš tako dobro igrati i biti toliko svjež – rekao je koji tjedan nakon Dublina izbornik Rudić.

Ostao je za tu godinu još »samo« jedan turnir, »samo« jedno natjecanje. Ostao je London. Olimpijske igre, vrhunac koji su čekali sportaši s početka sage o godini 2012.

Znali smo da pucaju od snage. Znali smo da cijelo ljeto utakmicu nisu izgubili. O njihovoj kvaliteti, znanju i umijeću bespredmetno je raspravljati. Znali smo čak i sastav: Josip Pavić, Damir Burić, Miho Bošković, Nikša Dobud, Maro Joković, Petar Muslim, Ivan Buljubašić, Andro Bušlje, Sandro Sukno, Samir

Barać, Igor Hinić, Paulo Obradović i Frano Vićan. Sve smo znali, a opet iste smo spoznaje imali i o suparnicima. Ne misli valjda itko da su Talijani, Mađari, Crnogorci, Amerikanci, Španjolci ili Srbi spavali sve vrijeme?!

Znali smo kako katkad samo jedna lopta, nesretno/nespretno skrenuta upropaštava tri mjeseca priprema. Znali smo da jedna gripa može u dan-dva odagnati olimpijske snove. Ili ozljeda na doslovno posljednjem treningu uoči Igara. Sve su to bile slike iz Sydneya, Atene, Pekinga. Slike s prijašnjih Igara koje su nas proganjale, upozoravale.

Valjalo je biti pakleno strpljiv do 29. srpnja kada je sve počelo u londonskoj Waterpolo Areni pred nikad više gledatelja u povijesti Igara (5 000 na svakoj utakmici). Čast otvaranja cijelog vaterpolskog turnira pripala je baš nama. I Grcima. Tada smo im zaželjeli da, nakon što otvore, budu i oni koji će zatvoriti olimpijski turnir. Mislili smo na Hrvatsku, dakako, a tko će biti s druge strane, bilo nam je svejedno.

Ni slutili nismo da će se nama, njima, cijeloj Hrvatskoj ta želja i ostvariti dva tjedna poslije.

U prvom kolu pobijedili smo Grčku (8:6). Nije bilo lako. Grci su dvaput i vodili, na kraju treće četvrtine

Vrijeme je za kupanje olimpijskih pobjednika – (slijeva) fizioterapeut Damir Luketić, izbornik Ratko Rudić, Ivan Buljubašić, Petar Muslim i Nikša Dobud.

bilo je 5:5, a slomili smo ih tek u posljednjoj. Iako je obrana bila sjajna, Pavić na голу dao je naslutiti da će ovo biti njegova »dva tjedna za sjećanje« – s 14 obrana.

Španjolska je bila sljedeći suparnik. Opet egal nakon treće dionice (7:7) iako smo to sami dopustili jer Hrvatska je vodila i s tri razlike (6:3 i 7:4). U posljednjoj četvrtini samo jedan gol, ali u pravoj mreži, onoj Furije za drugu pobjedu (8:7).

Tada to nismo znali, ali to je bila posljednja nezvjesna utakmica uz Temzu toga olimpijskog ljeta. Slijedio je hrvatski tornado. Torpediran je svjetski prvak Italija (11:6). Obrana savršena, Talijani s igračem više imaju realizaciju 5-14. Jasno da je u 4. kolu svladana i Australija (11:6). Pavić deset obrana, naš igrač više 7-10, a igrač manje 2-8. Ni Kazahstan nije prošao ništa bolje (12:4), ali to se moglo i očekivati.

Slijedila je nokaut-faza, ona u kojoj nemate prava na pogrešku, prilike za ispravak.

Amerikanci su u Londonu branili srebro iz Pekiniga, ali u Londonu nikako nisu mogli obraniti svoj gol, a još manje pogoditi naš. Uostalom, podatak da je Pavić prvi put kapitulirao nakon 18 i pol minuta igre, a tada je već bilo 5:0, govori sve. Naša obrana s

igračem manje ući će u anale, 0-14! Hrvati su učinili vaterpolo dosadnim! Odlično!

Polufinale je ponudilo presliku četvrtzavršnice. S druge strane izvrsna Crna Gora, ali kakva korist kada Jozo Pavić »spusti roletu« (14 obrana), kada maestraalna, hitra i pokretljiva obrana podigne zid pred golom?! Pa od suparnikovih 11 napada s igračem više samo dvije lopte to uspiju probiti! U poluvremenu 5:1, nakon treće četvrtine 7:3, a onda smo suparniku pustili da i on dobije koju četvrtinu.

Završilo je 7:5, Hrvatska je u olimpijskom finalu. Drugi put u povijesti samostalne nam domovine. Točno 16 godina nakon Igara u Atlanti.

Bila je nedjelja 12. kolovoza 2012., 5 000 ljudi na tribinama. Bilo je to onda kada su srca četiri i pol milijuna Hrvata u domovini i vjerojatno još toliko po svijetu kucala kao jedno. Jedno srce! U ritmu koji su im davali besmrtnici iz bazena. Doista, oni koji su tog dana u vodi Waterpolo Arene svladali svjetskog prvaka Italiju (8:6) za olimpijsko zlato i ušli među olimpijske besmrtnike.

Utakmica u kojoj je suparnik čak poveo 2:0, na trenutak nas zabrinuo... Ne, na tom se turniru nismo trebali brinuti.

Olimpijski pobjednici iz Londona 2012. s najdražim zastavama – Republike Hrvatske i svetog Vlaha.

Učitelj između učenika – Rudić između Hinića (lijevo) i Muslima.

London, 12. kolovoza 2012.

HRVATSKA – ITALIJA 8:6

(1:2, 2:0, 2:1, 3:3)

LONDON Plivalište Waterpolo Arene.
Gledatelja 5 000. Sudci: Borell (Španjolska)
i Juhasz (Mađarska). Opunomoćenici: Amini
(Iran) i Toygarli (Turska).

HRVATSKA: Pavić (8 obrana), Burić, Bošković
2 (1), Dobud, Joković 3, Buljubašić 1, Muslim,
Bušlje, Sukno 1, Barač 1, Hinić, Obradović,
Vićan. IZBORNİK: Ratko Rudić.

ITALIJA: Tempesti (9 obrana), Perez, Gitto,
Figlioli, Giorgetti 1, Felugo 3, Giacoppo, Gallo
1, Presciutti 1, Fiorentini, Aicardi, Premuš,
Pastorino. IZBORNİK: Alessandro Campagna.

PETERCI: Hrvatska 1-1, Italija -.

OSOBNE POGREŠKE: Hrvatska 10, Italija 9.
TREĆA OSOBNA POGREŠKA: Buljubašić (30).
REALIZACIJA IGRAČA VIŠE: Hrvatska 4-6 (66 %),
Italija 3-9 (33 %).

– Dugo sam na Igrama, bio sam na mnogima. I igrao i vodio momčadi, ali ovako nadmoćno odigran cijeli turnir, to doista ne pamtim – kazao je nakon pobjedničkog kupanja u bazenu strateg škrt na komplimentima Ratko Rudić.

Nakon njega reći još nešto bilo bi zaista slovo previše. Stoga ova utakmica zaslužuje da, sa svojim sudionicima, rezultatom, golovima, bude vječno za-bilježena i na stranicama ove knjige.

Pobjednik je bio odlučeno rano. Malo više od četiri minute do kraja kada je Maro Joković s dva igrača više potegao za 7:3, a baš svaka dvojba razriješena tri minute prije kraja golom Sandra Sukna za 8:4. Imamo zlatni triptih!

Svijet, Europa, Olimp! Sve je osvojeno!

Slijedila su i pojedinačna priznanja. Pavić, dakako, najbolji vratar turnira, a među idealnih sedam još Bošković i Joković. Na isteku te godine Josip Pavić proglašen je najboljim vaterpolistom svijeta u izboru FINA-e, a drugo je mjesto osvojio Bošković. No, zato je Miho bio izabran za najboljeg vaterpolista Europe u izboru LEN-a, a Pavić je bio drugi.

Apsolutni trijumf i, dakako, opet doček na ulicama i trgovima hrvatskih gradova. U prosincu 2012. vaterpolska je vrsta iznova bila momčad godine u izboru HOO-a, ali i treći put uzastopno u izboru

Povratak pobjednika u Zagreb – Sandro Sukno u prvom planu.

Vaterpolske kapice, crveno-bijele kockice i prepun Jelačić plac – tradicija koju Barakude poštuju.

Svečani prijam u Banskim dvorima, kod predsjednika Vlade RH.

Dubrovnik, najvaterpolski grad na svijetu dočekao je svoje olimpijske pobjednike.

»Sportskih novosti«, odnosno svih sportskih novinara. Vaterpolisti su jedini u 61 godini tog izbora koji su uspjeli taj laskavi naslov osvojiti čak tri godine zaredom! Bože, kakva godina!

Još je jedan veliki trenutak za povijest hrvatskog vaterpola obilježen upravo 2012. U petak 14. rujna od klupe ne samo hrvatske vrste već i trenerskog posla oprostio se Ratko Rudić. U dva olimpijska ciklusa, u osam godina, osvojio je devet medalja, a Hrvatsku trajno pozicionirao na mjesto koje joj je u svijetu ovog sporta oduvijek i pripadalo. Odlučio se učiniti kraj tom dijelu karijere na vrhuncu, kao gospodin, uz ovacije nacije.

Reći hvala, malo je, no obožavani brk s klupe nije napustio svoje jato. Veliki R. R. ostao je uz ovu momčad, ali sada u ulozi sportskog direktora nacionalne vrste.

Novi izbornik postao je mladi šibenski stručnjak Ivica Tucak. Jedan iz plejade Rudićevih pomoćnika (Damjanić, Tucak, Nikolić, Kobeščak, Fatović). Jasno, nije bilo zahvalno doći na mjesto iznimno trofejnog i uspješnog prethodnika. No, Tucak sa svojim iskustvom i postignućima iz klubova koje je vodio (Šibenik i Jadran Herceg Novi), kao i s juniorskom vrstom, s kojom je bio svjetski prvak (Šibenik 2009.), pružao je u najmanju ruku vjeru u nastavak pobjedonosnog i medaljama ovjenčanog plova hrvatskoga vaterpolskog broda. To prije što mu je prethodnik ostavio više nego sjajne konture seniorskog »čamca« te obećavajući pomladak. Poput onog, kategorije do 19 ljeta, koji je u rujnu 2012. pod ravnanjem Hrvoja Hrestaka na EP-u u francuskom gradu Canetu pobjedom nad Španjolskom (9:8) kući donio broncu: Marčelić, Bukić, Macan, Goreta, I. Živković, Čagalj, Gagučić, Buha, Visković, Divković, Vukičević, Miloš i Anić.

Bila je to godina na kraju koje su se vaterpolisti, na primanjima, dodjelama nagrada najboljima, najuspješnijima uspinjali na pozornice, podije... Auditorij je pljeskao, ovacijama pozdravljao pobjednike, a nama se nametala jedna slika, vizija, sjećanje na nekoliko ljudi. Slika iz ne tako daleke prošlosti u odnosu na 2012. godinu, sjećanje na ono što se dogodilo samo osam godina prije.

U doba kada smo u vaterpolu bili, znate što? Sudi-onici, protagonisti. Sudjelovali smo na natjecanjima, turnirima, prvenstvima, igrama. Ne više od toga. Mi smo pljeskali drugima. Nećemo reći da smo bili na dnu, ali da smo bili nešto više od toga, nije istina. U tom se trenu, tako to često i biva u svim velikim, uspješnim pričama, pojavio čovjek koji je imao cilj. No, i bitnije od toga. Imao je ideju kako do tog cilja doći, na koji način, s kojim ljudima. Imao je viziju i znao kako tu ideju provesti, čak i vremenski okvir u kojem zamišljeno treba ostvariti. Na tom ne baš jednostavnom i izvjesnom putu bilo je i teško preglednih zavoja i iznenadno postavljenih prepreka. Samo što se ruke nisu spuštale s upravljača, ni pogled s ceste. Taj »vozač« bio je Perica Bukić.

Dakako da je u tom »reliju« bio nužan i vrstan »suvozač«. On je doveden s druge strane Atlantika; bio je to povratnik Ratko Rudić. U sobičku hotela Laguna 2004. potpisali su ugovor i novinarima spomenuli »povratak na svjetsku scenu«, »borbu za medalju«...

Zvučalo je sjajno, bio je to melem za uši, ali iskreno, koliko je ljudi u to tada vjerovalo? Realno, samo njih dvojica! Štoviše, snivali su i puno više. Cijelu malu epohu toga sporta, kruna koje su trebale biti olimpijske lovorike. U osam godina taj je tandem to i ostvario. Godina 2012. stoga je i kruna njihova velikog, životnog djela.

Kantrida je počela skupljati pokale.

Klupski kutak

Prvi trofej Primorja nakon 17 godina

Najvažniji hrvatski klupski uspjeh 2012., s međunarodnog stajališta, plasman je čak dvaju naših klubova na Final Four Eurolige u rumunjskom gradu Oradei. Istina je da je ondje Pro Recco bio za klasu prejak, ostalima previsok, ali ostaje zabilježeno da su Riječani ostvarili najveći uspjeh u europovijesti osvajanjem drugog mjesta, a zagrebačka je Mladost drugu godinu uzastopno bila treća u Europi. U Jadranskoj ligi nadmoć Pro Recca bila je još izraženija.

Dubrovački Jug CO osvojio je početkom ljeta 2012. deseti naslov prvaka Hrvatske izjednačivši se time s Mladosti. Riječani se nisu predavali u stvaranju megamomčadi pokušavajući skinuti Gospare s trona. Izravno iz Gruža doveli su vratara Vićana te Obradovića, a iz Pro Recca sjajnog Sukna. Jug CO na to je odgovorio angažiranjem Amerikanca Aze-

veda i Crnogorca Ivovića. Na sjeveru i jugu Jadrana nastale su dvije silovite, snažne, moćne momčadi.

Ostaje tek žal što u ljeto 2012. u strukturama LEN-a nije bilo dovoljno sluha i fleksibilnosti za hrvatsko-talijansku ideju o osnivanju superlige, elitnog natjecanja od 10 do 14 najboljih, najjačih klubova Hrvatske, Italije, Srbije, Mađarske, Španjolske, Crne Gore...

Te se godine HVS preselio iz tornja Zagrepčanke u nove urede u sklopu plivališta uza Savu, a godina je završena velikim slavljem Riječana u Zagrebu. Naime, upravo je u metropoli organiziran Final Four Hrvatskog kupa, u čijem je finalu Primorje EB pobijedilo Jug CO (11:9) za prvi trofej nakon 1995.

Vaterpolisticama Mladosti 2012. će ostati u sjećanju kao godina njihove dvostruke krune ili osvajanja prvenstva i kupa.

Josip Pavić – najbolji vratar Olimpijskih igara u Londonu, ali i najbolji vaterpolist svijeta 2012. u izboru FINA-e.

Josip PAVIĆ

Jozo Veličanstveni

rođen: 15. siječnja 1982.

grad: Split

mjesto u momčadi: vratar

trofeji s reprezentacijom:

- zlato na Ol-ju u Londonu 2012.
- zlato na SP-u u Melbourneu 2007.
- zlato na EP-u u Zagrebu 2010.
- zlato na MI-ju u Mersinu 2013.
- srebro na Ol-ju u Rio de Janeiru 2016.
- srebro na SP-u u Kazanju 2015.
- srebro na FINA kupu u Oradei 2010.
- srebro u Svjetskoj ligi u Podgorici 2009.
- srebro u Svjetskoj ligi u Bergamu 2015.
- bronca na SP-u u Rimu 2009.
- bronca na SP-u u Šangaju 2011.
- bronca na SP-u u Barceloni 2013.
- bronca u Svjetskoj ligi u Nišu 2010.
- bronca u Svjetskoj ligi u Firenci 2011.

Jedan od najvećih. Svih vremena. Ne samo u konkurenciji vratara već i u cjelini hrvatskog vaterpola. Govorimo li samo o vratarima, u nevjerojatno ludoj, spektakularnoj konkurenciji njemu bismo dali prednost. *Pole position*. Mjesto broj 1. Najbolji! Uostalom, najtrofejniji vratar već ionako jest. Tri najveća zlata (olimpijsko, svjetsko i europsko) nema nitko. Neke ćemo njegove, što izjave što obrane, pamtiti cijeli život. Recimo, cijeli SP u Rimu 2009. branio je kolosalno sa – slomljenim prstom?! Ni jednom nije zastenjao. U Zagrebu na EP-u 2010. te u Šangaju na SP-u 2011. bio je jedini vratar u momčadi. Rizik?

– Jest, sad ću ipak morati pogledati i na drugu stranu kada prelazim cestu.

Da, i humor je njegov zaštitni znak, ali malo specifičniji, profinjeniji, s primjesama sarkazma. A takav je humor odlika pametnih. U momčadi je vrlo omiljen, predan sportu. A tako i razmišlja i ponaša se. Kao kapetan predvodio je Barakude na Igrama u Rijju. Trenutačno brani u Olympiacosu.

Maro Joković – najbolja lijeva ruka u povijesti hrvatskog vaterpola.

Maro JOKOVIĆ

Gusar iz Mlina

rođen: 1. listopada 1987.

grad: Dubrovnik

mjesto u momčadi: vanjski/desna strana
trofeji s reprezentacijom:

- zlato na Ol-ju u Londonu 2012.
- zlato na SP-u u Budimpešti 2017.
- zlato na EP-u u Zagrebu 2010.
- zlato u Svjetskoj ligi u Almatiju 2012.
- zlato na MI-ju u Mersinu 2013.
- srebro na Ol-ju u Rio de Janeiru 2016.
- srebro na SP-u u Kazanju 2015.
- srebro na FINA kupu u Oradei 2010.
- bronca na SP-u u Šangaju 2011.
- bronca na SP-u u Barceloni 2013.
- bronca u Svjetskoj ligi u Nišu 2010.
- bronca u Svjetskoj ligi u Firenci 2011.

Odlazak jednog velikog Jugova ljevaka poklopio se vremenski s dolaskom drugog. Jedino što se nije moglo pretpostaviti bilo je da će ovaj drugi, mlađi, toliko nadmašiti starijeg. Naime, 2007. Ognjen Kržić završio je karijeru i svoju kapicu s brojem 5 predao Maru Jokoviću. Klincu kojem je tada bilo samo 20 godina, ali koji je u tom trenutku već bio svjetski prvak, štoviše, dečko kojem je to bila već četvrta sezona u seniorskoj postavi kluba. Debitirao je kao 16-godišnjak.

U vodi brz poput jegulje, a svjedoci tvrde da je takav bio i kad se s osam ljeta prvi put pojavio na plivalištu u Mlinima, ali s izrazitim smislom za loptu, prostor. Zato nije bilo teorije da se odmetne u plivanje, recimo. Iako ga je još jedan sport silno privlačio. Košarka. Dosta logično za najvišeg klinca u razredu. Vaterpolo je dakako prevladao, ali i tu je postojao sputavajući čimbenik. U Mlinima se moglo trenirati samo ljeti, odnosno samo u moru. Bazena nije bilo. Stoga je vrlo brzo slijedila selidba u Bellevue, pa u Jug. Sa samo 17 godina igrao je prvu euroutakmicu. Tadašnji trener Emil Nikolić, nakon pobjede nad francuskim Olympicom iz Nice, u čemu je veliku ulogu imao upravo Maro, rekao je:

– Ovaj će mali biti velik igrač.

Pritom nije mislio na 203 centimetra visine Maru Jokovića.

Već se deset godina Joković ubraja među tri najbolja ljevoruka vaterpolista na svijetu.

2013.

Prve medalje s novim admiralom

Prva godina Tuckova mandata. Hrvatski vaterpolski brod nakon punih osam godina, dva olimpijska ciklusa, za kormilom je imao novog admirala. No vratimo se načas koji mjesec prije. Već u posljednjoj godini drugog Rudićeva mandata, olimpijskoj 2012., znalo se, bila je to javna tajna, da će nakon Londona Barakude voditi Ivica Tucak. Svi su sve znali iako nitko ništa nije službeno ni javno o tome govorio. Zalomila bi se samo pokoja krnja rečenica u tisku i na tome bi stalo.

Ovakav odabir nije bio bezrazložan i neutemeljen. Prethodnih se godina negdašnji vaterpolist s Crnice prometnuo od obećavajućeg mladog trenera u darovitog stručnjaka s vizijom. A bilo je to potkrijepljeno rezultatima. Osim što je sa Šibenikom 2007. ušao u finale Kupa LEN, u kojem ga je od trofeja dijelio tek jedan gol, iz godine u godinu bilježio je uspjehe, osvajao medalje, rastao. Juniorska bronca s Hrvatskom na EP-u u Beogradu 2008., pa svjetsko zlato s istom generacijom u svojem Šibeniku 2009., a osobito dojmljivo razdoblje bilo je kad je vodio najbolji crnogorski klub Jadran iz Herceg Novog. Godine 2010. i 2011. nadmoćno je osvojio Jadransku ligu usred Dubrovnika i Rijeke, protiv vrlo snažnih sastava Juga CO i Primorja EB. Upravo je to trasiralo put k izborničkoj dužnosti, koju je preuzeo 16. rujna 2012.

Ivica Tucak postao je novi hrvatski izbornik. Silna čast, velika odgovornost, ali i uteg od tone oko izbornikovih nogu. Jer...

Tucak je došao neposredno nakon trenera koji je u prethodnih pet godina osvojio naslove svjetskog i europskog prvaka, a otišao s lovorikama olimpijskog pobjednika. Uzeo je, dakle, sve! U narodu je taj trener bio i ostao omiljen, sinonim za uspjeh. Pa vi sad zamijenite takvog čovjeka! Konačno, preuzeo je momčad silno izmijenjenu, pomlađenu, ali i, slobodno recimo, oslabljenu u odnosu na onu koja se proslavila u Londonu. Na Temzi su svoje posljednje minute za Hrvatsku odigrali Burić, Bošković, Barač, Hinić i Vićan. Goto-

»Sad ćemo ovako odigrati«, izabranici Ivica Tucka pomno slušaju učitelja tijekom minute odmora.

vo polovica momčadi, a ono što je slijedilo doista je bilo nesvakidašnje. Tucak u sljedeće tri i pol do četiri godine nikad, ali doista nikad, ni za jednu utakmicu neće imati na raspolaganju sve najbolje igrače. Netko bi uvijek izostao, što zbog ozljeda, bolesti, kazni što zbog nekog četvrtog razloga.

Čak je i počeo porazom 31. listopada 2012. protiv Crnogoraca u Zagrebu u utakmici Svjetske lige (10:13). Manje bitno, zapravo sasvim nevažno, za godinu 2013.

U redu, u toj sezoni završnicu Svjetske lige nismo vidjeli. Presudni su bili baš ti porazi od Crnogoraca u Zagrebu i u uzvratu u Kotoru u veljači 2013. U uvjetima na rubu regularnosti, da budemo iskreni, premda se valja uzdići iznad toga.

Možda baš zbog spoznaje da Barakude neće moći braniti godinu dana prije osvojeno zlato u Svjetskoj ligi, sada su žarište bacile na drugo nadmetanje – na Mediteranske igre. Jasno da ne zaboravljamo Svjetsko prvenstvo te godine, ali nakon dva poraza, ostanka bez šanse za medalju u jednom natjecanju, naciji je trebalo vratiti malo vjere u ovu momčad. Pa i momčadi vjeru u sebe, podignuti samopouzdanje ne bi li onda pohitala prema svjetskoj smotri u Kataloniji. Bio je tu još jedan imperativ – Hrvatska nikad u povijesti nije osvojila mediteransko zlato! Evo prilike za ispravak.

Mediteranske igre s vremenom su počele gubiti na sportskoj važnosti i vrijednosti u mnogim sportovima, ali ne i u vaterpolu. Prilično razložno jer je riječ o vaterpolskom natjecanju koje okuplja, s iznimkom Mađarske, ono najbolje u Europi. Katkad neke momčadi i ne dođu s najboljim sastavima, ali u turski grad Mersin (od 19. do 26. lipnja) u najboljim su izdanjima došle i Italija, i Španjolska, i Grčka, i Hrvatska. Srbi su jedini došli s B momčadi, dok su Crnogorci skrivali adute za Svjetsko prvenstvo te se i nisu prijavili za natjecanje.

Već u 1. kolu Barakude su svladale jednog od favorita, Španjolsku (8:7), a nakon demoliranja domaćina Turske (17:4), slijedilo je polufinale s Talijanima. Ostvarena je velika pobjeda nad tradicionalno snažnim suparnikom (7:5), s apsolutnim preokretom u posljednjoj četvrtini, koju smo riješili 3:0 u svoju korist. Pobjeda je, doduše, plaćena i isključenjem izbornika Tucka, koji je sljedeću utakmicu morao promatrati s tribina. No, ostvaren je cilj, onaj prvi. Točno jedanaest mjeseci nakon Londona, Barakude su opet u finalu. Sada u Mersinu, za mediteranski trofej, ali bilježi se, sve se piše i pamti.

Tako i podatak da je u izvanredno neizvjesnom srazu 25. lipnja 2013. u finalu MI-ja u Mersinu Hrvatska pobijedila istu onu momčad s kojom je otvorila nadmetanje, sastav koji je nekoliko mjeseci poslije

Sandro Sukno od Barcelone 2013. prometnuo se u vođu nacionalne vrste.

bio domaćinom Svjetskog prvenstva – Španjolsku (11:9)! Prva medalja Barakuda s Tuckom na klupi, pardon, tada na tribinama, osvojena je na simboličan datum. Na Dan državnosti.

Osvajali smo i to zlato – nakon OI-ja, SP-a, EP-a, Svjetske lige, pokorene su i Mediteranske igre. Ostao je još samo Svjetski kup. Doći će i to na red.

No, prije toga, kruna 2013.

Čekao nas je Gaudí, njegova Sagrada Família i Parc Güell, baš kao i La Rambla, neizbježni Camp Nou, pješčane plaže Barcelonete, predivna marina... Barcelona je zvala na planetarnu smotru najboljih u vodenim sportovima, Svjetsko prvenstvo koje se na slikovitom i prekrasnom Montjuicu, zelenom brežuljku ponad Plaze Španje, održavalo od 19. srpnja do 4. kolovoza. Samo što smo se, prije skoka u vodu otvorenog plivališta Bernat Picornell, morali malo pozabaviti našim sastavom. Koji je bio daleko od idealnog. Izbornik Tucak, kao i na početku svojeg mandata, morao je ne samo pomno analizirati igru suparnika nego jednaku pozornost obratiti i na liječnička izvješća o zdravstvenom stanju svojih igrača. A ono prije Barcelone nije bilo dobro. Nije mogao računati na braniča Ivana Buljubašića, kojeg nije bilo već u Mersinu i zbog kojeg je u izabranu vrstu pozvan Ivan Milaković. Obrambeno je momčad bila podosta osakaćena jer je iz braničkog reda iz Londona ostala

samo na Bušlji. Upravo je zato i pozvan 33-godišnji Ivan Milaković Sikira, a važno je pripomenuti da je tada u momčadi Luka Lončar još bio branič. Na dva metra uz Dobuda imali smo i Paškvalina kao povratnika, potom debitante Luku Bukića i Marka Bijača, pa onda i Anđela Šetku, koji se kod Rudića nije uspio nametnuti. Ukupno je, pak, nakon Buljubašićeve ozljede, u odnosu na sastav na olimpijskom vaterpolskom turniru prethodne godine, izostalo šest igrača. Hrvatsku su u Barceloni 2013. zastupali: Josip Pavić, Luka Lončar, Ivan Milaković, Fran Paškvalin, Maro Joković, Luka Bukić, Petar Muslim, Andro Bušlje, Sandro Sukno, Nikša Dobud, Anđelo Šetka, Paulo Obradović i Marko Bijač.

Valjalo je iz uma izbrisati londonsku sliku, prigušiti pompozna očekivanja. Jedno je sanjati finale, ali realnost je tada, u ljeto 2013., bila sasvim drukčija. Tada bismo i ulazak u polufinale, čak bez medalje, prihvatili kao uspjeh. Stoga smo u ovo prvenstvo ušli vrlo oprezno, bez silne euforije nakon prvih pobjeda koje su bile čiste kao suza. Prva i najteža utakmica u skupini, ona protiv SAD-a, vrlo je lako apsolvirana, bez ikakvih problema (9:7). Još manje pak protiv Kanade (13:8). A što tek reći za sraz s Južnom Afrikom, koja je ostala na nuli (19:0)?! To dotad nismo nikada nikome napravili na svjetskim prvenstvima – suparniku onemogućili da i dotakne našu mrežu.

Vodeni klinč s Talijanima za broncu; u prvom planu Andro Bušlje, a u pozadini Anđelo Šetka.

Barcelona je donosila i jednu izmjenu u sustavu nadmetanja. Pobjednik skupine više nije automatski ostvarivao ulazak u četvrtfinale te su svi morali u osminu finala. Ovaj je eksperiment proveden samo na ovom turniru, i to zato što su se u osmini završnice sudarile toliko kvalitativno neujednačene momčadi da je cijeli taj dan na turniru bio uludo utrošen. Dovoljno je reći da je Hrvatska igrala protiv Novog Zelanda, a o igri govori rezultat (21:4).

U četvrtfinalu se valjalo pohrvati s Australijom, na čijoj je klupi sjedio netko tko Hrvate najbolje poznaje. Logično jer je i on bio Hrvat – Elvis Fatović. Nimalo bezazlena momčad, plivački i tjelesno besprijekorna, tehnički potkovana, a usto ju je Elvis i taktički pripremio... Uza sve to, igralo se u istom gradu, točno deset godina nakon četvrtfinala SP-a na kojem je neka druga australska vrsta izazvala šok eliminacijom Hrvatske iz borbe za medalju.

Opet je bilo »čupavo«. Do posljednjih sekundi, i to posljednjih sekundi produžetka. Nakon prve četvrtine 1:1, u poluvremenu 2:2, ali uoči zadnje dionice Hrvatska je gubila (2:3). Obrana je bila vrlo čvrsta. Pavić je

činio čuda na голу (12 obrana), ali jedno nas je čudo s neba ostavilo u igri. Naime, sekundu prije kraja četvrtice dionice, Australija s igračem više, a rezultat 5:5! Lopta je došla do Richarda Campbella, koji je bio sam kao duh na dva metra. Dignuo se, Pavić se raširio poput kondora... Ali to je situacija u kojoj spasa nema. Lopta napušta ruku, ide prema голу i – pogađa vratnicu! Tog trenutka sirena je označila kraj četvrtine.

To su one sekunde u kojima srčana klijetka vrlo lako zakaže. Bože, kada smo ovo preživjeli?

Baš kao i produžetak, nekako. Jedan Bušlje, pa uzvraća Campbell (sad je pogodio), a onda 54 sekunde prije kraja Petar Muslim, za 7:6, za pobjedu, za polufinale! Cilj je ispunjen.

No, te su večeri i ambicije porasle. Prije Barcelone bili bismo zadovoljni samo polufinalom, sada smo željeli više. Medalju. Prva su prepreka na tom putu bili Mađari.

Sjeverni su susjedi na ovaj turnir došli također s novim izbornikom. Njihova karizmatičnog trenera Denesa Kemenya odmijenio je jedan od najboljih igrača svih vremena Tibor Benedek. Igrali su sjajan

Nasmiješena lica terceta koji vodi hrvatski vaterpolo – dopredsjednik i izvršni direktor HVS-a Perica Bukić, predsjednik HVS-a Predrag Sloboda i glavni tajnik HVS-a Renato Živković na Montjuicu, u srcu Barcelone.

vaterpolo, lucidan, ali i podosta oštar. Zbog toga su već do kraja treće dionice ostali bez dvojice igrača zbog tri osobne (Miklos Gor-Nagy i Adam Decker). Kasnije će, u posljednjoj minuti izletjeti i treći (Daniel Varga). Igrač više im je bio solidan (4-8), ali hrvatski je ipak bio bolji (8-14).

No, na kraju su slavili Mađari, minimalno ali zasluženo (11:10). Nametnulo se pak pitanje – kako su dobili? Zbog naše nesmotrenosti i nedostatka koncentracije, posljedica koje su dva gola primljena iz kontre, kao i čak dva neiskorištena peterca (Joković i Muslim), odnosno obrane Nagya.

Valjalo je zaboraviti propušteno i pripremiti se za Italiju u susretu za broncu. Naime, kada je sraz počeo, u vodi je bila samo jedna momčad – Hrvatska! Sredinom druge četvrtine već je bilo 7:2, u poluvremenu 8:3 za Barakude. Valjalo je vratiti neizvjesnost u utakmicu pa smo tako već početkom treće četvrtine, u istoj minuti, ostali bez Bušlje (crveni karton) i Sukna (isključenje s pravom zamjene). U tom je trenutku čak pet naših igrača imalo po dvije osobne – Lončar, Milaković, Paškvalin, Joković i Obradović!

Hoćemo li uopće imati igrača da završimo utakmicu? S naše je klupe ranije isključen i kondicijski trener Pero Kuterovac, a izbornik Tucak dobio je žuti karton.

U posljednjoj četvrtini ostali smo i bez Lončara, Milakovića, Paškvalina i Jokovića. Talijani samo bez Figliolija i u posljednjim sekundama Giorgettija. Utakmicu smo završili sa samo šest igrača i dva vratara, ali u konačnici, što je najbitnije, pobjednički (10:8). Osvojena je bronca, nastavljen niz uzastopnih osvajanja medalja na svjetskim prvenstvima. Bila je to četvrta uzastopna medalja. Mediteransko zlato i svjetska bronca! Nije bilo loše za »rookieja« u izborničkoj ulozi – za Ivicu Tucka.

Dva tjedna poslije u mađarskom gradu Szombathelyu na Svjetskom prvenstvu do 20 godina Hrvatska je osvojila srebrnu medalju. Momčad koju je vodio Vjekoslav Kobeščak, uz Luku Bukića iz seniorske vrste, činili su, među ostalima, još neki klinci koji će idućih godina imati sve važniju ulogu te se nametnuti Tucku. Dečki poput Ivana Marcelića, Lorena Fatovića, Ante Vukičevića, Marka Macana...

Barcelona 2013. – četvrti put uzastopno Barakude osvajaju medalju na svjetskoj smotri.

Klupski kutak

Jugova propuštena prilika u Beogradu uz dvostruku krunu Žabica

Na klupskom, pak, planu naslov prvaka države ostao je i dalje u Gružu, ali Gospari su dobili ozbiljnu pratnju u Primorju EB. Na Kantridu su nakon puno godina počeli pristizati trofeji. Te godine dva, nacionalni kup i Jadranska liga. U Europi je jedini naš predstavnik bio dubrovački Jug CO u te sezone okrnjenoj Ligi prvaka. Naime, LEN-ova natjecanja nisu uopće igrali, nisu željeli odrediti najveći klubovi poput Pro Recca, Posillipa, Vasasa, pa ni naši klubovi Mladost i Primorje EB, a ni svi crnogorski klubovi. U takvim okolnostima LEN se spašavao momčadima poput nizozemskog Schuurmana, Ligamusa iz Tbilisija, švicarskog Kreuzlingena, Vojvodine...

Jug CO suvereno je došao do Final Foura u Beogradu, koji je počeo polufinalnim trijumfom nad Partizanom (8:7), ali i iznenađujućim porazom od Crvene zvezde u finalu (8:7).

U konkurenciji vaterpolistica, bez promjena u odnosu na prethodnu godinu. Ponovno je dvostruka kruna aterirala na Savu, u ŽAVK Mladost.

Potkraj te godine za veliku se vijest pobrinuo Ratko Rudić. Prihvatio je poziv domaćina sljedećih Olimpijskih igara i otišao put Rija. Legendarni R. R. prihvatio je ulogu izbornika i pete države (SFRJ, Italija, SAD, Hrvatska i Brazil). Zov trenerskog stolca bio je jači od uživanja u miru Gorskog kotara, Zagreba ili Milana.

Vesele i uspješne vaterpolistice Mladosti.

Milivoj Bebić u Hall of Fameu

Milivoj Bebić 80-ih godina 20. stoljeća najbolji vaterpolist svijeta, sada u Kući slavnih te u Tehničkom vaterpolskom odboru FINA-e.

U svibnju 2013. hrvatski je vaterpolo u liku Milivoja Bebića iznova dosegnuo vrh. Popularni Beba, apsolutni svjetski rekorder po broju golova u jednoj utakmici (28 protiv Gvatemale na Univerzijadi u Kobeu 1985.) te triput vaterpolist godine u svijetu po izboru FINA-e (1982., 1984. i 1985.), izabran je kao tada ukupno peti hrvatski vaterpolist u povijesti (Kovačić, Rudić, Bukić, Ježić, Bebić) u Međunarodnu kuću slavnih vodenih sportova u Fort Lauderdaleu, na Floridi (SAD).

Andelo Šetka – vaterpolsko »srce Vukovara«.

Andelo ŠETKA

Komandos

rođen: 14. rujna 1985.

grad: Split

mjesto u momčadi: vanjski

trofeji s reprezentacijom:

- zlato na SP-u u Budimpešti 2017.
- zlato na MI-ju u Mersinu 2013.
- zlato u Svjetskoj ligi u Almatiju 2012.
- srebro na OI-ju u Rio de Janeiru 2016.
- srebro na SP-u u Kazanju 2015.
- srebro u Svjetskoj ligi u Bergamu 2015.
- bronca na SP-u u Barceloni 2013.
- bronca na FINA kupu u Almatiju 2014.
- bronca u Svjetskoj ligi u Ruzi 2017.

Bio je već među kandidatima za Igre u Londonu 2012., ali svoj je procvat doživio nakon što je izbornik postao Ivica Tucak, a reprezentacija »redizajnirana«. Kada se pogledaju utakmice Barakuda, moglo bi se pomisliti da Šetka ima blizanca. U napadu je na lijevoj strani, u obrani može lijevo, ali nerijetko zapravo ide desno. Čovjek za posebne zadatke. Pun ga je bazen. Ima šut, ali jednako tako i pregled igre. On može biti organizator, ali i kočnica onima koji su među opasnijima s druge strane. U nekoliko posljednjih godina prometnuo se u neizostavnog reprezentativca, a time i u poznato lice s TV ekrana i naslovnica tiskovina.

No, ne da nije poletio, štoviše. Vrlo je čvrsto objema nogama na zemlji i s velikom ljubavi prema svojoj zemlji te empatijom za potrebite. Postao je pravo »srce Vukovara« organiziravši vukovarskoj djeci dolazak i boravak na moru u Splitu i na otocima. Vrat mu je optočen medaljama, a srce draguljima.

Ivan Milaković – jedina »sjekira« koja u vodi ne tone.

Ivan MILAKOVIĆ

Sikira

rođen: 13. kolovoza 1980.

grad: Split

mjesto u momčadi: branič

trofeji s reprezentacijom:

- zlato na MI-ju u Mersinu 2013.
- bronca na SP-u u Barceloni 2013.
- bronca na FINA kupu u Almatiju 2014.

Nadimak mu je Sikira. Dobio ga je na početku karijere u splitskom Jadranu. Navodno je »tukao loptom po branki k'a sikira«. Tako ostade do danas jednostavno – Sikira.

Sikira se u 33. spremno odazvao pozivu u reprezentaciju i debitirao na Mediteranskim igrama u turskom gradu Mersinu. Godinu dana poslije doživio je i svoje prvo Svjetsko prvenstvo. Bilo je to u doba kada su Barakude bile opterećene problemima, bolestima i ozljedama, opasno nam se prorijedila obrana, a on spremno uskočio u 34. Štoviše, održao je i unaprijedio obrambenu razinu jer medalje nisu izostajale. U ljeto 2017. karijeru je završio u Mladosti, u Zagrebu, koji mu je već odavno drugi dom.

2014.

Brončano doba

Stigla je i nova godina, a navike, one ružne, prenesene su i u 2014. Prvi branič Andro Bušlje kraj 2013. te početak 2014. uglavnom je proveo na terapijama. Najprije rame, pa leđa, i baš kada se činilo da je sve u redu, opet rame! Maro Joković, jedini reprezentativac koji je te godine igrao u inozemstvu (Pro Recco), također je sezonu počeo s ozljedom, pa onda i operacijom lakta. Najbolji igrač Sandro Sukno, netom mu je sanirana ozljeda, godinu je počeo s mononukleozom. Bilo je to u veljači. No nije to bilo sve. Vratar Pavić ušao je u sezonu s ozljedom pa je i on morao na operaciju, a vraćati se počeo pomalo tek krajem siječnja 2014. Uglavnom, pola godine prije Europskog prvenstva izbornik Tucak imao je stalno na okupu i na oku polovicu reprezentacije, ali – na bolničkom odjelu! Da ironija bude veća, u proljeće iste godine i sam je izbornik nakratko završio na štakama. Ništa ozbiljno ni teško, ali sjajno se uklopio u sliku ozlijeđene i bolesne vaterpolske Hrvatske.

U okrnjenom sastavu Barakude su najprije ušle u nadmetanje Svjetske lige u kojoj ih je, nakon svih problema zdravstvene naravi, sada još i sreća napustila. Naime, prve dvije utakmice igrali smo kod kuće (prosinac 2013., odnosno siječanj 2014.). Suparnici redom Grčka, pa Mađarska. Ni u jednoj nismo poraženi nakon četiri četvrtine (doduše, nismo ni pobijedili). U obje smo izgubili tek izvođenjem peteraca, što je gotovo uvijek čisti rulet. Obje smo izgubili nakon zamalo već dobivene, pa olako ispuštene pobjede u »regularnom«
vremenu.

No, upravo su takvi porazi pokazatelj nedostatka iskustva, a ono logično dolazi do izražaja kada momčad morate sastavljati i od, uvjetno rečeno, pridodanih igrača. Jer u posljednji trenutak, čak i na završnom okupljanju, opet netko otpadne. Bilo zbog povišene temperature bilo zato što mu se žena porađa, ali Hrvatska se nikako nije mogla kompletirati. Barem jednom, ni u drugoj godini Tuckova mandata.

Lica govore sve, europske smotre postaju pomalo »uklete« za Hrvate – Luka Bukić (2), Marko Bijač (u ogrtaču), Ivan Buljubašić (u prvom planu) i Duje Živković (u pozadini).

Zanimljivo je da je i treću od ukupno četiri utakmice te godine u Svjetskoj ligi Hrvatska dogurala do peteraca. Bilo je to u Mađarskoj, ovog puta za pobjedu, ali Pirovu. Drugu godinu uzastopno Barakude neće biti na završnici Svjetske lige.

Posve su se usredotočili na Europsko prvenstvo, a ti nam turniri, ruku na srce, baš i nisu išli. Postojala je dakako iznimka – Zagreb 2010., pa i prije Kranj 2003., odnosno Firenca 1999. Ali, općenito gledano, na kontinentalnim smo smotrama češće podbacivali. U ovoj je godini baš kontinentalno prvenstvo ujedno bilo najjači turnir.

Budimpešta je od 14. do 27. srpnja dočekala dvanaest najboljih momčadi Starog kontinenta. Mi pak, ne morate uopće pitati, nismo baš bili u idealnom sastavu. Paulo Obradović ostao je zbog ozljede doma i to je bio silan udarac. Nedostajao je njegov pozitivni borbeni duh, kao i napadački učinak s desne strane, kojom bi mogao ipak donekle otkloniti ili smanjiti pritisak na Sandra Sukna na lijevoj strani. Na dva metra bio je novi tandem, Dobud – Lončar, odnosno otpao je Paškvalin. Prvi put u povijesti hrvatske vrste imali smo dva ljevaka u momčadi, Maru Jokoviću pridružio se Duje Živković.

Skupina je, pak, bila izvanredno jaka, teško da je jaču moguće bilo i zamisliti. U skupini s domaćinom i vrlo jakom Mađarskom, pa Srbijom koja brani naslov i izgleda prejako, vrlo opasnom Španjolskom. U red slabijih ubrajala se samo Njemačka i povratnik na europsku Francuska.

Te 2014. godine hrvatski je sport bio valjda predodređen da naše reprezentacije otvaraju velika nadmetanja. Tako su tog ljeta Vatreni s Brazilom otvorili nogometno Svjetsko prvenstvo, a ni mjesec dana poslije Barakude su protiv Njemačke otvorile EP na Margitszigetu. Vrlo mirno i elegantno riješeno (10:5), ali tek je slijedio glavni posao.

U drugom kolu suparnici su nam bili Španjolci. Cijelu smo utakmicu najviše problema imali kada bismo imali igrača više. Omjer 4-14 govori dovoljno u prilog tome. Španjolska pak u fanatično dobroj obrani ubilježila je nestvarnih 11 blokova! Sa svakom daljnjom minutom i propuštenom prigodom rasla je nervoza, a kulminacija je slijedila početkom posljednje četvrtine kada je Furija povela 7:6, a Dobud izletio s tri faula. Joković i Lončar uspjeli su preokrenuti, ali i Molina, dvije minute prije kraja, poravnati na

Sukno zaustavlja napad, ali Italija je bila kobna za Hrvatsku u četvrtfinalu EP-a u Budimpešti 2014.

konačnih 8:8. Španjolci su time bili mnogo sretniji od naših vaterpolista.

Treće kolo nudilo je još jedan manji predah, sraz s Francuzima (14:11), a slijedila je borba za rasplet. Dva najteža suparnika u skupini, a još potpuno otvorena borba za prva tri mjesta u skupini koja vode dalje!

Prva je bila Srbija, protiv koje smo vodili samo jednom – 1:0. Istina, ni suparnik nije briljirao – bilježimo da su cijelu utakmicu imali šut iz pozicijske igre 0-11. Njihovi centri Nikić i Pijetlović, baš kao i Gocić, Rađen i Aleksić, nisu postigli ni jedan gol, pa ipak je suparnik bio taj koji je cijelo vrijeme vodio, a Hrvatska – ili, možda bolje rečeno, Sukno i Dobud, uz pomoć Pavića – ih sustizala. Sukno je postigao tri gola uz dvije asistencije, jedan izbačaj i dvije oduzete lopte. Dobud je, uz jedan pogodak, imao čak osam izbačaja, a vratar Pavić devet obrana. Na kraju je bilo 8:8.

Uoči posljednjeg kola računica je bila jasna. Hrvatska protiv Mađarske može čak i izgubiti ako prethodno Srbija dobije Španjolsku. Istočni susjedi nisu se smjeli kockati jer bi u slučaju poraza riskirali da ih, osim Španjolske, pretekne i Hrvatska u slučaju da pobijedi Mađarsku. Stoga su Srbi obavili svoj dio po-

sla i slavili, a Hrvatska je odigrala najbolju utakmicu na prvenstvu.

Pavić je ubilježio 15 obrana, Barakude su početkom druge četvrtine povele s 3:0, suparnik nije mogao dati gol s igračem više. Ipak, na kraju je Mađarska slavila (7:6). Gol 45 sekundi prije kraja, djelo Haráia, zaboljelo je to više što dečki nisu i u brojkama konkretizirali to vrlo dobro poslijepodne na Dunavu.

Potpuno oprečno utakmici odigranoj 23. srpnja, u četvrtfinalu protiv Italije. Ni jednog trenutka Barakude nisu vodile, stalno su bile u lovu na suparnikovo vodstvo. Sustizali su četiri puta, ali peti više nisu mogli, niti su stigli. Uzaludna je bila još jedna sjajna »partitura« kapetana Pavića na голу (12 obrana), iznenađujuće sjajnog Sukna (3 gola, 1 asistencija i 1 izbačaj) prisjetimo li se da je samo koji mjesec prije bilo dvojbeno hoće li igrati zbog mononukleoze, kao i borca na dva metra Dobuda (6 izbačaja). Italija je pjevala (8:7). Okliznuli smo se u četvrtfinalu, još jednom dokazali da su nam europska prvenstva, nećemo baš reći ukleta, ali u svakom slučaju ne odveć sretna natjecanja.

Iako, za oproštaj od Budimpešte ne bismo ni u kojem slučaju baš marginalizirali pobjedu za 5. mjesto

nad Grcima (11:7). Ne zato što je bila uvjerljiva protiv jakog suparnika, što će pokazati već sljedeći SP, nego zato što valja ostati vjeran krilatici još iz Rudićevih vremena, »neovisno o kojem se ili za koje mjesto radi, važno je turnir završiti pobjedom«.

Budimpeštanskim turnirom nisu završile ljetne obveze Tuckovih Barakuda. Slijedio je turnir Svjetskog kupa, nadmetanje koje se održava svake četiri godine i koje je nekoć imalo mnogo veći ugled jer je nastupalo osam prvoplasiranih s prijašnjeg svjetskog prvenstva. Promjenom sustava, odnosno nametanjem i momčadi s drugih kontinenata u krug osam sudionika, FINA je turnir razvodnila. Najveći kazahstanski grad Almati od 19. do 24. kolovoza udo-

maćio je četiri najbolja s prethodnog SP-a u Barceloni plus još četiri sastava s drugih kontinenata. Šarolik sastav sudionika prošarao je i sastave nekih reprezentacija. Među ostalima, i hrvatski.

Što zbog odmora što zbog lakših ozljeda, u odnosu na Budimpeštu, na FINA kup nisu putovali kapetan Pavić, Sukno, Dobud, Lončar, Joković i Bušlje. U kazahstansku stepu Tucak je poveo vratare Marka Bijača i Ivana Marcelića te Kristijana Milakovića, Marina Divkovića, Marka Macana, Duju Živkovića, Antu Viskovića, Antu Vukičevića, Luku Bukića, a od starijih i iskusnijih Ivana Milakovića, Ivana Buljubašića, Anđela Šetku i Petra Muslima.

Na Europskom prvenstvu u Budimpešti 2014. godine Hrvatska je ostala bez medalje – Andelo Šetka u akciji.

Ta momčad nije dobro počela protiv Mađara (5:9), a rutinski je obavila preostala dva zadatka u skupini, Australiju (6:3), odnosno Kazahstan (14:7). U četvrtfinalu vrijedna i važna pobjeda nad Crnogorcima (7:6), nakon koje je slijedio polufinalni poraz od Srbije (4:7), a za kraj, u utakmici za broncu slavje nad SAD-om (8:6). Pobjeda puno uvjerljivija i lakša nego što govori rezultat jer je nakon tri četvrtine bilo visokih 7:3.

Bronca iz Kazahstana važna je zato što je tim turnirom uhvaćena posljednja prilika za nastavak niza nja odličja baš svake kalendarske godine. Posljednje ljeto bez ijedne medalje seniorskoj vrsti bilo je ono 2008. Već i ovaj podatak podosta govori o snazi,

moći i kvaliteti hrvatskog vaterpola, a još više o njegovu, našem mjestu u svjetskom vaterpolskom poretku. Vrh, pri vrhu i na vrhu. Uvijek i svake godine.

Ni tjedan dana nakon seniora broncom su se okitili i stariji juniori, igrači do 19 godina na EP-u u glavnom gradu Gruzije Tbilisiju. Momčad koju je vodio Vjekoslav Kobešćak za broncu svladala je Italiju (8:4), a pod hrvatskim stijegom igrali su momci koji su poslije postali seniori u Barakudama: Loren Fatović, baš kao i Luka Lozina, Antonio Buha, Ivan Živković, Antun Goreta, Ivan Domagoj Zović, Andrija Bašić...

Klupski kutak

Era kluba s Kvarnera

Zašli smo u eru kada su se trofeji dizali na Kvarneru. Riječko Primorje EB bilo je na vrhuncu slave i moći. Sastav Vićana, Sukna, Obradovića, Buljubašića, Muslima, Garcíje, Radua, braće Varge... Prejako, prejako za konkurenciju u Hrvatskoj. To su u konačnici i dokazali osvajanjem nacionalnog kupa, državnog prvenstva i regionalne Triglav lige.

Riječka osovina pristigla iz Rumunjske i Gruža – centar Cosmin Radu (lijevo) i vratar Frano Vićan.

Posebno je zanimljiv osvojeni naslov prvaka Hrvatske jer je to primorjašima nakon 1938. bio prvi naslov državnog prvaka, ujedno prvi naslov državnog prvaka neke momčadi iz Rijeke, u bilo kojem loptačkom sportu, još od kraja Drugoga svjetskog rata!

Šteta tek što iste godine nisu ostavili veći trag u Europi. Poglavitito jer su u Ligi prvaka protutnjili skupinom u kojoj su pobijedili Pro Recco u oba navrata, na Kantridi i u Genovi. S Jugom CO odigrali su dva remija, a baš su možda i ti bodovi Gosparima nedostajali za odlazak na završni turnir, Final 6 u Barcelonu.

Riječani su bili blagi favoriti za europski tron u Kataloniji, posebno nakon što je u četvrtfinalu već, senzacionalno, petercima Partizan izbacio Pro Recco. No, u polufinalu je Primorje EB odigralo najslabiju četvrtinu te cijele momčadi. Bilo je to protiv sasvim solidne, ne više od toga, Barcelonete. Prva dionica 3:2 za Riječane, ali druga čak 5:0 za Barcelonetu. U vaterpolu je zaostatak 7:3 u poluvremenu bio velik, istina, ne i nenadoknadiv, ali s obzirom na to kako su te večeri igrali primorjaši, nije bilo šanse. Završilo je 10:8 za Katalonce, a Riječanima je ostala utjeha što su dan poslije za treće mjesto pobijedili Partizan (12:6).

Da, u 2014. hrvatskom je vaterpolu očito bilo suđeno osvajati treća mjesta. Živjeli smo u brončano doba. Uskoro će se i to promijeniti. Slijedile su godine malo plemenitijih kovina, svjetlije boje, veće vrijednosti.

Kod žena su treću godinu uzastopno dvostruku krunu osvojile mladostašice.

Riječko Primorje EB pobjednik Triglav lige 2014. godine.

Luka Lončar – nova hrvatska silina na mjestu centra.

Luka LONČAR

Od braniča do centra

rođen: 26. lipnja 1987.

grad: Zagreb

mjesto u momčadi: centar

trofeji s reprezentacijom:

- zlato na SP-u u Budimpešti 2017.
- zlato na MI-ju u Mersinu 2013.
- srebro na OI-ju u Rio de Janeiru 2016.
- srebro na SP-u u Kazanju 2015.
- srebro u Svjetskoj ligi u Bergamu 2015.
- bronca na SP-u u Barceloni 2013.
- bronca u Svjetskoj ligi u Ruzi 2017.

Luka je počeo u Mladosti kao branič. Nitko u njemu nije vidio centra, a da budemo iskreni, niti je prepoznao vrhunsku kvalitetu. Seljakao se od Medveščaka do Šibenika, u Mladosti baš nisu mislili da je Lončar »nešto, posebno«. Odlaskom u talijansku Bresciu preporodio se; među ostalim, upravo je onamo stavljen na svoju, pokazat će se poslije, prirodnu poziciju, na centar. Tako izgrađen, vratio se u Mladost i zadivio. I to toliko da je nakon OI-ja u Londonu zaslužio poziv u reprezentaciju. Doduše, i tada je bilo sumnji, govorilo se da je »dobar, ali nije to baš vrhunski, klasni centar«. Nakon godinu-dvije svi koji su tako mislili zašutjeli su jednom zasnagda.

Centrima možda i treba koja godina više za sazrijevanje, a Luka je, u Barakudama i Jugu, postao svjetska klasa.

Još jedna sličica, dosad nepoznata, ali koja sve govori o Lončaru i predanosti reprezentaciji. Tijekom turnira Svjetske lige u Bergamu doznao je da mu je kćerčica ozbiljno bolesna. Izbornik mu je odmah ponudio da se vrati kući. Luka je ostao. I odigrao briljantan turnir do kraja, osvojio s prijateljima srebro i odjurio svojoj obitelji.

Ivan Marcelić – pouzdani nasljednik Pavića, kako u Mladosti tako i u reprezentaciji.

Ivan MARCELIĆ

Kondor na vratima

rođen: 18. veljače 1994.

grad: Zagreb

mjesto u momčadi: vratar

trofeji s reprezentacijom:

- zlato na SP-u u Budimpešti 2017.
- bronca na FINA kupu u Almatiju 2014.
- bronca u Svjetskoj ligi u Ruzi 2017.

Vratar za sljedeće desetljeće. Još jedan iz plejade igrača s crvenom kopicom zbog kojih možemo mirno spavati. Još jedan čudotvorac između vratnica, vrhunski vratar iz, sad već bez okolišanja možemo reći, najbolje vratarske škole na svijetu. Naše, hrvatske. Ako vam odu veličine kakve su Vićan i Pavić, a igra i rezultat zbog toga nimalo ne trpe, onda je to, među ostalim, i zbog takvih igrača na vratima kakav je Marca. Doduše, Ivan Marcelić imao je i ima od koga učiti. Najprije je na svakom treningu upijao kako to radi Pavić dok mu je bio zamjena u Mladosti, a sada mu je, pak, trener Vićan! Može li bolje?

Uza sve, Marcelić je izvanseleksijski sportaš, vrhunski student, a mnogi vjerojatno nisu znali da je dijabetičar. Sve Marca drži pod nadzorom. I šećer, i suparnika, i lopte. Njemu ništa ne može promaknuti.

Ante Vukičević – pogledom matira vratare.

Ante VUKIČEVIĆ

Grički top

rođen: 24. veljače 1993.

grad: Zagreb

mjesto u momčadi: vanjski

trofeji s reprezentacijom:

- zlato na SP-u u Budimpešti 2017.
- bronca na FINA kupu u Almatiju 2014.
- bronca u Svjetskoj ligi u Ruzi 2017.

Dijete zagrebačkih ulica, s dvadeset je godina ozbiljno konkurirao za Barakude za SP u Barceloni. Tada možda nije bio trenutak, no već godinu poslije, a posebno idućih, jest te je napokon osigurao svoje mjesto među trinaest najboljih. Bez pardona, hladan kao špricer, kao da iza sebe ima pet svjetskih prvenstava, a ne da mu je Budimpešta 2017. bila prvo, davao je ludo važne, pa i presudne golove Rusima, Talijanima i Srbima. A na sebe je ozbiljno skrenuo pozornost već u siječnju 2016. u Beogradu na EP-u, samo što ga veći dio nacije, pod dojmom ukupno slabijeg rezultata, nije zamijetio. Ante će gristi u budućnosti.

2015.

Godina šokova i finala

Predolimpijska godina. Daleko je to još bilo od poliranja forme i kristaliziranja igre za najveće sportsko nadmetanje, ali u načelu u predolimpijskoj se godini u svakom sportu već mogu nazrijeti obrisi nastupa na igrama pod pet krugova. Tvrdnja koja je u svijetu sporta univerzalna, vrijedi za pojedinačne i kolektivne sportove, one u kojima se igra s loptom ili pak uspjeh određuje štoperica, centimetri... Predolimpijska je godina početak završnog uigravanja kada se uočavaju možebitni nedostaci te ih se otklanja. Ili se pak radi na produbljanju, jačanju pozitivnih karakteristika.

To je nepisano pravilo za sve, osim za... Barakude!

Predolimpijska godina naše vaterpolske vrste bila je šokantna i turbulentna, sa silnim oscilacijama, pomiješanim emocijama u kojima bi trenutke euforije u tren zamijenile minute apatije ili, najblaže rečeno, nevjerice. Izbornik Tucak u nepunih dvanaest mjeseci dobio je igračka pojačanja, a malo poslije i teško nadoknadive udarce. Čak i oni izrazito maštoviti teško bi ispisali scenarij kakav je donijela 2015. Početak je bio idiličan, ali on je još kalendarski spadao u posljednje mjesece protekle godine, svodio se na sezonu 2014./2015.

Nakon što su poslije Londona zatražili koju godinu odmora, za reprezentaciju su se iznova kandidirala dvojica igrača koje je dovoljno samo imenovati. Kvaliteta se podrazumijeva – Miho Bošković i Damir Burić. Idila se očitovala i u igri, odnosno rezultatima Barakuda u Svjetskoj ligi. Ožujak još nije bio završio, a mi smo u vrlo zahtjevnoj skupini Svjetske lige tri kola prije kraja osigurali završnicu. U sedam utakmica isto toliko pobjeda, od kojih su u tom zbroju obje protiv Crne Gore, a »preslušali« smo i Talijane u gostima.

A onda je počelo...

Petar Muslim – izvanredno važna karika u kovanju srebra u Kazanju 2015.

Najprije šok s juga. Nakon što se nije odazvao protudopinškom testiranju u svojem domu, FINA je promptno suspendirala Nikšu Dobuda. Tinjala je još mala, sićušna nada u mogućnost pomilovanja koji mjesec poslije iako se znalo već tada... Nikšu nećemo imati na Svjetskom prvenstvu u Kazanju! Naš prvi centar, najbolji sidraš na svijetu, stožerni igrač te jedan od onih za kojeg pravu, odgovarajuću zamjenu jednostavno nemamo. Nestao u nekoliko minuta jednog dubrovačkog jutra. Nije to bio samo problem jednog centra, jednog igrača, već je iznenada trebalo mijenjati koncepciju građenja momčadi, nove igre. Na dva metra više nismo bili sila kakva smo dotad bili, ostali smo i bez najmanje četvorice-petorice igrača više, koliko ih je Dobud u prosjeku zarađivao.

– Ne znam što bih rekao. Da nas je netko htio svjesno oslabiti, teško da bi mogao pronaći bolnije mjesto – pomalo je zdvojno zvučao tih dana izbornik.

Trener koji je morao preko noći »izmisliti« novog centra. A na početku ljetnih priprema – novi udarac.

– Ne mogu više, jednostavno ne ide – pošteno je i iskreno priznao Miho Bošković izborniku.

Vratio se šest mjeseci prije, želio je pomoći, pridonijeti, ne samo sudjelovati. Veliki sportaš Miho sam je

u sebi prepoznao da nema više tu silinu i snagu. Potez velikana, ali Hrvatska je opet, neplanirano i samo koji mjesec prije prvoga velikog ispita ostala bez još jednog igrača, igračine. Sve u nepuna dva mjeseca.

Mjesec dana poslije slijedio je Bergamo, završni turnir Svjetske lige. U 1. kolu senzacija koja je odjeknula svijetom. Brazil, koji je vodio Rudić, svladao je Hrvatsku 17:10. Još je i danas to nestvarno napisati baš kao tog ljeta u Italiji, pa nije čudno što je bilo upita, provjeravanja »je l' možda u pisanju ispala jedna jedinica, da nije zapravo 10:7 za nas?« Ne, nije bio šum u komunikacijskom kanalu, ali jest našim igračima još zacijelo dugo šumilo u ušima, u glavi, nakon te utakmice.

Samo 24 sata poslije, na istom je bazenu Mađarska svladana s nevjerojatnom lakoćom (15:12). Sad vi znajte koja je snaga Hrvatske? Ona koja od Brazila izgubi sedam razlike (a gubili smo i devet) ili ona koja Mađare ostavi na tri gola zaostatka? To je ona priča kao na početku ove godine, od apatije do eufrije u 24 sata. U trećem je kolu svladana Kina (14:4).

Četvrtfinale donijelo je divovsku borbu s domaćinom Italijom, koja je svladana izvođenjem peteraca (10:10, pa 4:2). U polufinalu je čekala već sasvim pri-

Paulo Obradović – najsvestraniji vaterpolski reprezentativac, igra sve osim pozicije vratara.

premljena olimpijska vrsta SAD-a, s kojom smo kao rijetko kada brzo i jednostavno priču priveli kraju (11:6).

Finale sa Srbijom bilo je, jasno, jedna utakmica iako su zapravo odigrane dvije. Barem su dvije Hrvatske bile u bazenu. Do sredine treće dionice u vodi rasplesana Lijepa Naša, koja je u poluvremenu vodila 4:2, pa onda i 5:3. Pavić je sve branio, a onda... Onda su se naši motori iznenadno ugasi, ostadosmo plutati bespomoćno na površini poput jedrenjaka bez daška vjetra. Suparnik, jasno, nije imao milosti. Utrpao je u našu mrežu šest lopti, mi pak samo jednu i završilo je sa... Srebrnom!

Točno mjesec dana poslije u domovini Tatara, u Kazanju je počinjalo 16. Svjetsko prvenstvo. Natjecanje na kojem je momčad imala primarni cilj – kvalificirati se za OI u Rio de Janeiru. To je, dakako, značilo i osvojiti medalju u Rusiji, vrlo izvjesno, zapravo nužno, igrati u finalu. Činilo se malo visoko podignuta letvica za sastav koji je, samo koji mjesec prije, ostao bez dva stožerna igrača (Dobud i Bošković), koji u tom trenutku još nije imao prvog centra, već dva druga (Lončar i Paškvalin), sastav koji je tjedan dan prije »puknuo« od Brazila. Međutim, za

realniji prikaz snage vlastitih mogućnosti nerijetko valja malo podignuti pogled izvan svojeg dvorišta. Tek onda pojmite zapravo koliko nas se drugi boje, a plaše se zato što smo, najjednostavnije rečeno, jaki.

Kad se sada pogleda sastav koji je Tucak poveo u Kazanj, on možda nije na svim mjestima bio idealan, ali bio je vrlo, vrlo kvalitetan. Na SP su otputovali: Pavić, Burić, Petković, Lončar, Joković, Bukić, Muslim, Bušlje, Sukno, Paškvalin, Šetka, Obradović i Bijač. Ili idemo ovako. Vratar Pavić najbolji je na svijetu, a mladi Bijač ga opako sustiže. Bušlje i Burić su ponajbolji branički tandem na planetu. Sukno je fantazist u vodi, Joković jedna od ponajboljih »lijevih ruka« na svijetu, Petković najbolji strijelac Serie A, Obradović igrač koji igra sve osim vratara... Da, finale uopće nije bilo neizvedivo.

Skupina na SP-u u pravilu je vrlo lagana, tako je bilo i te 2015. Kanada (12:7) u 1. kolu, Kina (17:1) u 3. kolu, a između... Kako je sudbina katkad zanimljiva, u 2. nam je kolu suparnik bio Brazil. Drame nije bilo iako to rezultat (10:9) sugerira. Puno je ranije utakmica bila odlučena sa 7:3, 8:4. Kolika je istinska snaga Barakuda, pokazalo je četvrtfinale i utakmica s Crnogorcima. To je bila najbolje odigrana utakmica u

Luka Bukić – sjajne igre na svjetskoj smotri 2015. u Rusiji.

dotadašnjem Tuckovu mandatu. Obrana je dovedena do perfekcije na čelu s »poludjelim« Pavićem i čak 17 obrana, od kojih je jedna bio peterac Mladana Janovića. Prvi je gol Crna Gora dala jedva u trećoj četvrtini, a dotad je već bilo 5:0. Muslim je briljirao s tri gola, Luka Bukić bio je odličan s dva pogotka, iako je Sukno jedini gol dao tek u posljednjoj minuti, svejedno smo pobijedili sa šest razlike (10:4). I da, dobili smo na ovom turniru našeg prvog centra – u Luki Lončaru.

Polufinale je bila teška šahovska partija s Grčkom, momčadi koja je izrasla u poštovanja vrijednu, sportski opasnu družinu. Cijelu su utakmicu naši vaterpolisti bili bolji, vodili dva-tri gola razlike, ali nikako utakmicu nisu mogli i prelomiti. Točnije, snažna i iskusna Grčka nije se dala. Bila je najuigranija momčad na SP-u jer su čak jedanaest igrača i izbornik bili iz istog kluba, Olympiacosa. Još dvije minute do kraja, bilo je 10:8 za Hrvatsku, a onda su Mylonakis i Kolomvos u posljednjoj minuti poravnali na 10:10. To je bilo prvo i jedino izjednačenje na utakmici, a opet dovoljno da utakmicu odvuče u neizvjesnost peteraca, u sasvim drugu dimenziju. U kojoj smo mi opet imali junaka u čovjeku na vratima. Jedna Pavićeva obrana (Fountoulisu) bila je dovoljna za pobjedu.

Imamo finale! Štoviše, imamo i Rio. Nastup na Olimpijskim igrama u Brazilu bio je zajamčen, bez ikakvih nepotrebnih troškova kvalifikacija.

Finale Svjetskog prvenstva u Kazanju Hrvatska – Srbija, odigrano je 8. kolovoza 2015. Utakmica u kojoj se, na našu žalost, ponovio Bergamo. Samo što je razdoblje dobre hrvatske igre trajalo bitno kraće. Do šeste minute i vodstva 2:0, a onda opet... zamračenje. Punih je 14 minuta proteklo do sljedećeg našeg gola, ali puno je veći problem bilo to što ih je suparnik u tom razdoblju već postigao šest.

Na kraju je bilo samo 4:11, ali ostale su ipak i neke lijepe činjenice. Prvo – osvojeno je srebro, drugo – osiguran je izravan plasman na OI u Riju i treće – Hrvatska je ostvarila nešto što nikad nitko nije, pet puta je uzastopno osvojila medalju na Svjetskom prvenstvu! Jasno, još je nekoliko dana poslije svega pekao rezultatski težak poraz u finalu, ali gledajući trijezno, Hrvatska je rasla, Barakude su se uspinjale. Unatoč svim problemima, nedaćama, ozljedama, nekompletnosti. U Barceloni je bila bronca, u Kazanju srebro – vidjet ćemo se za dvije godine u Budimpešti...

Vratar Josip Pavić u maksimalnoj koncentraciji i na svakoj lopti.

S petom uzastopnom medaljom na svjetskim prvenstvima, srebrnom iz Kazanja, Hrvatska se upisala u povijest kao najuspješnija vaterpolska vrsta na planetu.

U Kazanju 2015. na klupi nadmetalo se i u skokovima u vis – najviše je skočio Pero Kuterovac, kondicijski trener.

Klupski kutak

Najveća godina vaterpolista s Kantride

Na klupskom je planu još Nevera s Kvarnera mela sve ispred sebe. Riječko Primorje EB baš je te 2015. godine ostvarilo najveće uspjehe u cijeloj klupskoj povijesti. Koja pak nije tako kratka, seže u 1908. Riječani su osvojili nacionalni kup protiv Mladosti (prosina 2014.). Kroz Triglav ligu projurili su bez ijednog poraza u 24 utakmice, odnosno s tek tri remija. Na završnom turniru, na svojem bazenu, puno su se više mučili s Mladosti (10:9) nego u finalu s Jugom CO (15:9). Primat su dokazali i u prvenstvu obranom naslova, a u Ligi prvaka napravili su korak više u odnosu na godinu prije.

Sada su bili drugi. U skupini sa Szolnokom i Jugom CO osvojili su prvo mjesto (omjer je bio 8–2) te se otputili u Barcelonu na Final 6 kao izravni polufinalisti. Tamo ih je čekao Jug CO, koji je iznenadio u četvrtfinalu protiv Egera (10:8). U hrvatskom

polufinalu Riječani su ponovno bili bolji od Gospara, ali sada već neusporedivo teže no u proteklim susretima (10:9). U finalu protiv Pro Recca tinjala je nada u prvoj četvrtini i pri vodstvu 3:1, ali je nestala već u prvim minutama druge četvrtine. Toliko je trebalo najbogatijem klubu na svijetu za poravnanje, pa uskoro i vodstvo, koje su Đenovljani znali sačuvati bez puno problema do kraja (8:7).

Nama za utjehu tek podatak da je te večeri jedan Hrvat ipak postao prvak Europe jer je Pro Reccu 8. eurozvjezdicu pomogao skinuti Maro Joković.

No, iste te godine, 1. ožujka 2015., dogodio se transfer koji će tek iduće godine dobiti na važnosti. Tog je dana Vjekoslav Kobeščak otišao iz Mladosti i preuzeo klupu Juga CO.

Vaterpolistice Mladosti obranile su naslov prva kinja Hrvatske, a Buri je pripao nacionalni kup.

Primorjaš Sandro Sukno u utakmici protiv Mladosti.

Ivo Trumbić u Hall of Fameu

Ivo Trumbić u
Kući slavnih 2015.

Kuća slavnih vodenih sportova, koja je u međuvremenu promijenila dom te se preselila s Floride u Kaliforniju, u Santa Claru, vrlo rado za stanare prima Hrvate. Kao šesti hrvatski vaterpolist u Hall of Fameu 20. lipnja 2015. primljen je Ivo Trumbić. Legendarni igrač i trener, rođen u Splitu 1935., s kapičom na glavi osvojio je olimpijsko zlato u Ciudad de México 1968., a olimpijsko srebro četiri godine prije u Tokiju. Kolekciju olimpijskih kolajni upotpunio je broncom, ovaj put kao trener, u Montrealu 1976., i to vodeći Nizozemsku, što je njihov najveći vaterpolski uspjeh.

Trumbić je počeo u Jadranu, ali klupsku je slavu stekao u Mladosti, s kojom je triput bio prvak Europe.

Od 2007. do 2015., u samo devet godina, već peti Hrvat u Kući slavnih! Činjenica kojoj je svaki daljnji komentar suvišan.

Andro Bušlje – sa zlatom iz Budimpešte 2017. ima čak 17 medalja u hrvatskoj reprezentaciji.

Andro BUŠLJE

Najtrofejnjiji među Barakudama

rođen: 4. siječnja 1986.

grad: Dubrovnik

mjesto u momčadi: branič

Trofeji u reprezentaciji:

- zlato na Ol-ju u Londonu 2012.
- zlato na SP-u u Melbourneu 2007.
- zlato na SP-u u Budimpešti 2017.
- zlato na EP-u u Zagrebu 2010.
- zlato u Svjetskoj ligi u Almatiju 2012.
- zlato na MI-ju u Mersinu 2013.
- srebro na Ol-ju u Rio de Janeiru 2016.
- srebro na SP-u u Kazanju 2015.
- srebro na FINA kupu u Oradei 2010.
- srebro u Svjetskoj ligi u Podgorici 2009.
- srebro u Svjetskoj ligi u Bergamu 2015.
- bronca na SP-u u Rimu 2009.
- bronca na SP-u u Šangaju 2011.
- bronca na SP-u u Barceloni 2013.
- bronca u Svjetskoj ligi u Nišu 2010.
- bronca u Svjetskoj ligi u Firenci 2011.
- bronca u Svjetskoj ligi u Ruzi 2017.

Apsolutni rekorder! Vaterpolska je reprezentacija od 2007. do 2017. osvojila ukupno 18 seniorskih trofeja. Andro Bušlje ih ima najviše, čak 17! Naravno, pitanje je koja mu je uspjela izmaknuti? Nije ga bilo samo na FINA kupu u Almatiju 2014. Valjda je i on na jednom od 18 natjecanja imao pravo biti ozlijeđen. Naravno, zbog toga ga nije bilo u Kazahstanu, niste valjda pomislili da je pao u formi, zapao u krizu! Za Andra je to jednostavno nepoznat pojam. Čovjek je među Barakudama od 2005. i SP-a u Montrealu kada je imao samo 19 godina. Od tada je neizostavan član ne momčadi, već udarne postave! Mogu se mijenjati i treneri, i suigrači, i pravila natjecanja, i sustav, samo je jedno bilo i ostalo isto – Andro Bušlje.

S 20 je godina bio klupski prvak Europe s Jugom, s 21 godinom prvak svijeta. Čudo! Dubok naklon, gosparu Andro!

Antonio Petković – godinama u vrhu strijelaca talijanske Serie A.

Antonio PETKOVIĆ

Haubica iz Vrpolja

rođen: 11. siječnja 1986.

grad: Šibenik

mjesto u momčadi: vanjski

trofeji s reprezentacijom:

- srebro na Ol-ju u Rio de Janeiru 2016.
- srebro na SP-u u Kazanju 2015.
- srebro u Svjetskoj ligi u Bergamu 2015.
- bronca u Svjetskoj ligi u Ruzi 2017.

Rastom možda nešto niži od vaterpolskog prosjeka, ali za suparnika vrlo često prevelik za branjenje. Antonio Petković od 2014. stalno je među tri najbolja strijelca talijanske Serie A, a u sezoni 2016./2017. dosegnuo je, igrajući za Veronu, i sam vrh sa 70 golova. Prethodno je, pak, za igranja u Napulju bio toliko popularan da su njemu u čast izvjesili jumbo plakat. Velik strijelac, a takav je bio još u svojem Šibeniku. Otud i nadimak Haubica iz Vrpolja, po zavičajnom mu selu nedaleko od Krešimirova grada. Do posljednjeg je trenutka bio na popisu izbornika Tucka za Budimpeštu 2017.

2016.

Drugo uzastopno olimpijsko finale

Olimpijska godina. To je to. Cilj je svakog sportaša – biti najviši, najbolji, najspremniji, najbrži – a najvažnije je to biti na najvećem sportskom natjecanju. Na Igrama koje se održavaju svake četvrte godine pa je njihova težina i vrijednost to veća. Da budeš u društvu oko 10 000 najspremnijih i najzdravijih ljudi na svijetu – jer toliko se okvirno sportašica i sportaša pojavi na svakim ljetnim Igrama – valja krvavo raditi, naporno, samozatajno, »kopati« četiri godine. Cijeli jedan ciklus. Olimpijski ciklus.

To je godina u kojoj nema skrivanja. Ili jesi ili nisi. Pravi! Jednostavno, ta je godina u životu svakog sportaša kulminacija.

Da, takva je bila i za hrvatske vaterpoliste. Tako je i počela, ali s kulminacijom nevolja, tegoba, ozljeda i bolesti! Od Londona 2012. pa do te 2016. godine. Ne možemo se oteti dojmu da, pišući o našoj nacionalnoj vaterpolskoj povijesti, istodobno bilježimo i povijest bolesti. Kroničari Barakuda nikada kao tih godina nisu čuli toliko medicinskih izraza. Jedan kolegij iz anatomije svakako smo odslušali.

Olimpijska godina u vaterpolu već poslovično ima uvod u kontinentalnoj smotri. Europsko prvenstvo imalo se održati u Beogradu (od 10. do 23. siječnja), ali prije toga u našem se taboru dogodilo zdravstveno osipanje. Koji mjesec prije početka EP-a Paulo Obradović odustao je jer je morao na operaciju koljena. Malo prije nego što je otkucala ponoć u silvestarskoj noći otpao je i Petar Muslim. Stiskao je zube, ali ruptura tetive u ramenu nije mu dopuštala da normalno podiže ruke. Na posljednjoj trening-utakmici, u prvim danima siječnja, ruku je ozlijedio i centar Ivan Krapić. Otprije smo bili bez suspendiranog centra Nikše Dobuda.

Europsko prvenstvo u Beogradu, u siječnju 2016., brzo ćemo zaboraviti – Lončar u četvrtfinalu protiv Italije.

Izbornik Tucak na posljednjim zagrebačkim treninzima, neposredno prije puta, doslovno nije imao što birati, imao je na okupu samo trinaest igrača, trinaest zdravih. U grotlu beogradske Kombank arene Hrvatsku su u vodi predstavljali: Josip Pavić, Damir Burić, Antonio Petković, Luka Lončar, Maro Joković, Luka Bukić, Ante Vukičević, Andro Bušlje, Sandro Sukno, Boris Pavlović, Anđelo Šetka, Marko Macan i Marko Bijač.

Dečki su, međutim, imali i društvo djevojaka, koje su se prvi put plasirale na EP (2010. nastupale su automatski jer je Zagreb bio domaćin). Izbornik Nikša Savin opredijelio se za: Aleksandru Ratković, Saru Srhoj, Anamariju Brnas, Juliju Božan, Mateu Skelin, Terezu Balić, Leu Gegić, Dinu Lordan, Petru Bukić, Petru Županić, Ivanu Butić, Dominu Butić i Emmi Miljković. Te su djevojke 22. siječnja 2016. postigle prvu pobjedu na EP-u u povijesti našeg ženskog vaterpola, i to protiv Turkinja (12:4) boreći se za 11. mjesto na Starom kontinentu.

Prvenstva Europe, utvrdili smo to već, s iznimkom Zagreba, Kranja i Firence, nisu baš bili turniri ni osobitih nadahnuća ni rezultata. Tako smo već u prvoj utakmici bili ohlađeni na minus sedam (13:6) protiv goropadnog domaćina Srbije. Slijedile su tri vrlo lagane utakmice i, u skladu s tim, uvjerljive pobjede – Francuska (20:5), Malta (22:2) te u osmini finala

Nizozemska (16:9). U četvrtfinalu smo već izletjeli iz borbe za medalju. Od Mađara, bez ijednog trenutka vodstva, bez prave šanse (8:5).

– Ma pustite. Vi Hrvati palite se samo na Olimpijske igre. U Riju ćete biti pravi, ovo ovdje samo je zagrijavanje.

Tako su nas tih dana tješili beogradski novinari. Zapravo, nisu bili daleko od istine, no Barakude u Beograd, kao ni na jedan EP, nisu otišle kao da je riječ o prijateljskom, pripremnom turniru. Samo, želja i htijenje bili su jedno, a realne mogućnosti i snaga nešto sasvim drugo. Prevelik broj ozljeda i suspenzija – podsjetimo da je tijekom ovog turnira obolio i naš prvi igrač Sukno – nisu ni mogli završiti puno bolje od sedmog mjesta.

Naime, nakon poraza od Mađarske, slijedio je još jedan od Italije (8:6) te pobjeda nad Rusijom za 7. mjesto (13:5). Realno, već nakon četvrtfinala EP je za Hrvatsku završio, a žarište je sada prebačeno na Rio. Poglavito zato što smo u Svjetskoj ligi u skupini bili drugi iza Italije, a samo je prvoplasirani išao na završni turnir u Kinu.

Samo, do Rija je još bio dalek put, s dosta upitnika, dvojbi, a početkom travnja činilo se da je sve palo u vodu.

Sandro Sukno poveo je suigrače u drugo uzastopno olimpijsko finale.

Zbog opetovanog kršenja stege i reda u momčadi, iz reprezentacije su suspendirani Sandro Sukno, Paulo Obradović i Fran Paškvalin. Sada je kraj, činilo se. Kraj nadama, vjeri u olimpijsku medalju. Uza sve prijašnje probleme, ostati i bez najboljeg igrača i strijelca (Sukno), bez Dobuda, bez još jednog centra (Paškvalin) te bez sjajnog šutera, ali i igrača koji pokriva i vanjsku liniju, po potrebi i braniča (Obradović)... I sve to samo četiri mjeseca uoči početka OI-ja! To je jednostavno bilo nemoguće nadoknaditi.

No, izbornik Tucak povukao je odlučan i odličan potez. Jedini ispravan. Čak i ako je ulog trebalo biti rano ispadanje s olimpijskog turnira, bila bi to podnošljiva žrtva jer je ovo bilo mnogo veće od Igara. Ovdje je posrijedi bio red, pravila ponašanja u hrvatskoj reprezentaciji. Zauvijek!

– Ova reprezentacija nije ničija igračka, ona je postojala i postojat će i nakon što mi koji smo sada u njoj više ne budemo. Puno je ljudi stvaralo ovu reprezentaciju da bi je itko olako doživljavao – odlučno je i oštro 7. travnja 2016. rekao Ivica Tucak.

Za taj teški potez – koji sigurno nije bio donesen nepromišljeno, a svima je u vaterpolskoj zajednici poručivao da tog trenutka Hrvatska u Rijju više nije konkurent za medalju – izbornik Tucak dobio je podršku aklamacijom. Nacionalnog saveza, kolega trenera, medija, javnosti...

Jednostavno, postoji nešto jače i veće od medalje, pa čak i olimpijske. To je čast hrvatske vrste. Ona se nikada ne smije obezvrijediti, a baš je to čuvao i zaštitio Tucak. Premda se pokazalo da se baš tog 7. travnja 2016. dogodio neki »klik«. To je bio okidač za promjenu svega. Atmosfere, rada, reda, a uskoro će se pokazati i – igre. Iako se to tada ni približno nije moglo pojmiti, a kamoli javno izgovoriti, tog su dana Barakude odlučile:

– Odsad ćemo još jače gristi, gristi za medalje.

Izbornik je porukom »nikoga ne tjeram iz reprezentacije, za razgovor sam uvijek spreman« ostavio otvorena vrata za povratak... Najviše želje i htijenje pokazao je Sandro Sukno.

Uzmite Messija Barceloni ili Modrića Vatrenima pa ćete vidjeti drugu momčad. Isto vrijedi i za Sandra Sukna. Možemo krpati svakojaka mjesta u momčadi, ali Sandro nije »mjesto ili igrač u momčadi«. On je genijalac! To se ne stvara, to se rađa. I Sandro je uvidio djetinjastu pogrešku, »posuo se pepelom« te ga je početkom lipnja izbornik vratio na popis kandidata za Rio. Popis na kojem je bilo još jedno ime – Xavija Garcije. Taj se Katalonac razišao sa španjolskom vrstom, čelnici HVS-a prišli su mu nakon SP-a u Kazanju 2015., Xavi je pristao... Sada je trebalo samo čekati i službeno odobrenje FINA-e, koje je stiglo koji dan prije početka Igara u Južnoj Americi.

Andro Bušlje odnosi loptu ispred suparnika na Olimpijskim igrama u Rijju 2016.

Maksimalna usredotočenost i na klupi – Andro Bušlje.

U dva mjeseca, od travnja do lipnja, u samo dva mjeseca skupilo se toliko toga u jednoj momčadi koliko neke druge ne dožive u četiri godine. Na krilima povratka Sukna, naturalizacije Garcíje, kao i briljantne forme ostatka momčadi, u kojoj su okosnicu činili jugaši koji su marširali Europom te olimpijske 2016. godine, napokon bez ozljeda, Ivica Tucak imao je prvi put nakon četiri godine stvarno težak odabir. Prvi je put morao nekoga sjajnog ostaviti doma, ne voditi na OI. Među trinaest tako nisu ušli sjajni Ivan Buljubašić, Petar Muslim i Ante Vukičević. Podno Corcovada aterirali su: Josip Pavić, Damir Burić, Antonio Petković, Luka Lončar, Maro Joković, Luka Bukić, Xavi Garcíja, Andro Bušlje, Sandro Sukno, Ivan Krapić, Anđelo Šetka, Marko Macan i Marko Bijač.

Skupina je bila... ha, prava, olimpijska. Bez šale. Crna Gora, Italija, Španjolska, SAD i Francuska.

U prvom su kolu Amerikanci slomljeni tek u četvrtoj četvrtini (7:5), a junak je bio, malo iznenađujuće, mladi vratar Marko Bijač. Prikupio je čak 13 obrana! U drugom kolu – ljepotica dana ili mali jadranski derbi Hrvatske i Crne Gore. Drugi je »luđak« bio na našim vratima, onaj stari Pavić s 12 obrana. Silno dramatična, neizvjesna utak-

Sandro Sukno odapinje loptu prema srpskom голу u finalu Igrara u Rio de Janeiru.

mica sa suparnikovim izjednačenjem u posljednjoj minuti, čak i njihovim napadom s igračem više 45 sekundi prije kraja, ali i našom obranom te pobjedonosnim golom Luke Bukića u posljednjim sekundama (8:7).

Treće je kolo donijelo prvi poraz Barakudama ne samo na ovom turniru već i prvi poraz nakon deset uzastopnih pobjeda na OI-ju. Još od Pekinga 2008. za peto mjesto od Španjolske. S druge strane – opet isti suparnik.

Španjolska je zasluženo i vrlo uvjerljivo slavila (9:4). Malo nas je zaljuljalo zbog visine rezultata, a još više zbog spoznaje da je sljedeća bila Italija. Nad Rijom je kišilo, vjetar hujao... Bilo je prilično hladno, a onda je jedan igrač uzeo loptu i rekao: »Okej, ovu utakmicu ja dobivam.« Bio je to Sandro Sukno. Utrpao je Talijanima pet golova ili polovicu onih što su primili (10:7). Osigurano četvrtfinale neovisno o rezultatu srazu s Francuzima, koji je završio s 9:8, ali za Francusku! Pa, nek' se malo i Pariz veseli!

U četvrtzavršnici se 10 000 Brazilaca natiskalo na tribine jer su došli vidjeti najveći dotadašnji doseg svoje vaterpolske reprezentacije uz tinjajuću nadu da će Rudić izvesti još kakvu čaroliju. Brazil je, naime, dočekaio Hrvatsku, koja je potom u 32 minute ipak objasnila tko je gazda u ovom sportu (10:6).

Medalju kuje svaka akcija, svaki potez i svaki gol.

Odluke sudca ne nailaze odmah na razumijevanje – Bušlje, Pavić, Sukno i Krapić (slijeva).

Hrvatska – Srbija – olimpijsko finale u Rio de Janeiru 2016.

Grčevita borba u finalu Rio de Janeira – hrvatski centar Luka Lončar i srpski branič Nikola Jakšić.

Kockice se ne vide, ali ih suparnici osjete – finale vaterpolskog turnira Olimpijskih igara u Rio de Janeiru.

Slatki doček u Zagrebu – torta za srebrne Barakude nakon povratka iz Rija.

Bijač je imao rekordnih 16 obrana, dvojica naših ljevaka postigla su šest golova ili svaki po tri, Joković i García. Jedina neopreznost bilo je isključenje s pravom zamjene Burića, koji nije imao pravo nastupa u polufinalu.

Mnogima bi to bio teško rješiv problem, igrati bez tako bitnog igrača. Mnogima, ne i Hrvatskoj. Pa barem su se ovi dečki prekalili u prethodne četiri godine kada bi ostajali i bez trojice-četvorice ili čak i šestorice igrača! Na cijelom turniru. Jedan manje u jednoj utakmici, pa bila ona i olimpijsko polufinale, za njih je šala mala. Tako je prošla i Crna Gora.

Našalile su se malo Barakude s jugoistočnim susjedima, susret ni blizu onoj dramatici iz drugog kola. Sada je Bušlje, inače prvi branič, bio najbolji strijelac s četiri gola. Iz pet udaraca! To je unijelo nered u redove suparnika. Baš kao i deset nestvarno čudesnih obrana Bijača, koji je postao naš prvi vratar. Šetka je imao svoj dan s tri pogotka.

Hrvatska je već drugi put uzastopno u finalu Olimpijskih igara! Barakude će braniti zlato iz Londona. To je bila ideja, cilj, san koji se, na žalost, pokazao nedosanjanim. Suparnik je slavio (11:7), bez pogovora

zasluženo, no koliko su god neki to tada doživljavali kao sarkazam, statistički je činjenično da je razlika u hrvatsko-srpskim dvobojima počela kopnjeti. U siječnju 2016. bilo je minus sedam, u kolovozu iste godine minus četiri. Hrvatska je lagano rasla.

Mnogi su potkraj te godine odmahivali rukom na tu tvrdnju, ali godina koja je slijedila dokazala je da se nismo šalili. Pardon, Barakude se nisu šalile.

Nije ni njihov pomladak. Dečki do 18 godina na juniorskom su Svjetskom prvenstvu u Podgorici prikazali spektakularan vaterpolo s kulminacijom u finalu kada su utišali glavni grad Crne Gore, čiju su reprezentaciju svladali sa 16:13, uz čak pet golova primorjaša Lovre Paparića. Nakon Šibenika 2009. i kategorije do 19 godina ponovno smo imali klinge na krovu svijeta!

Momčad Joška Krekovića činili su: Luka Podrug, Branimir Herceg, Karlo Kreković, Marko Valečić, Zvonimir Butić, Jacob Merčep, Duje Pejković, Franko Lazić, Lovro Paparić, Matias Biljaka i Petar Bratim.

Hrvatska je prvak svijeta! Hm, na ovu ćemo se rečenicu morati početi privikavati, sve ćemo je češće izgovarati.

Klupski kutak

Vjeko kao Pep

Kada su klupska nadmetanja posrijedi, to kalendarско ljeto bila je godina Juga. Doslovno svih dvanaest mjeseci. Godina u kojoj su Gospari svojim naslovima samo još više podebljali hrvatsku trofejnu vaterpolsku godinu 2016. Momčad trenera Vjekoslava Kobeščaka pošla je stazama Pepa Guardiole i Barcelone te su sada oni osvojili baš sva natjecanja u kojima su nastupili.

A njih nije bilo malo. U prosincu 2015. (sezona 2015./2016.) Jug je uspio razbiti »prokletstvo Kupa« jer su nakon punih šest godina uspjeli podignuti pobjednički pokal. U finalu odigranom u Zadru protiv Primorja EB bilo je neizvjesno do posljednjih sekunda. Prijelomni trenutak u izjednačenom susretu zbio se u posljednjoj minuti. Kod vodstva 8:7 za jugaše, Riječani su imali neiskorištenog igrača više, isključen im je Muslim, koji nije pravodobno napustio bazen te je dosuđen peterac. Perrone ga je pretvorio u 9:7, a u ovako tijesnim susretima i malo do kraja dva gola razlike znaju biti presudna. Tako je na kraju i bilo (10:8).

U prvenstvu države Jug CO bez ijednog poraza i s tri glatke pobjede u finalu svladao je Riječane (12:9, 7:5 i 13:7) te u jubilarnom 25. hrvatskom prvenstvu osvojio svoj 12. naslov.

Ista priča i u Triglav ligi u kojoj su, od ukupno 20 utakmica, samo jednom bili poraženi, a u finalu je ceh opet platilo Primorje EB (9:5).

U ženskom vaterpolu, Splitsanke iz Suzuki Bure 2016. osvojile su dvostruku krunu.

Ipak, apsolutno najveća priča pripada jugašima u Ligi prvaka. Tijekom nadmetanja u skupini nitko nije mogao naslutiti tako blistavu završnicu. Jugaši su bili treći u skupini, iza Pro Recca i Szolnoka, a uvjerljivo ispred četvrtoplasiranog OSC-a iz Budimpešte (čak 13 bodova više). U Budimpeštu na Final 6 otišli su rasterećeni jer su svoj cilj zapravo već dosegнули. Možda tek da prođu četvrtfinale, to je bila želja. Ispunjena, pobjedom nad Egerom (8:6).

Slijedio je Pro Recco. Velik sastav, ali i previše opušten, pa k tomu i oslabljen bez ozlijeđenog vratara Tempestija, kojeg je mijenjao vrlo prosječni

Vjekoslav Kobeščak – Zagrepčanin koji je preporodio igru dubrovačkog Juga.

Viola. To su »nanjušili« Kobeščakovi učenici. Sjajnom su izvedbom povelili 8:4 u trećoj četvrtini. Kada je Perrone 45 sekundi prije kraja zabio za 10:8, činilo se da je to za pobjedu. No, najprije je Sukno za Talijane smanjio, a onda je sudac Koganov izmislio isključenje Markovića u posljednjim sekundama, što je dalo Suknu priliku da iz peterca izjednači na 10:10. U drami peteraca »ukazao« se Marko Bijač, koji je obranio udarce Sukna i Filipovića za Jugov senzacionalan ulazak u finale! Baš kao što je spektakularno Olympiacos iznenadio Szolnok u drugom polufinalu (8:7).

U finalu su se tako našle dvije momčadi s dvije hrvatske reprezentativne jedinice. Gospari s Bija-

čem, a Djeca Pireja s Pavićem. U obranama je završilo 10-8 za Bijača. Slično kao i konačni rezultat, 8:6 za Jug CO. Četvrti naslov prvaka Europe za Dubrovčane, ali prvi osvojen izvan Grada. Jugov Brazilac Felipe Perrone proglašen je najboljim igračem turnira, a prvim vratarom, dakako, Marko Bijač. U tri je utakmice obranio ukupno 39 lopti!

Mislite li da je tu bio kraj trofejnoj berbi? Ne. Potkraj godine – petarda. Peti trofej u istoj sezoni. U Gružu je 14. prosinca osvojen Superkup protiv Brescie. Nakon 7:0 poslije tri četvrtine, semafor je na koncu pokazivao brojke 10:4. Ne pitajte za koga, neumjesno je!

Bakljada na dočeku europskog prvaka Juga CO u zračnoj luci Čilipi.

Jug CO u 2016. je osvojio svoj 4. naslov prvaka Starog kontinenta.

Marko Bijač – uzdanica svojeg kluba i hrvatske reprezentacije.

Marko BIJAČ

Dubrovačka utvrda

rođen: 12. siječnja 1991.

grad: Dubrovnik

mjesto u momčadi: vratar

trofeji s reprezentacijom:

- zlato na SP-u u Budimpešti 2017.
- zlato na MI-ju u Mersinu 2013.
- srebro na Ol-ju u Rio de Janeiru 2016.
- srebro na SP-u u Kazanju 2015.
- srebro u Svjetskoj ligi u Bergamu 2015.
- bronca na SP-u u Barceloni 2013.
- bronca na FINA kupu u Almatiju 2014.
- bronca u Svjetskoj ligi u Ruzi 2017.

Kada se neki mladić usred Olimpijskih igara nametne kao prvi čuvar mreže pokraj grandioznog Josipa Pavića, onda zapravo znate »koliko je sati«. Još u eri Vićana i Pavića znalo se da »dolje u Gradu ima jedan ljudi mali«. No, da je baš tako lud, doznali smo poslije. Ludo dobar, da ne bi bilo zabune. Vratar na kojem smo gradili sigurnost igre za sljedeću eru. Onako visok i tanak, dugačkih ruku poput krakova, najsličniji je bio hobotnici. Dječjeg izgleda, ali na голу se doimao kao zreo, iskusan, prekaljeni veteran. U samo tri-četiri godine, koliko je bio u žarištu, kako svog kluba tako i reprezentacije, već je stekao strahopoštovanje suparničkih igrača. Izgradio je status već u 25. godini.

Budimpešta mu se pokazala kao drugi dom, a Margitsziget kao njegova »kada«. U tom je bazenu u dva ljeta kročio na krov Europe, odnosno planeta. Godine 2016. s Jugom, godinu dana poslije s Hrvatskom. Od početka 2015. već je bio kapetan ne bilo koje momčadi, već vaterpolske institucije kakva je Jug. Krenuo je u tom pogledu očevim stopama, jer je i on bio kapetan miljenika Grada, jedino što se ne može pohvaliti ovakvim trofejima kakve je njegov sin svakog ljeta donosio kući.

Luka Bukić – na Olimpijskim igrama u Rio de Janeiru odigrao je svoj najbolji turnir za Hrvatsku.

Luka BUKIĆ

Nastavak dinastije

rođen: 30. travnja 1994.

grad: Zagreb

mjesto u momčadi: lijevi vanjski

trofeji s reprezentacijom:

- zlato na MI-ju u Mersinu 2013.
- srebro na OI-ju u Rio de Janeiru 2016.
- srebro na SP-u u Kazanju 2015.
- srebro u Svjetskoj ligi u Bergamu 2015.
- bronca na SP-u u Barceloni 2013.
- bronca na FINA kupu u Almatiju 2014.

Očevi i sinovi u vaterpolu nisu rijetkost, više su pravilo. No, jedno jest rijetkost. Očevi i sinovi koji su u karijeri igrali olimpijska finala. Otac i sin Šimenc, pa Sukno te Bukići.

Mlađi Luka ima zasad jedno, otac mu bježi za dva finala, ali sin ima adut više. Luka tek ulazi u najbolje, najzrelije igračke godine. Skrenuo je ozbiljno pozornost na sebe tijekom SP-a u Barceloni 2013., a dvije godine poslije u Kazanju je bio već etablirani reprezentativac. S odličnim rolama protiv Crne Gore i dva prekrasna gola, ali i iznenađenjem za Grke u polufinalu kada je odapeo za vodstvo (3:1), i to s – desne strane! Tu ga nisu očekivali. Upravo je na Olimpijskim igrama u Riju odigrao najbolji turnir za reprezentaciju. Krasi ga fantastična brzina, pregled igre, odličan i iznimno brz šut, nesebičnost u igri. Od 2012. godine jedan je od stožernih igrača Mladosti.

Ivan Krapić – dijete Costabelle.

Ivan KRAPIĆ

Najtrofejniji primorjaš

rođen: 14. veljače 1989.

grad: Rijeka

mjesto u momčadi: centar

trofeji s reprezentacijom:

- zlato na SP-u u Budimpešti 2017.
- zlato na MI-ju u Mersinu 2013.
- srebro na OI-ju u Rio de Janeiru 2016.
- bronca u Svjetskoj ligi u Ruzi 2017.

U jednom od najstarijih hrvatskih vaterpolskih klubova kao što je Primorje biti najtrofejniji igrač u povijesti nije baš malo postignuće. Ivan Krapić na Kantridi odigrao je jedanaest sezona, osvojio osam trofeja, od toga šest kao kapetan. S tolikim brojem naslova pod kapicom Primorja ne mogu se pohvaliti ni Roje, ni Barač, ni Hinić... Krapo je, naime, bio jedini Riječanin u najjačoj momčadi s Kantride. U reprezentaciji se ustalio uoči OI-ja u Riju te u paru s Lončarom odveo Hrvatsku do svjetskog zlata.

2017.

U Peštu na feštu

Prva postolimpijska godina te ujedno prva godina drugog Tuckova mandata u ulozi hrvatskog izbornika. Ni u ludilu ne mijenjate trenera nacionalne vrste koji nakon prilično temeljite obnove momčadi, usto praćene silnim problemima, u prvom mandatu osvoji čak šest medalja. Kada bismo uspoređivali s prvim mandatom teško dostižnog Rudića, to je šesterostruko više jer R. R. je u svoje prve četiri godine osvojio jednu medalju! Podatak je to koji mnogi zaboravljaju. Nadalje, teško biste mogli ili imali opravdanja mijenjati trenera koji je upravo *igrao* olimpijsko finale.

Momčad se ponešto promijenila nakon Rija, kako je to i u drugim sastavima i sportovima uobičajeno. No, u hrvatskom slučaju te promjene nisu bile radikalne. Od kapice s kockicama na Igrama u Brazilu oprostila su se dvojica velikana, Josip Pavić (34) i Damir Burić (36). Ništa iznenađujuće, najavljeno i prirodno. Jedan od najboljih vratara u povijesti hrvatskog vaterpola, čovjek bez čijih bismo obrana bili zakinuti za solidan niz medalja, baš kao i ponajbolji vaterpolski branič u nacionalnoj povijesti, Bura iz Pule. Stasiti je Jozo doduše poručio da će uvijek biti na raspolaganju ako zaškripi. Nije bilo potrebe jer, ako je neka škola u našem vaterpolu stalno izbacivala odlične sportaše, to je bila ona vratarska. Bijača već imamo, dolazi Marčelić, a bogami ima ih još ponešto u redu.

Štoviše, potpuno nestvarno za ovu družinu u odnosu na sve proživljeno u prethodnom olimpijskom ciklusu, preko noći se razbistrilo nebo nad vaterpolskom Hrvatskom.

– Hrvatska nikada nije bila u ovako povoljnom stanju s igračkim kadrom kao sada – izjavio je početkom godine izbornik Ivica Tucak.

Hrvatska na tronu, detalj s finala SP-a u Budimpešti 2017.

Činjenično točno jer jedanaest igrača iz Rija moglo je bez ikakva problema odigrati sljedeći olimpijski ciklus. Njima još valja pridodati, uz prekaljenog Buljubašića, i mlade nadolazeće lavova Fatovića, Zovića, Čaglja, R. Burića te nešto starijeg K. Milakovića... Da, i još jednog, koji će se pridružiti u jesen 2017. Povratnik, centar Josip Vrlić, koji je odigrao svoje za Brazil.

Ovakvo raspoloženje, širok igrački kadar, zaoštrena konkurencija za svako mjesto u momčadi, jasno se očitovalo već u Svjetskoj ligi. Natjecanju koje je shvaćeno kao uvertira, uigravanje za SP u Budimpešti, ali i nadmetanje u kojem je jasno proklamiran cilj – osvojiti medalju.

Skupina je lagano »apsolvirana« osvajanjem prvog mjesta, sa stopostotnim učinkom protiv Grčke, Nizozemske i Francuske. Dvije su utakmice protekle u osobito slavljeničkom tonu. U ožujku protiv Francuske u Vukovaru, hrvatskom gradu-heroju, simbolu otpora, hrabrosti i domoljublja. U nazočnosti predsjednice države Kolinde Grabar-Kitarović položeni su vijenci i zapaljene svijeće na Memorijalnom groblju,

u Spomen-muzeju Ovčara, na svim stradalničkim mjestima toga grada, a s Francuzima i pred spomenikom Jean-Michelu Nicolieru, francuskom mladiću koji je 1991. došao u Vukovar braniti Hrvatsku. Koji tjedan poslije, početkom travnja, u Šibeniku je protiv Nizozemaca upriličeno okupljanje Barakuda iz Melbournea. Obilježena je 10. obljetnica prvog naslova svjetskog prvaka. Dečki iz 2007. promatrali su iz prvog reda mladiće iz 2017. Nitko tada nije mogao slutiti da su zapravo nekadašnji svjetski prvaci promatrali buduće.

Početkom ljeta prije odlaska u Rusiju na završni turnir Svjetske lige otputovali su u Kaliforniju na zajedničke pripreme s Amerikancima. No uslijedio je udar – Sukno je ozlijeđen! Na prvom je treningu ozlijedio tetive kažiprsta na pucačkoj, desnoj ruci. Nužno je bilo mirovanje od šest tjedana. Za Super Final Svjetske lige automatski je otpao, za Svjetsko prvenstvo bio je jako dvojbjen. Bilo je to 7. lipnja, a SP je počinjao 14. srpnja. Ostalo je samo pet tjedana, dakle, tjedan dana manje od onog što su liječnici označili kao minimalno razdoblje mirovanja.

Sandro Sukno – godine 2017. u odabiru izbornika iz cijelog svijeta za najboljeg vaterpolista planeta on je dobio uvjerljivo najviše glasova.

– Kapetana se čeka i čekat ću ga do posljednjeg dana, do ulaska u autobus za Budimpeštu. To sam rekao i igračima. Ne trebamo govoriti što nam on znači.

Tako je iz Kalifornije govorio izbornik Tucak. Međutim, iako bez Sukna, u četiri američke pripremne, ali ipak službene utakmice, Hrvatska je djelovala dobro. Dapače, vrlo dobro.

Onda je stigao i turnir u ruskom gradiću Ruzi u Svjetskoj ligi (od 20. do 25. lipnja). Japan je s lakoćom preskočen (13:5), jednako lako i Rusija, kojoj je bilo stalo do pobjede jer su bili domaćini (12:7), a na kraju i Australija (6:3). U četvrtfinalu slijedio je najlakši posao, protiv Kazahstana (19:3). Zapeli smo tek, pomalo glupo, u polufinalu protiv Italije. Posljednjih tridesetak sekundi imali smo vodstvo, ali i napad. Trebalo je samo čuvati loptu... Nije se dogodilo, odnosno zbilom se ono što je bilo teško povjerovati. Šetka je izgubio loptu, Di Fulvio zapliva u kontru, iznudio peterac, koji je Figlioli pogodio. Talijani ni krivi ni dužni stigoše do peteraca, u kojima su se pokazali vještijima. Dan poslije osvojena je bronca, lako, protiv SAD-a (10:4).

– Osim jednom jedinom minutom dekoncentracije, iznimno sam zadovoljan svime. Ne samo turnirom već i cijelim pripremama. Igramo, a još k tome bez Sukna, vrlo, vrlo dobro – zborio je Tucak.

Tijekom cijelog se pripremnog razdoblja jednim okom pratilo što se zbiva u bazenu, s Barakudama, od Kalifornije, preko Ruze, pa Siracuse i Zagreba, do Rijeke, a drugim se pogledavalo prema Suknu motreći, osluškujući što radi, kako diše... Zapravo, što je s njegovim prstom.

– Plivam ja stalno, a prst... Ma bit će u redu.

Tako je govorio Sandro 10. srpnja. Tog se trenutka znalo: imat ćemo Sukna, kapetana u momčadi. No, ne i u kakvoj je formi. Pucačkoj, igračkoj. Taj smo odgovor morali potražiti na Dunavu.

Izbornik je posadu popunio i ona je bila znana: Marko Bijač, Marko Macan, Loren Fatović, Luka Lončar, Maro Joković, Ivan Buljubašić, Ante Vukičević, Andro Bušlje, Sandro Sukno, Ivan Krapić, Anđelo Šetka, Xavi García i Ivan Marcellić.

Cilj? Njega je otkrio Tucak u Zagrebu prije nego što je ušao u autobus.

Barakude uoči odlaska iz Zagreba u Budimpeštu na Svjetsko prvenstvo.

– Naša je želja skinuti Srbe s trona, a to nije nemoguća misija. Samo ćemo trebati promijeniti ponešto u igri prema njima.

Ne samo prema njima, jasno, ali za ostvarenje najviših ciljeva, za uspon na jednu od stuba postolja, promjena je bila nužna. To su, u konačnici, i laicima dokazali prijašnji veliki turniri koji su se igrali od Kazanja, preko Beograda, do Rio de Janeira.

Tucak i prijatelji u tome su i uspjeli. Od prve utakmice Svjetskog prvenstva u Budimpešti (od 14. do 30. srpnja) na legendarnom plivalištu Alfréda Hajósa, vaterpolskom Wembleyju, već i letimičnim pogledom s tribina bila je uočljiva razlika između Hrvatske 2017. i svih prethodnih. Dovoljno je reći samo dvije riječi – brzina i usredotočenost.

Strašno je to lako napisati, vrlo je lako bilo i prepoznati, ali to uigrati... E, za to je bilo potrebno mnogo sati ponavljanja, posrtanja, muke, ohrabrenja, ali i koji »šamar«, hladan tuš. Gradilo se to sustavno, mjesecima, uvježbavanjem i pomnim analizama. Sebe i drugih. Ta je igra u načelu stvorena u prvoj polovici 2017., ali je do Budimpešte nitko nije mogao vidjeti. Čuvalo se to za glavni mađarski grad.

Prvog smo se kola u skupini jedino pribojavali jer ono je nudilo SAD, najtežeg suparnika, momčad na koju smo se znali opeći, sastav koji je k tomu bio vrlo grub, a mi smo u svojim redovima imali netom oporavljenog kapetana Sukna. A prva utakmica sa sobom nosi neizvjesnost, nervozu. Ne znate zapravo koliko ste dobri.

No, koju minutu nakon početka i plivanja za prvu loptu, shvatili smo koliko je bila dobra Tuckova berba 2017. Početkom druge četvrtine 5:1, u poluvremenu 7:3, na kraju treće 10:4 te napokon mirnih i uvjerljivih +5 (12:7). Unatoč tome što se Sukno očito čuvao i tek jednom zapucao pokraj gola.

Ondje gdje nismo očekivali nikakve probleme, na posljetku smo imali najveće – Rusi u 2. kolu. Mrvica opuštanja, malo nedostatka sreće začas vam se osveti. Rusija nam je izazvala lagane grčeve u želucu jer 3:1 ili 6:3 u posljednjoj minuti druge četvrtine, to nimalo nije izgledalo lijepo.

No, dogodio se potpuni obrat; tada je momčad pokazala svu svoju mentalnu snagu. Kod ovakvog rezultata prijašnje bi momčadi brzale, pucale, no ova generacija nije. Bilo je brzine, ne i brzanja. Brzine razmišljanja uz maksimalnu koncentraciju. Zahva-

Pobjedničko kupanje.

ljujući tome, već je nakon dvije minute igre u trećoj četvrtini bilo 6:6. Konačno smo prešli u vodstvo te na koncu čak i mirno priveli utakmicu kraju (10:8).

Treće kolo i sraz s Japancima ne treba odveć opisivati jer rezultat kazuje sve (16:6). Prvo mjesto u skupini priskrbilo je Barakudama tri dana... Odmora? Ne, nego pomne pripreme za Settebello. Italija u četvrtfinalu.

Bila je to utakmica taktičkih nadmudrivanja, ali i Suknove genijalnosti. Kapetan je vukao konce, gradio igru i pogađao. Ukupno četiri puta. Bilo je 2:0 pa 2:2, početkom druge četvrtine 3:3, na kraju ove dionice 5:5 – nakon hrvatskog vodstva 5:3. Nije to baš bio dan vratara Bijača (četiri obrane) pa ga je nakon Figliolijeva gola za prvo talijansko vodstvo (6:5) odmijenio Marčelić. Tu se iskazala dužina naše klupe, raznovrsnost rješenja. Marca nije prikupio samo šest obrana već je zaradio i izbačaj! Nije to baš čest slučaj.

Do kraja te četvrtine potpuni preokret Hrvatske (8:6) uz fanatičnu obranu, zbog koje su svi braniči bili opterećeni s po dvije osobne. Zna li koliko su u toj tako zahtjevnoj, fizički teškoj utakmici zaradili do kraja? Ni jedno isključenje! Čisto su oduzimali lopte, a kada je Vukičević početkom posljednje dionice po-

godio za tri razlike (9:6), otvorila su se vrata polufinala. Završilo je 12:9. Ciao, Italia!

Odmah i pozdrav: Dobro jutro, Srbijo! Jer sada imamo rješenja za vas. Naznačio je to jasno, glasno i bez okolišanja izbornik Tucak dan uoči polufinala.

– Imam formulu, tajno oružje za njih.

Iz suparničkog su se tabora malo smijuljili, podsmjehivali. U glavi su im još bile visoke pobjede iz proteklih godinu i pol. Tempa pasati! Prošlo svršeno vrijeme. Malo prije ponoći 27. srpnja nestao im je smiješak s lica, a naš se razvukao svom širinom. Od Iloka do Prevlake.

Kakva je to utakmica bila! Nemoguće ju je opisati, ali zahvaljujući digitalnom dobu u kojem živimo, možete je potražiti na web-prostranstvima. I uživati. Ima se u čemu. Po mišljenju mnogih, neutralnih promatrača koji su u dahu odgledali sudar divova u vodi, to je bila možda i najljepša vaterpolska utakmica, utakmica desetljeća. Sadržajno prebogata, imala je sve: sjajne, do maksimuma spremne momčadi, svaka s nekoliko genijalaca u vodi, dvojicu stratega s vizijom... Bijač je imao 12 obrana, s druge strane Prlainović je u polufinalu SP-a dao šest golova iz osam pokušaja.

Time-out ili prilika za nove upute, ispravke – finale SP-a u Budimpešti Hrvatska – Mađarska.

I opet on. Igrač broj 9. Sandro Sukno. Zaludio je Hrvatsku i svijet. Tri gola, ali i tri dodavanja za gol, pa izborni još jedan igrač više.

Tijekom cijele utakmice suparnik je vodio. Najčešće s golom razlike, ali bilo je i 3:1. U prijašnjim se utakmicama tada lomio rezultat; padali bismo i tada bi Srbija odlazila na tri i više razlike, rasplesala bi se. No, ne i sada. Ne više. Ne protiv ove Hrvatske. Ne protiv ove Tuckove družine pune samopouzdanja, mirnoće i kada ne ide najbolje. U 40 sekundi Lončar i Bušlje izjednačili su na 3:3.

Postići pogodak u posljednjoj sekundi četvrtine nešto je što se ne viđa prečesto u vaterpolu, ali se ipak događa. Ako se pak dogodi, u pravilu je to jednom u utakmici. Ali triput u istoj utakmici? To još nije viđeno. Baš je to ostvarila Hrvatska. Sukno za 1:1 sekundu prije kraja prve, pa Bušlje za 5:5 dvije sekunde prije kraja druge na asistenciju Sukna, a onda i Joković za 9:9, opet sekundu prije kraja treće četvrtine, iz peterca. Suparnika to ubija.

U posljednjoj dionici, 4.51 minutu do kraja, Ante Vukičević pogodio je za prvo hrvatsko vodstvo – 11:10!! Proključala je Lijepa Naša! Imamo ih! Slutnja iz prvih minuta utakmice u posljednjima je poprima-

la jasne obrise. Maro Joković pogodio je 2.29 minuta prije kraja za 12:11, kasnije će se pokazati, zaključni rezultat trilera nad trilerima.

Naše drugo uzastopno svjetsko finale, naša šesta uzastopna medalja sa svjetskih prvenstava, divovski uspjeh, ali Tucak izlazi pred novinare i odapinje iz sve siline.

– Pun mi je kufer srebra, sada hoću zlato! Ovi momci idu po zlato!

Mađari su gledali po strani, i oni su u finalu, zadovoljni, ali nisu bili baš radosni onim što su vidjeli. Uočili su snagu i brzinu zahuktale topovnjače koja ide ravno na njih. Teško će im se biti obraniti, izbjeci više ionako ne mogu.

Zapravo, sve je slutilo, sve je tako opako nalikovalo na Melbourne prije deset godina. Ondje je slijed suparnika u polufinalu i finalu bio isti. Najprije istočni susjedi, pa onda sjeverni. Razlika je bila samo u tome što smo u Australiji dramu imali u finalu, a sada je dramatično bilo u poluzavršnici. Naime, u finalu, u večernjim satima 29. srpnja Hrvati su uništili predviđenu mađarsku feštu. Nije bilo čardaša jer su se na Margitszigetu plesali drmeš i lindo.

Andelo Šetka – briljantna izvedba na Margitszigetu.

Svakog dana krcate, ali te večeri prepune tribine sa 7 500 istinskih vaterpolskih znalaca u tren je utišala hrvatska bura, na koju tamo duboko na sjeveru Panonske nizine nisu bili navikli.

Sukno, Lončar, Joković, Macan. Četvrtina je prošla, a Barakude vode 4:0! Sada su Mađari zapeli iz petnih žila, trošili se do besvijesti, ali činili su to sjajno i uspjeli poravnati potkraj treće četvrtine na 4:4. A onda je, kada im se baš probudila nada, naš ljevoruki Katalonac odapeo dvije strijele za 6:4, a do kraja samo osam minuta.

U posljednjoj dionici uživo smo gledali svjetsku premijeru zabavno-sportskog spektakla – Sukno Show. Najprije je ukrao jednu loptu, pa onda i drugu. Mađari pokraj njega nisu mogli ni napasti, a ako nisu mogli oni, Hrvati jesu. Sukno za 7:4 pet minuta do kraja. Marton Vamos razbuktao je iznova vjeru u veliki povratak s dva gola za 7:6, ali manje od dvije i pol minute prije kraja Sukno ga je suknuo i treći put te večeri. Mađari više nisu imali snage, bilo je gotovo i... Onu rečenicu na koju smo se počeli navikavati proteklih godina s mladim kategorijama, klikitali smo, ujedineni,

Budimpešta, 29. srpnja 2017.

HRVATSKA – MAĐARSKA 8:6

BUDIMPEŠTA Plivalište Alfréda Hajósa.

Gledatelja 7 500. Sudci: Alexandrescu (Rumunjska) i Severo (Italija).

Opunomoćenici: Lonzi (Italija) i Amini (Iran).

HRVATSKA: Bijač (10 obrana), Macan 1, Fatović, Lončar 1, Joković 1, Buljubašić, Vukičević, Bušlje, Sukno 3, Krapić, Šetka, García 2, Marcelić. IZBORNIK: Ivica Tucak.

MAĐARSKA: Nagy (12 obrana), Török 1, Manhercz 1, Zalanki, Vamos 3, Hosnyanszky, Ad. Decker, Gor-Nagy, Erdelyi 1, De. Varga, Mezei, Harái, Att. Decker. IZBORNIK: Tamas Márcz.

OSOBNE POGREŠKE: Hrvatska 11, Mađarska 9. TREĆA OSOBNA POGREŠKA: Gor-Nagy (21), Macan (28).

REALIZACIJA IGRAČA VIŠE: Hrvatska 5-9 (55 %), 4-11 (36 %).

Svi u bazen! Hrvatska je prvak svijeta!

svi zajedno. Zavikali je iz Budimpešte snažno, da se čuje do Melbournea:

– Hrvatska je prvak svijeta!

Opet su crveno-bijele kockice u bazenu, iznova se ori »himna« iz Melbournea *Poljubi zemlju po kojoj ho-daš*, među onima koji dijele zlatnike je i premijer Andrej Plenković... Sukno je najbolji igrač finala, suza je u izbornikovu oku za intoniranja *Lijepa naša*, najljepši stijeg na svijetu vijori se na najvišem jarbolu u mađarskoj noći pretposljednog dana, doista najbolje organiziranog Svjetskog prvenstva u povijesti ovog sporta.

Godina je upotpunjena doslovno dva tjedna poslije kada su i mladići do 20 godina zaigrali u finalu Svjetskog prvenstva. Bilo je to u Beogradu, protiv Grka, a puka ih je sreća, ili njezin nedostatak, dijelio od naslova svjetskog prvaka jer su zlato izgubili tek slabijim izvođenjem peteraca. Pred generacijom trenera Nikice Gulina, koju su činili Ivan Domagoj Zović, Matias Biljaka, Rino Burić, Duje Pejković, Lovro Paparić, Franko Lazić, Antonio Dužević, najbolji vratar prvenstva Fran Čubranić i prijatelji, blistava je budućnost.

Slijedilo je pražnjenje energije, emocija... I podsjećanje na jedinstveno desetljeće.

Od Melbournea do Budimpešte. Od zlata, preko zlata, do zlata. Zlatna desetica. Deset godina u kojima je bilo svega. I devetog mjesta u Europi, ali i zlata uza Savu, desetljeće puno ozljeda, bolesti, suspenzija, odlazaka i povrata u reprezentaciju. Deset ljeta u kojima smo postavili planetarne rekorde, imali klubove na najvišim međunarodnim postoljima, ali i gubili od vaterpolskih početnika, da bismo dan-dva poslije rasplinuli u vodi one iz svjetske elite.

Desetljeće u kojem je obavljena smjena generacije i pol, epoha na ulazu koje smo napokon dobili vrhunskog ljevaka pa sada, na pragu trećeg, imamo dvojicu.

Godine su to u kojima smo bili stalni gosti Kuće slavnih na Floridi i u Kaliforniji, ali nismo zaboravili na Zadar, Varaždin, Vukovar, Slavonski Brod i njihove bazene. Desetljeće u kojem su Barakude, kao admiralski brod naše vaterpolske flote, sjekle brazde po svim kontinentima. Bilo ih je u Južnoj Americi, Aziji, Australiji, po cijeloj Europi, u Sjevernoj Americi...

Bože, kako je to bilo uzbudljivo i prekrasno putovanje! Naša, hrvatska desetogodišnja plovidba na svjetskom tronu. Uz važnu pripomenu čitatelju, u samo jednoj rečenici, u samo dvije riječi.

Nastavak slijedi...

Dama u vodi – u bazenu je završila i Renata Barić, psihologinja hrvatske vaterpolske reprezentacije.

Čestitanje suigrača – Bijač (lijevo) i Buljubašić.

Dolazak na zagrebački Trg bana Jelačića posebnim autobusom na kat – slijeva Vukičević, Lončar, García, Buljubašić, Joković.

»Daj 5« – Sandro Sukno prolazi kroz navijački špalir.

Selfi s najmlađim obožavateljima – Xavi García.

Barakude imaju pretplatu na Jelačić plac u hrvatskoj metropoli.

Na pozornici središnjega zagrebačkog trga.

Jugaški dio Barakuda dočekan je i na Stradunu – Lončar, García, Sukno, Macan, Bušlje, Fatović, Bijač.

»Ljudi u crnom« – Ivica Tucak, Ratko Rudić i Perica Bukić na Balu VK Jadran.

Petra Bukić, najbolja vaterpolistica Hrvatske 2017.

Sandro Sukno, najbolji vaterpolist Hrvatske 2017.

Klupski kutak

Ponovna dominacija Juga i mladostašica

Klupsku priču uspjeha u 2017. počinjemo, dakako, Hrvatskim kupom, tradicionalno u posljednjim danima 2016., ali nekonvencionalno zato što se završni turnir igrao prvi put u posavskoj ravnici, u Slavanskom Brodu. Jug CO u finalu nadmoćno je svladao (14:6) Mladost, koja je prethodno iznenadila riječko Primorje EB u polufinalu (10:8). Zapravo, to je bila naznaka silaska Riječana s velike scene te povratka Žabaca. Samo do finala. Naime, i u finalu državnog prvenstva sastali su se Dubrovčani i Zagrepčani. Brzo su to Gospari riješili, u tri utakmice.

U Triglav ligi Jug CO zapravo je ponovio brojke iz prethodne sezone. Samo jedan poraz u 18 utakmica računajući i Final Four u Gružu, u kojem su s lakoćom preskakali prepreke kao što su Partizan (18:4), odnosno u finalu Jadran HN (15:3).

U Ligi prvaka jedini nam je predstavnik bio, pogadate, Jug CO, branitelj naslova prvaka. U skupini debelo iza Pro Recca, koji je imao maksimalnih deset pobjeda, te Egera s omjerom 6–4. Jugaši tri boda iza Mađara.

No trener Kobeščak očito je tempirao formu za završni turnir u Budimpešti u novootvorenoj Duna

Aréni, domu plivača za SP te godine. U četvrtfinalu – repriza prošlogodišnjeg finala, ali samo imenima sudionika. Olympiacos je došao ispuhan, u poluvremenu je već bilo 7:2, a završilo je 11:8 za Jug CO. U polufinalu nas je čekao Pro Recco, odlučan kao nikad dotad dokazati da je proklizavanje godinu dana prije bila slučajnost. Cijele godine nisu izgubili ni jednu jedinu utakmicu, a onda je došao prvak Hrvatske i opet im pomrsio planove. Lijepo, čisto (10:9), sa samo jednim kratkotrajnim vodstvom Talijana.

Jugaši su ušli u finale protiv Szolnoka želeći osvojiti petu europsku zvjezdicu. Umjesto toga, postigli su, na žalost, samo pet pogodaka, za razliku od točno dvostruko učinkovitijih Mađara. Neovisno o porazu, drugo uzastopno finale Lige prvaka bila je potvrda visoke, ekstraklase kluba iz Grada.

No, u posljednjim danima 2017. u Dubrovnik je stigao i šezdeseti klupski trofej. Jug CO je na Final Fouru u Zagrebu osvojio svoj 13. Hrvatski kup. U ženskoj konkurenciji te su godine pokali prvenstva i kupa odlazili u vitrine zagrebačke Mladosti.

Vaterpolski klasik, utakmice Juga CO i Mladosti.

Ivica TUCAK

Mlažnjak nove generacije

rođen: 8. veljače 1970.

grad: Šibenik

trofeji s reprezentacijom

- zlato na SP-u u Budimpešti 2017.
- zlato na MI-ju u Mersinu 2013.
- srebro na Ol-ju u Rio de Janeiru 2016.
- srebro na SP-u u Kazanju 2015.
- srebro u Svjetskoj ligi u Bergamu 2015.
- bronca na SP-u u Barceloni 2013.
- bronca na FINA kupu u Almatiju 2014.
- bronca u Svjetskoj ligi u Ruzi 2017.

Ivica Tucak – više no dostojan nasljednik velikog Rudića.

U predvečerje zime 2004. kada je Ratko Rudić tek zasjeo za kormilo hrvatske vaterpolske reprezentacije, u Šibeniku je, na svojoj Crnici, igrao Ivica Tucak. Koji mjesec prije u ljetnom se prijelaznom roku vratio kao pojačanje Šibenčana nakon dvije godine provedene u Medveščaku. Vijest koja je tada zanimala rijetko koji medij pa ju je rijetko koji i zabilježio.

Ima tu određene logike jer Tucak, koliko god bio dobar i koristan igrač, nikada nije blistao u velikim klubovima iz Dubrovnika, Zagreba, Splita. Osim za Solaris i Medveščak, u inozemstvu je igrao za manje talijanske klubove poput Palerma, Coma, Genove, Milana... Nije imao trofejno respektabilan i medaljama ispunjen osobni karton. Bio je napadač, vrlo solidan klupski igrač. Iako je u jednom trenutku bio na pragu reprezentacije, pritom ne mislimo na juniorsku vrstu propale države, već na Barakude.

Želimo li biti sasvim otvoreni i iskreni, nije baš da je Tucak kao vaterpolist bio ogledni primjerak asketskog života profesionalnog sportaša. Čovjek se znao proveseliti malo.

– Ne baš malo. Puno – tako danas, prisjećajući se igračkog doba, govori Tucak trener. Iskreno i pošteno do srži. Osobina velikih, onih koji 1990-ih, kad je strana sablast zakucala na vrata njihovih gradova i sela, nisu bježali. Nije ni Ivica, tada 21-godišnjak. Bio je s prijateljima među dragovoljcima 113. šibenske brigade HV-a.

– Pustimo rat. Sjećamo se svega, ali uživajmo i veselimo se sportu!

Tako je Tucak činio i u sezoni 2004./2005., sve do lipnja 2005. kada ga je na šibenskoj rivi jednog dana u predvečerje pogodila najstrašnija tragedija. Pred njegovim se očima ugasio život njegove troipolgodisnje kćeri Tene. Ivica se ostavio kapice, ali ne i vater-

pola, sporta. Postao je trener i tako je počela jedna sasvim drukčija priča.

Priča o uspjehu, ali i sumnjičavosti, podmetanju... No, koja je, kao i svaka prava, iskrena priča, okrunjena nagradom.

Trenerski uzlet sa Šibenikom bio je munjevit, za dvije godine stigao je do finala Kupa LEN, što mu je samo trasiralo put do Jadrana iz Herceg Novog. Godine 2009. u Šibeniku ga je čekao najblistaviji trenutak u dotadašnjoj karijeri. S Hrvatskom je osvojio naslov juniorskog svjetskog prvaka pa je bilo posve logično da postane jednim od pomoćnika izbornika Rudića. A slava ga je čekala i 2010. (Niš i Oradea) te 2011. (Firenca). U te dvije godine s klubom iz Herceg Novog osvojio je Jadransku ligu ispred Juga CO i Primorja EB, a način na koji je to ostvario, poglavito 2011., kada su njegovi igrači igrali za nijansu brže i za oktavu modernije od suparnika, kada je i laik mogao prepoznati trenerovu ruku u vodi, lansirali su Tucka do kandidata broj 1 za nasljednika Rudića. Posebice zato što je u načelu već bila donesena odluka o Rudićevu povlačenju nakon Igara u Londonu.

Osam godina na istoj klupi nije malo razdoblje; slijedila je smjena naraštaja, nužno je bilo osvježanje. Kako u vodi tako i na klupi. Odabir je opet bio Bukićev. Kao što je 2004. znao da je Barakudama potreban Rolls Royce, mješavina prekaljenosti i unikatne izvedbe u liku trenerskog R. R., tako je sada uvidio da je nastupilo doba nadzvučnih mlažnjaka s najsuvremenijim tehnologijama. A u šibenskom je hangaru na let čekao jedan takav. Zato je odluka pala na Ivicu Tucka.

Opet vizija Perice Bukića koji je, istina, Tuckov prijatelj i sugrađanin. A bit će mu i

gromobran kao i prijašnjem izborniku, ali nikako ne i mentor, bezuvjetni zaštitnik.

Svoje trenersko ime i ugled Ivica Tuck mora je izgraditi sam. U izvanredno zahtjevnim i teškim uvjetima.

Usto što je valjalo sjesti na klupu nakon takvog maga kakav je bio R. R., za što je doista trebalo puno smjelosti, te vam se na pleća natovari silna odgovornost, Tucka su snašle i nevolje na koje nije mogao računati. Silne ozljede, bolesti, odlasci... Tri i pol godine ni jednom u idealnom sastavu, a on...

– Znaš što, vratit će se to. Jednom i negdje. Hoće sigurno, duboko u to vjerujem. Netko tamo gore gleda i vratit će. Poštenje i trud uvijek bivaju nagrađeni. Ja sam tako odgojen i u to vjerujem.

Tuckove su to riječi iz ljeta 2015., koje su odzvanjale u ušima u ljeto 2016. Onda kada je Hrvatsku odveo u finale. Olimpijsko finale. Na jedan od svjetskih sportskih vrhova. Ljeto poslije, početkom srpnja 2017., a prije puta u Budimpeštu, rekao je i ovo:

– Točno znam kako treba igrati protiv Srba, imam formulu za njih.

Koji dan poslije cijelom je svijetu to i primjerom dokazao. To je bila neka druga, doradena, izmijenjena, modificirana, samouvjerena Hrvatska. Momčad briljantne koncentracije, nevjerojatne mentalne snage i ludo, ludo brza. Jedan je kolega novinar, koji je sve gledao iz Zagreba, čak rekao:

– Nikada nisam vidio da je ijedna hrvatska momčad, u bilo kojem sportu, igrala ovako brzo i precizno.

Rekosmo, Tuck – mlažnjak nove generacije. Uzletio je, leti i dalje i brže i samo mu je svemir granica.

Tuckov stručni stožer u Budimpešti 2017.:

pomoćni treneri – Mile Smodlaka i Igor Pezelj

kondicijski trener – Pero Kuterovac

fizioterapeuti – Damir Luketić i Petar Coce

liječnik – dr. Boris Labar

psihologinja – Renata Barić.

Sandro Sukno – Budimpeštu 2017. odigrao je na razini Messija u nogometu, maestralno.

Sandro SUKNO

Najfinije tkanje

rođen: 30. lipnja 1990.

grad: Dubrovnik

mjesto u momčadi: vanjski

trofeji s reprezentacijom:

- zlato na Ol-ju u Londonu 2012.
- zlato na SP-u u Budimpešti 2017.
- zlato na EP-u u Zagrebu 2010.
- zlato na MI-ju u Mersinu 2013.
- srebro na Ol-ju u Rio de Janeiru 2016.
- srebro na SP-u u Kazanju 2015.
- srebro na FINA kupu u Oradei 2010.
- srebro u Svjetskoj ligi u Bergamu 2015.
- bronca na SP-u u Rimu 2009.
- bronca na SP-u u Šangaju 2011.
- bronca na SP-u u Barceloni 2013.
- bronca u Svjetskoj ligi u Nišu 2010.
- bronca u Svjetskoj ligi u Bergamu 2011.

Najbolji igrač, vođa, prvi strijelac, scenarist, izvršni redatelj, kapetan... Birajte epitete koje i kako hoćete, za koji god se opredijelite, nećete pogriješiti. Opet, nećete ni reći sve. U nogometu su Južnoamerikanci izmislili riječ »fantazist« za igrača koji je teško zamjenjiv, koji daje ton igri, samom pojavom mijenja momčad, a potezima nerijetko i utakmicu. Sandro je hrvatski vaterpolski fantazist. Zapravo, jedini fantazist. To su posebni, raritetni igrači. Takvi se ne rađaju čak ni svako desetljeće. Onaj gore nas je silno pomazio njegovom pojavom.

Možemo pisati o klubovima (Jug, Primorje, Pro Recco), ali ipak najviše o reprezentaciji, svaku od tih momčadi pozlatio je medaljama, trofejima. Svjetsko prvenstvo u Budimpešti odigrao je kolosalno. Ne bismo mu mogli, sve kada bismo i htjeli, pronaći zamjerku. Još nešto, vrlo karakteristično za njega. Najbolji je u najtežim utakmicama. Nema skrivanja tada, majstor uzima loptu, a i odgovornost preuzima na sebe. Italija, Srbija i Mađarska na Margitszigetu 2017. Kada se odvrti film unatrag sa samo te tri utakmice, a one su bile ključne, shvatite da bez njega ne bismo mogli ni sanjati pobjede. I sve to unatoč ozljedi koji tjedan prije turnira, koja je nastup na SP-u učinila upitnim. Proglašen je službeno najboljim igračem finala, ali realno... Ma bio je najbolji igrač tog ljeta u Budimpešti. Zapravo, te godine i na planetu.

Preuzimanjem kapetanske uloge, što se također dogodilo 2017., oduševio je još više silnom preobrazbom i u tom pogledu. Od zvijezde kojoj u vodi niste mogli baš ništa zamjeriti, sada se i izvan bazena svojim istupima, ponašanjem, odgovornosti, pomaganjem treneru, brigom za cijelu momčad, za suigrače, nametnuo kao središnja figura te briljantne garniture.

Sandro Sukno – najfinije tkanje, satkan od najfinijih niti.

Xavi Garcíá – najljepši katalonski dar hrvatskom vaterpolu.

Xavi GARCÍA

Naš Katalonac

rođen: 5. siječnja 1984.

grad: Barcelona

mjesto u momčadi: vanjski/desna strana
trofeji s reprezentacijom:

- zlato na SP-u u Budimpešti 2017.
- srebro na Ol-ju u Rio de Janeiru 2016.
- bronca u Svjetskoj ligi u Ruzi 2017.

Uvijek će biti polemika o strancima u reprezentaciji. No, u Garcíjinu ćemo slučaju navesti samo ovo – koliko je on trebao Hrvatsku, toliko je i Hrvatska trebala njega. Oplemenio je našu igru, doveo je na višu razinu, bio silno pojačanje pa tu, u njegovu slučaju, prestaje svako daljnje razglabanje. S Jokovićem je tvorio najubojitiji par ljevorukih napadača na svijetu. Kada je zagustilo u finalu protiv Mađara, on je dvama svojim uzastopnim golovima smirio stanje. Više nego golovima oduševljava dodavanjima. To su savršenstva od asistencija. Može, na udaljenosti od deset metara, u zapjenjenoj vodi, pod prekršajem, naletom suparnika, pogoditi kovanicu od 50 lipa. Njegove su lopte teledirigirane.

– Treneru, hvala što ste mi ovo omogućili
– bile su prve riječi tog krajnje ozbiljnog i vrijednog igrača upućene izborniku Tucku nakon olimpijskog finala.

S Hrvatskom je doživio kakav je osjećaj kročiti na vrh svijeta. Da, on je ponosni Katalonac, dolazi iz Španjolske, ali kaže...

– Ovdje mi je rođena kći, ovdje me ljudi vole, zato kažem da je i Hrvatska moja domovina.

Službeno mu, puno ime Xavier Garcíá Gadea, ali svima je znan jednostavno kao – Xavi.

Marko Macan – novi bedem iz Grada.

Marko MACAN Macan iz Grada

rođen: 26. travnja 1993.

grad: Dubrovnik

mjesto u momčadi: branič

trofeji s reprezentacijom:

- zlato na SP-u u Budimpešti 2017.
- srebro na Ol-ju u Rio de Janeiru 2016.
- bronca na FINA kupu u Almatiju 2014.
- bronca u Svjetskoj ligi u Ruzi 2017.

Sukladno prezimenu, Marko doista jest pravi – macan. Stasit, snažan, ali više od svega, okretan i brz. Njegovo oduzimanje lopte suparničkom centru, izvedeno po pravilima, čisto, bez prekršaja, zamalo školsko, iznimno je dojmljivo. Nešto što samo na papiru i u mislima izgleda jednostavno. Preko ramena dvometraša od stotinjak kilograma samo rukom pokupiti loptu! Savršenstvo. Jednako je to vrijedno postizanju gola. Kako godine protječu, tako njegova obrambena igra postaje sigurnija, a u spoju s nakupljenim iskustvom, to ulijeva povjerenje i donosi mirnoću kolegama mu na голу. Standardni član Barakuda postao je 2016., no njegovo vrijeme tek dolazi iako je već donio puno. S njim kao braničem mirni smo daljnjih deset godina.

Loren Fatović – svježa, nova snaga
Gospara i Barakuda.

Loren FATOVIĆ Nadmašio oca

rođen: 16. studenog 1996.

grad: Dubrovnik

mjesto u momčadi: vanjski/lijeva strana
trofeji s reprezentacijom:

- zlato na SP-u u Budimpešti 2017.
- bronca u Svjetskoj ligi u Ruzi 2017.

U punom je pogonu Barakuda tek od ljeta 2017., a već je uspio nadmašiti slavnog oca Elvisa, koji je već dulje vrijeme izbornik Australije. Otac, naime, nikad nije bio svjetski seniorski prvak. U klubu je, pak, do 20. godine uspio osvojiti čak osam različitih trofeja. Nastavi li tim tempom, mjesto mu je u vaterpolskoj povijesti Dubrovnika zajamčeno.

Mnogi stručnjaci kažu da je šuterski čak bolji od oca, a to je već velik kompliment. Brz, dobar plivač, a ponajprije – još vrlo mlad. On je najmlađi u postavi svjetskih prvaka, blistava budućnost hrvatskog vaterpola.

Andrej Plenković, predsjednik Vlade Republike Hrvatske dijeli medalje svjetskim prvcima.

Premijerov stisak ruke izborniku najboljih na svijetu.

Ivica Tucak i Perica Bukić – kada se Šibenčani udruže, svjetsko zlato se kuje.

Pogled iznutra

Piše: prof. dr. Boris Labar

Prof. dr. sc. Boris Labar – vrhunski liječnik i pasionirani višedesetljetni zaljubljenik u vaterpolo, liječnik hrvatske reprezentacije.

Subota je 14. srpnja 2017. Krećemo s bazena Mladosti u Budimpeštu. Prijevoz u četiri kombija znatno je ugodniji i brži nego autobusom. U Žapcu ispijamo posljednju kavu u društvu Gorana Sukna i Nevena Kovačevića. Razgovara se o opremi, koja je – nikad bolja. Vrlo ugodne i kvalitetne majice, izvrsne tenisice, a tek košulje za utakmice! Nikad nismo imali tako dobru opremu.

Vlada zadovoljstvo što nastupamo u najboljem sastavu. Sandro će igrati. Nadamo se da ozljeda neće ostaviti velika traga na formu i njegov doprinos u igri.

Sastav je očekivan. Golmani Bijač i Marcelić, bekovi Bušlje, Buljubašić i Macan, centri Lončar i Krapić, lijevo bi igrali Sukno, Šetka, Fatović i Vukičević, a desno García i Joković.

Tijekom putovanja do Budimpešte pustio sam mislima na volju. Za boravka u Long Beachu u SAD-u dobro sam upoznao stručni stožer. Prvi pomoćni trener Mile Smodlaka svojedobno je bio jedan od najboljih svjetskih centara. Danas ima koji kilogram viška. Vaterpolo mu je toliko utkan u misli da su kretnje i stav tijela vaterpolski; stalno podsjećaju na centra koji čeka loptu na dva metra za specifičan šut šraubom. Izbornik i Mile odlično se dopunjuju. Prvi je ekstrovertiran, jake osobnosti, velika vaterpolskog znanja, ali i svjestan sitnih ljudskih potreba i slabosti. Ono što me najviše fasciniralo kod izbornika točna je dijagnoza prednosti i mana naših igrača, ponajprije što možeš, a što ne očekivati od njih. Nije se ustručavao o tome komentirati unutar stožera, ne zato da umanjí vrijednost igrača, nego da potvrdi ili upotpuni svoja stajališta kako bi pomogao igraču da

popravi određene nedostatke. Mile je na drugi način prepoznao kvalitetu igrača. Zato su djelovali kao trenerski tandem sinkrono.

Dio stožera je i trener Igor Pezelj, taj mirni čovjek iz Rijeke. Iza njega je teška sezona neuspjeha s riječkim Primorjem. Kada upoznaš Pezu, sasvim je jasno zbog čega se žrtvovao i ugrozio svoj trenerski poziv. Dobio je momčad na izdisaju, koju su u dvije godine napustili gotovo svi.

– Pezo, tko je trener Primorja? – upitao sam ga.

– Iako sam smijenjen, još vodim momčad. Međutim, koliko čujem, u klubu će biti određenih promjena.

U reprezentaciji je Pezo bio zadužen za vratare. Jednako važna, ako ne i važnija, njegova je funkcija snimatelja i priprema važnih snimki izborniku za analizu utakmica i protivnika. Tu je nenadmašan. Ta se njegova vještina temelji na elektroničkoj pismenosti pa smo svi mi oko njega, i igrači i stručni stožer, tražili savjete o spajanju na internet, telefonskim uslugama, mobilnim programima itd. Pezo ne poznaje samo dvoje: »ne« i »ne može«.

Posebno mjesto u stručnom stožeru zauzima kondicijski trener Pero Kuterovac. Pero je vrlo specifične osobnosti. Način na koji komunicira poseban je, neponovljiv. No, treba reći da ta specifična komunikacija ne bi imala nikakve težine da njegov rad u teretani i plivački treninzi nisu znanstveno i stručno utemeljeni, raznovrsni i vrlo često inovativni, a time i zabavni. Kada osjeti da pozornost pada, način koji obično prolazi kod igrača upadica je koja ih opušta.

– Hajde, degenerici, znam da vaše sinapse u mozgu ne mogu ovo prepoznati – čuje se njegov glas i potom smijeh igrača.

A vježba koju je zadao obavlja se na visokoj razini. Sjećam se, jednom je jednom igraču, koji je igrao centra u Mladosti i koji je imao dvadesetak kilograma viška, onako usput, ali da svi čuju, rekao:

– Još koji kilogram i izgledat ćeš kao lopta za pilates.

Takav pristup bio je poticajan igračima i nisu ga doživljavali kao uvredu.

I prema stožeru, ponajprije izborniku, ponaša se na sličan način.

– Svinjo jedna debela, samo krkaj kolače, kruh i tjesteninu umjesto da ideš u teretanu – salve su njegovih »slikovitih« izjava upućenih izborniku.

No, i on ima svojih slabosti. U nekim situacijama preuveličava problem. Postoji još nešto što je nespojivo s trenažnim procesom. Strastveni je pušač.

Fizioterapeut reprezentacije Damir Luketić već je dugi niz godina član stručnog stožera. Samozatajan, poznaje sve probleme vezane za igrače. Zadužen je za svu logistiku zdravstvene skrbi igrača. U njegovoj je sobi i aparat za kavu pa igrači nekoliko puta na dan navraćaju na espresso. Masaža je često najbolji katalizator relaksiranog neobveznog razgovora između igrača i fizioterapeuta. Zato Damir čuje mnoge priče iz njihova života. Igračima je često potrebna osoba koja će podnositi njihove šale, potrebu da se opuštaju pričanjem viceva i zafrkancijom. Damir to stoički podnosi iako povremeno suzdržanošću i ozbiljnim licem pokaže da mu je strpljenje pri kraju.

Stigli smo relativno brzo u hotel Novotel. Ovdje ćemo boraviti dva tjedna. Za dva dana igramo prvu utakmicu, protiv SAD-a.

Predvečer krećemo na prvi trening. Autobus kasni. Ako se po jutru dan poznaje, onda će biti problema s prijevozom. Dok smo čekali, pomalo je rasla nervoza, ali ništa više od uobičajene. Bolje se iskaliti zbog kašnjenja autobusa nego da ta napetost nekontrolirano izleti negdje drugdje, u važnijem trenutku, recimo, na utakmici.

Ponedjeljak je 17. srpnja 2017. Osvanulo je lijepo jutro. Počinje Svjetsko prvenstvo. Počinje Svjetsko prvenstvo. Danas igramo s Amerikom. Iako se naša pobjeda očekuje jer smo objektivno bolji, nisi i ne možeš biti potpuno siguran. Krenuli smo na utakmicu. U autobusu uobičajena buka. Nema one neugodne tišine.

Dva reda iza mene sjedi mlada dama, naša psihologinja Renata. Pratim već nekoliko dana kako radi na psihološkoj pripremi. Od stručnog stožera i izbornika do igrača. Njezina sitna pojava u suprotnosti je s njezinom velikom energijom, pozitivnim ozračjem koje širi. Tamne joj oči kao da su uvijek nasmiješene. Stalno pokazuje vjeru u ovu momčad i izbornika. Postigla je nevjerojatan sklad, postala je dio ove momčadi. Izbornik i igrači doživljavaju je kao nedjeljivi dio tima. Nemaju nikakvih ograda u ponašanju i razgovoru. Za njih je

postalo sasvim normalno da jedna dama sluša opuštene i otkvačene muške razgovore. Samo je jednom, onako usput, rekla:

– Da moji kod kuće znaju što se ovdje govori, vjerojatno bi teško prihvatili da sam s vama.

Stigli smo do bazena. Slijedi već poznati ritual. Igrači s kondicijskim trenerom i fizioterapeutima odlaze na zagrijavanje, a izbornik, Mile i ja idemo u suprotnom smjeru, u obližnji kafić, gdje minute do utakmice najbrže prolaze. I čini se da nas kafić i priroda oko njega najbolje opuštaju. Zelenilo okolnog drveća i travnjaka melem je za oči, daleko smo od gradske vreve i prometa; oko nas tek pokojni turist ili gledatelj ispija pivo ili kavu. Uz kavu pijuckamo i Colu.

Izbornik djeluje opušteno, čak zadovoljno.

– Profesore, danas pobjeđujemo 4-5 razlike.

Kako može biti toliko siguran, razmišljam. Da mu se to ne obije o glavu. Ali sam naglas samo rekao:

– Da, tako bi trebalo biti, toliko smo bolji.

Razgovor skreće na neke nevažne teme. Čini mi se da smo dugo sjedili kada izbornik odjednom kaže:

– Idemo, vrijeme je.

Sukno – oko njegova je nastupa u Budimpešti prije SP-a bilo dvojbi, no kada je Sandro krenuo...

Vrlo smo brzo bili na bazenu za zagrijavanje. Pro-lazeći pokraj igrača, ugledam Sandra kako se priprema za utakmicu. Prije odlaska iz hotela prošao je po kraj mene i samo mi kratko dobacio.

– Recite izborniku da je možda bolje da, ako nije potrebno, ne igram.

Da, pomislih, nije to strah, ali ipak je prisutna mala nelagoda da se ozljeda ne obnovi. Požurio sam do izbornika i onako ga, usput, upitah.

– Onda, Sandro neće danas igrati?

– O, da, hoće, neće početi, ali odigrat će najmanje 10-15 minuta. Važno je da igra, važno je da uđe u turnir.

Pristup je točno onakav kako je izbornik isticao.

– Sandro je zdrav. Postupni ulazak u utakmice i manja minutaža na početku nisu zbog ozljede, već stanke zbog ozljede – ponovio mi je u nekoliko navrata.

Krenulo je.

Iznimno dobar ulazak u turnir Hrvatske. Laganih 12:7 za Hrvatsku. Velika pobjeda i zadovoljstvo. I dok smo opušteni čekali igrače, prišao nam je hrvatski veleposlanik u Mađarskoj Gordan Grlić Radman.

– Moje čestitke na izvanrednoj igri – rekao je stisnuvši ruku izborniku.

Pozvao nas je na druženje u veleposlanstvo. Dogovor je bio da 21. srpnja u petak, nakon utakmice s Japanom, posjetimo veleposlanstvo.

Povratak u hotel bio je više od zadovoljstva. U autobusu se osjećala, gotovo se mogla dotaknuti, pozitivna energija. A naš izbornik? Široki opuštajući osmijeh nije mu silazio s lica.

– Profesore – obratio mi se podižući svoju čašu – da se kucnemo.

Pero Kuterovac je, vidjevši koliko je hrane stavio u tanjur, prijekorno rekao:

– Opet pretjeruješ. Danas nisi bio u teretani.

– Jesam, kako ne, čak sam i plivao – odgovara izbornik.

– Svinjo jedna debela, nikad te neću naučiti.

Ovaj razgovor pun toplog i ljudskog zadirkivanja došao je kao šlag na tortu. Punio je naše baterije, stvarao tako potrebnu prisnost, zajedništvo.

Stižu kolači. Na velikom pladnju desetak različitih vrsta, a svi su izgledali da prste poližeš. A tek kad ih kušaš, jedan bolji od drugoga.

– Od sutra sam na dijete – jedan će od nas.

Tako je pokušao umiriti svoju savjest. No, svi smo nakon prvog zalogaja zaboravili na kalorije i vrlo brzo dokrajčili kolače. Te smo noći spavali opušteno, dubokim snom.

Prošla su dva dana, 19. je srpnja. Danas igramo s Rusima. Prije dva dana, nakon naše utakmice, Rusi su pregazili Japan. Pobijedili su (15:8). Japanci im nisu uspjeli nametnuti svoju brzu igru.

Utakmica je u nezgodno vrijeme. U 13.30 sati. Iznimno je vruće, na suncu više od 40 stupnjeva Celzijevih. Tješimo se, »kako nama tako i njima«. Gledam sa strane Ruse dok se zagrijavaju. To je nova, mlada reprezentacija. Kršni mladići, atletski građeni, visoki, pucaju od snage. Valjda će biti dobro.

Ušli smo u utakmicu vrlo slabo. Prije kraja poluvremena bilo je 6:3 za njih. Izbornik osjeća da utakmica plovi neželjenim smjerom. Radi sve kako bi pokrenuo momčad. Reagira na sudčeve odluke i za to dobiva žuti karton. Na sreću, pri kraju te četvrtine zabili smo gol i smanjili na 6:4.

Na poluvremenu se osjećala blaga tjeskoba u našim redovima. Svi vjerujemo da možemo, ali zaostajemo dva gola. Nije problem u tom zaostatku, već u našoj igri, ponajprije pristupu utakmici. Nema govora da se ne želi, ali...

U trećoj četvrtini konačno je krenulo!!! Sandro i Maro uzimaju Ruse pod svoje. Obrana je ponovno prava, primili smo samo jedan gol, a zabili četiri. Rusi nastavljaju »na nož«, igraju vrlo grubo. Pokušavaju ozlijediti Sandra. Stalno je na udaru njegova desna ruka i četvrti, ozlijeđeni prst. S druge strane, ruski bek doslovno je pokušao iščupati desno oko našem centru Luki Lončaru. Opet je izbornik dobio žuti karton, drugi žuti, što automatski znači crveni karton. Isključen je, neće moći voditi reprezentaciju do kraja utakmice, ali neće moći biti na klupi ni tijekom sljedeće utakmice protiv Japana.

– Hoće li Luka moći igrati sljedeću utakmicu s obzirom na isključenje? – pitao sam izbornika.

– Hoće, samo isključenje bez prava zamjene povlači kaznu neigranja utakmice. Ako je isključen s pravom zamjene, onda može igrati.

Najljepše su večeri nakon utakmice na kojoj si pobjednik. Raspoloženje je dobro, nema nervoze i ljutnje. Čekao nas je nešto laganiji protivnik iako nema lakih protivnika. Luka Lončar, koji je isključen s pravom zamjene, mogao je nastupiti protiv Japana. Oko desnog oka veliki hematoma.

– Nije to ništa, ne boli.

Pogledao sam izbornika. Obratio sam mu se iako sam znao odgovor.

– Ti ne možeš biti na klupi protiv Japana?

– Točno, ali nema problema – okrenuo se prema Mili i dobacio:

– Tu je Mile...

Ante Vukičević u srazu s Rusijom na SP-u 2017.

Mile se samo nasmiješio, djelovao je mirno, gotovo nezainteresirano. Kao da je riječ o odlasku na jutarnju kavu.

Petak je 21. srpnja. Izrazito je vruće. Utakmica se opet igra u nezgodno vrijeme, u 13.30 sati. Shvaćena je više nego ozbiljno. Gledaju se snimke. Izbornik i Mile dogovaraju se o taktici.

Utakmica je protekla bez uzbuđenja. Jedino kao kuriozitet treba navesti stalno kontroliranje našeg izbornika, koji je sjedio iza klupe. I delegat i Gianni Lonzi pomno su pratili je li u dosluhu s pomoćnim trenerom Milom, kontaktiraju li međusobno.

Srećom, delegat nije imao potrebe ni za kakvom intervencijom. Ponajprije zato što je utakmica krenula željenim smjerom. Već nakon prve četvrtine bilo je 5:1 za nas. U poluvremenu smo već vodili 10:4.

Nakon utakmice otišli smo u posjet našem veleposlanstvu. Druženje je bilo očekivano, uz slikanje i domjenak. Upoznali smo i ljude iz veleposlanstva Bosne i Hercegovine. Obraćanje veleposlanika bilo je uobičajeno. Na kraju je samo dodao:

– Idemo s vama do kraja. Bit ćemo na sljedećoj utakmici s Italijom u utorak. Pokazali ste da možete. Hvala vam što ste nam došli. Predstavljate Hrvatsku na najbolji mogući način.

Potom tri dana odmora do dana D, četvrtfinalne utakmice s Italijom. Znači, opet ovdje u četvrtfinalu

s Italijom. Znao sam da će naši biti pravi za tu utakmicu. Dat će sve od sebe.

Utorak, 25. srpnja 2017. Utakmica s Talijanima. Igra se na večer, tek u 22 sata. Zahladnjelo je, ali na sreću, nije padala kiša. Dok ispijamo jutarnju kavu na terasi hotela, izbornik govori:

– Tko će dočekati 10 sati navečer?

U toj je rečenici bilo koncentrirano cjelokupno naše nestrpljenje i iščekivanje. Još nam je tijekom ručka osoblje hotela podignulo tlak, što i nije bilo teško. Neće nam moći poslužiti večeru poslije 23 sata. Utakmica će završiti oko 23 sata i 15 minuta. Dok se igrači odjenu, uz prijevoz do hotela, treba nam još najmanje sat. Bit ćemo u hotelu nakon ponoći. Izbornik je, čuvši prijedlog osoblja hotela, malo žučnije reagirao, što i nije bilo loše. Reagirao je u hotelu i tako barem malo ispraznio pritisak prije važne utakmice. No, sve se brzo primirilo i riješilo.

Krenuli smo iz hotela oko 19.15 sati. Na bazenu opet naš ritual – u kafiću smo popili piće. Stigli smo na bazen u poluvremenu utakmice Mađarska – Rusija. Mađari su vodili nekoliko golova razlike i na kraju razbili Ruse. Bilo je 14:5.

I konačno je počela posljednja utakmica četvrtfinala, naša utakmica. Počelo je dobro. Povelili smo 2:0, Šetka i Sandro iz peterca. Talijani se ne predaju i poravnavaju rezultat. Posebno je lijep bio pogodak

Aicardija za izjednačenje. Do kraja četvrtine, zahvaljujući Sandru, ponovno smo bili u vodstvu 3:2.

U drugoj četvrtini Talijani poravnavaju. Udarac Figliolija iz faula s oko šest metara nisko u bliži kut Bijača i rezultat je 3:3. I ponovno Sandro s lijevog vanjskog s igračem više 4:3 za nas. To je Sandrovo treći gol. Uvijek nadahnuto igra protiv Talijana. Xavi iskosu postiže naš peti pogodak Tempestiju iznad glave. Odbivši se od grede, lopta završava u mreži 5:3 za Hrvatsku.

Talijani u dosadašnjem tijeku utakmice nisu nikad vodili, no, opet se vraćaju i do kraja četvrtine s dva pogotka s igračem više Bodegas i Di Fulvio poravnavaju rezultat – 5:5 na kraju druge četvrtine. U trećoj četvrtini Talijani prvi put vode. Figlioli postiže pogodak za 6:5. Iznimno snažan i precizan udarac s gotovo osam metara u lijevi kut, u rašlje. Nisam siguran da je Bijač ovo mogao obraniti. No, naš izbornik povlači potez i mijenja vratara.

Uh, uh, hrabra li poteza! To je mač s dvije oštrice. Marcelić, ako mu krene, može »povući roletu« i nema gola. A ako ne, sve ulazi. Vidjet ćemo je li to bio dobar potez.

Talijani pucaju iz svih pozicija jer su zamijetili promjenu na našem голу. Kao da su dobili dodatnu hrabrost, riješili se kompleksa zvanog Bijač i počeli brzopleto pucati. To im se osvetilo. Griješili su, i od šest udaraca koje su uputili prema Marceliću samo je u jednom navratu naš vratar trebao intervenirati. Kako je to bio dobar potez izbornika! Ponovno vodimo, sada je u međuvremenu 7:6. Sandro je po tko zna koji put protiv Talijana igrao maestralno. Pravi kapetan. Postignuo je četiri gola. Na kraju treće četvrtine bilo je 8:6 za nas.

Nije još gotovo, ali lijepo je vidjeti semafor i opet dva razlike za nas. A tek 9:6 i sedam minuta do kraja. Jako puno. Da gubimo tri razlike, bilo bi jako, jako malo. A kad mi vodimo, čini mi se dostižnim. Tako su i Talijani mislili jer su došli do 10:9.

Zar ćemo srušiti sve što smo mukotrpno gradili? Nećemo, jer opet je dva razlike za nas, 11:9, nešto više od dvije minute prije kraja. Ma sigurno pobjeđujemo. I bi tako, štoviše, na kraju 12:9. No, na drugom kraju bazena nešto se događalo. Činilo se da je netko dobio udarac. Vidim da je isključen Lončar s pravom zamjene. I konačno kraj utakmice. Među četiri smo momčadi u borbi za medalje.

– Jesi čuo? Ozlijeđen je Mandić!

Sjedili smo ujutro na kavi, dan uoči polufinala i kratko komentirali vijest s jednog srpskog portala. Izbornik, držeći cigaretu između trećeg i četvrtog prsta desne ruke, samo se osmjehnulo.

– Pustite te priče, s Mandićem ili ne, oni su danas gotovo jednako jaki kao u Rijju.

Svi smo za tren zastali čekajući nastavak njegova razmišljanja.

– Mi trebamo misliti na svoju igru. Obranu ćemo odigrati standardno, ali napad moramo odigrati tako da zabijemo kao jučer protiv Italije najmanje 11-12 golova. Tada ćemo dobiti utakmicu.

Pogledao me, vidio da ga pozorno slušam pa je u trenu navukao onaj svoj tipični, široki osmijeh na lice i rekao.

– Professore, pobijedit ćemo ih, siguran sam u to.

Lijepo je to bilo čuti. Nije dopustio da komentiramo Mandića, ni da nam to postane preokupacijom. Iako, jasno je da smo razmišljali o njima jer u tri posljednja susreta (Svjetsko i Europsko prvenstvo, Olimpijske igre) lako su nas pobijedili. To nam nije išlo u prilog. Međutim, sutra je novi dan, na ovom svjetskom prvenstvu igramo na zavidnoj razini, želja da upravo njih pobijedimo vidi se u očima svih naših igrača. Pa zašto ne bi to bilo ovaj put?

Počela je utakmica. Naši u plavim kopicama.

Dugačko razdoblje bez gola na obje strane. Srbi su realizirali svojeg prvog igrača više, povelili 1:0. Izjednačili smo doslovno u posljednjoj sekundi iz nemoguće situacije. Bravo, Sandro!

Druga četvrtina. Ponovno su Srbi bili brži i prvi doplivali do lopte. Nakon dvije i pol minute igre ovog dijela bilo je 3:1 za njih. Nije li ovo loš predznak? Malo su se odvojili. Njihova realizacija igrača više je 100, a naša samo 25 posto. Tu leži razlika. Ono drugo moje ja opet se uključilo:

»Što plačeš, rana je faza utakmice. Još puno treba igrati. Naši djeluju dobro. Poboljšat će oni i taj segment igre.« Gledam izbornika, djeluje mirno. Nema velikog uzbuđenja na našoj klupi. Doista, uskoro Joković i Bušlje izjednačavaju na 3:3. Bravo, naši!

Moje drugo ja odmah domeće:

»A ti si se gotovo predao, odmah si počeo plakati da su se Srbi odvojili.«

Slijedila je titanska borba, gol za golom. Dvije sekunde prije kraja druge četvrtine izjednačenje 5:5. Poluvrijeme.

U trećoj četvrtini nekoliko neuspješnih napada s jedne i druge strane. Pa onda opet Srbi vode 6:5. No, i Sukno uzvraća za 6:6.

Ho, ho ovo je neka nova Hrvatska, nema predaje, stalno im pušemo za vrat. Nema kompleksa. A naš kapetan briljantan. Ne samo da je naš glavni strijelac već je i njegova igra u obrani i organizaciji naših napada besprijekorna. Desna ubojita strana Srbije Filipović – Mandić bez gola, a prošle su dvije i pol

četvrtine. Na toj strani u obrani igra Sandro. Ovo će biti utakmica za infarkt.

Ponovno vodstvo Srba 7:6 nešto manje od tri minute do kraja četvrtine. U sljedećem napadu opet igrač više za naše. Sada je Joković na desnom krilu. Nakon nekoliko dodavanja, Joković pogađa bliži kut i opet izjednačenje 7:7. A Pezo će:

– Hvala ti, hajde.

Kao i malo kasnije za Vukičevića.

– Gooool! Bravo, Ante – viče Pezo.

Sad je već 8:8. Naš izbornik zove time-out, traži dugi napad jer je do kraja 37 sekundi. U međuvremenu čujem Pezu da nekome od naših govori:

– Reci izborniku da se smiri. Sudci su u time-outu međusobno razgovarali da će mu dati još jedan žuti karton ako nastavi prigovarati. Vidim ih na kameri.

Na žalost, 14 sekundi prije kraja četvrtine gubimo loptu, a Prlainović daje gol, 9:8 za Srbiju. Slušam Pezu kako komentira snimanje.

– Gol, Prlainović – potom stanika, a onda iz sebe izbacuje sav onaj bijes pomiješan s nemoći i strahom.

Ostalo je još dvanaest sekundi do kraja četvrtine. Krećemo s centra. Naši strelovito plivaju u napad. Četiri sekunde do kraja isključen je igrač lijevo na Suknu. Pri pokušaju izvođenja prekršaja, isti igrač ometao je Sandra.

– Peterac!!! – čuje se krik Peze.

Joković pogađa poluisoko desni vratarov kut, poravnavanje 9:9, kraj treće četvrtine.

Slijedi odlučujuća četvrtina. Ponovno vodstvo Srbije 10:9, opet Prlainović, ali i Lončar vraća na 10:10.

Do kraja su ostale četiri minute i 50 sekunda. Sada je prilika za naše prvo vodstvo. Joković s desnog krila prebacuje loptu na lijevog vanjskog, na Antu. Slijedi nekoliko zamaha i onaj poznati specifični Antin udarac. Golmanu je teško procijeniti kada će udarac i kamo će lopta. Ante je šalje u bliži, desni vratarov kut. Hrvatska prvi put vodi, 11:10 za nas. Čujem Pezu kako zadovoljno komentira:

– A, to, mali, to!!!

Četiri minute do kraja. Mandić poravnava. Oko tri minute i 30 sekundi do kraja.

»Ako smo jednom vodili, možemo i drugi put«, govori moje drugo ja.

Vidjet ćemo. Slijedi naš napad i isključenje na Lončaru. Evo prilike. Nakon nekoliko dodavanja naših vanjskih igrača lopta dolazi do Jokovića, koji je desni vanjski. Udarac pliska, neobranjivo, lopta je u голу, 12:11. Urlik Peze.

– Gooool!!!

Bio je to, pokazat će se, posljednji gol.

Kraj! Hrvatska je u finalu!

Naše veliko veselje. Prišao sam rubu bazena. Macan sjedi, vidno umoran, ubrzano diše, gleda, zuri u

Stožer Barakuda – (slijeva) Ivica Tucak, Igor Pezelj, Pero Kuterovac, Renata Barić, Mile Smodlaka i Damir Luketić.

vodu bazena. Obgrlio sam ga s leđa kad je najednom gotovo grubo skinuo moju ruku s vrata uz krik.

– Pusti me, ne diraj me!

Odmaknuo sam se ne shvaćajući reakciju. Nakon nekoliko sekundi Macan se okrenuo i prepoznao me.

– Oprostite, profesore, onaj me Pijetlović zamalo udavio. Ostao sam bez zraka i kisika, zamantalo mi se.

– Macko, sve je u redu, ni on se ne osjeća bolje, pogotovo zato što nije uspio u svojem naumu. A ti si ga spriječio, pobijedili smo!

Slabašno se osmjehnuo, ustao je i zagrlio me.

– Nemojte se ljutiti.

Sve što se poslije događalo izgledalo je kao na filmu. Odlazak u hotel, večera i potom izlazak u središte Budimpešte. Opuštanje uz dobru večeru i čašu vina.

– Još večeras uživajmo u pobjedi – bio je kratak komentar izbornika.

– Od sutra u našim glavama mora biti samo finalna utakmica.

Petak je, dan uoči finala. Ujutro na kavi moj dragi Žika djeluje nekako napeto. Stalno je na telefonu. Kada me spazio, samo je rekao:

– Moj dragi profesore, kako ste?

– Danas odlično, a ti?

– Ludnica je za ulaznice, više od 500 zahtjeva, a mi ih imamo jedva sto...

– Ma sredit ćeš ti to, dolazi li tko od velikih? – upitah ga.

– Prema posljednjim informacijama, dolazi premijer Plenković, predsjednica neće doći, ima nekih obveza.

Sjeo sam vani na terasu čavrljajući s izbornikom uz kavu. U Budimpeštu su stigle i supruge direktora, izbornika i pomoćnika izbornika

Došao je i dan finala. Na večer protiv Mađara u 20 sati. U hotelu velika gužva. Ne možeš izbjeći pritisak kako medija tako i navijača. Igrači i izbornik to podnose više nego dobro. Izbornik od ove utakmice ne radi priču »biti ili ne biti«, no svjestan je da je riječ o utakmici za zlatnu medalju. Rekao bih da je bio »opušteno napet«. Velik broj navijača, prolazeći pokraj njega, i oni koji ga poznaju i oni drugi, uz tapšanje po ramenu, samo bi kratko, kao da traže njegovu potvrdu, dobacili:

– Onda, idemo po zlato?

Uza širok osmijeh, bez trunke podcjenjivanja, ali s puno samopouzdanja, izbornik bi odgovarao, kao da govori dobro poznatu konstataciju:

– Bolji smo, pobijedit ćemo.

U finalu nije moguće podcijeniti protivnika. Onaj koji dođe do finala ima kvalitetu. Naš put bio je sve samo ne lagan. Pokazali smo superiornost nad dvije

Zlatnici na postolju u Budimpešti 2017. – gornji red, slijeva: Sukno, Bijač, Lončar, Bušlje, García, Šetka; sjede: Marčelić, Fatović, Macan, Joković, Buljubašić, Vukičević, Krapić.

reprezentacije, Italijom i Srbijom, dvjema svakako najjačim reprezentacijama. Srbi su sigurno najteži protivnik, a odmah iza njih Talijani. Naši su se nametnuli kvalitetom ne samo igre nego i fizičke pripremljenosti. Sada treba proći i posljednju stubu. Možemo mi to.

* * *

U autobusu smo. Idemo na finale. Ritual je opet isti. Točno se zna gdje tko sjedi. Stigli smo na bazen. Kao i svaki put, izbornik, Mile i ja idemo na kavu. Ovaj put u kafiću susrećemo i velik broj naših navijača i prijatelja. Diješe se ulaznice. Predrag, Pero i Žika uspjeli su nabaviti svima. Izbornik je neobično miran dok ispija kavu. Ležerno razgovara s navijačima i prijateljima kao da će za pet minuta krenuti kući na večeru.

Odlazimo na bazen. Raste napetost. U jednom trenu spazih izbornika, koji mi se nasmiješi i reče:

– Profesore, bit će sve dobro, vidim da je napetost na vrhuncu.

Pomislih, »kako li me čita«, ali nesigurno odgovorih:

– I ja vjerujem.

– Ne trebate samo vjerovati, budite sigurni u to.

Nisam dalje htio polemizirati, ali godilo mi je takvo držanje našeg izbornika.

Počela je utakmica, kao iz snova. Prva četvrtina 4:0 za nas. Mađari se ne mogu sastati s golom. U napadu djeluju izgubljeno, u obrani dekoncentrirano. A

naši rješavaju sve na najbolji mogući način. No, moje drugo ja prije početka druge četvrtine... »Poslije ovako fenomenalne igre mora doći do pada.«

I stvarno, Mađari su uspjeli u trećoj poravnati na 4:4. Onda se »ukazao« Xavi s dva gola, Hrvatska vodi 6:4 nakon treće četvrtine.

Počela je posljednja četvrtina Svjetskog prvenstva. Sandro ponovno s igračem više postiže pogodak. Vodimo 7:5, ali još je puno do kraja, gotovo sedam minuta. Mađari se još jednom uspijevaju približiti na gol razlike 7:6. No, sve njihove nade pokopao je Sandro, koji iz prekršaja postiže pogodak za konačnih 8:6.

Kraj. Hrvatska je prvak svijeta. Svi su u bazenu. Netko je došao i do mene:

– Hajmo, profesore.

– Ne bi bilo dobro, moje srce – pokazujem desnom rukom na lijevu stranu prsišta. Za moje srce dosta je bilo stresa i uzbuđenja. Poljupci, čestitke, sreća i veselje.

Počinje dodjela medalja. Premijer Plenković uz Lonzija dijeli našima medalje. Slijedi naša himna. I Svjetsko je prvenstvo iza nas.

Večer je prošla kao u snu. Dobra hrana, vrhunsko crno vino i pravi prijatelji. Slijedilo je opuštanje. Kada se napetost smiri, kada više nema adrenalina, osjećaš se kao ispuhana lopta. Teško je bilo zaspati, ali koga briga jer mi smo prvaci. Svijeta!!!

Hrvatska na krovu svijeta – Andelo Šetka u bazenu u Budimpešti.

Hrvatska je u ljeto 2017. opet živjela s vaterpolistima.

Ples na Stradunu – Maro Joković.

Prilozi

Sedmorica koja su uskakala

Ivo BRZICA

rođen: 13. kolovoza 1980.

grad: Split

mjesto u momčadi: vratar

trofeji s reprezentacijom:

- srebro u Svjetskoj ligi u Podgorici 2009.
- srebro na FINA kupu u Oradei 2010.
- bronca na SP-u u Rimu 2009.

Srđan ANTONIJEVIĆ

rođen: 3. veljače 1985.

grad: Split

mjesto u momčadi: vanjski

trofeji s reprezentacijom:

- srebro iz Svjetske lige u Podgorici 2009.
- bronca na SP-u u Rimu 2009.

Duje ŽIVKOVIĆ

rođen: 19. prosinca 1990.

grad: Split

mjesto u momčadi: vanjski/desna strana

trofeji s reprezentacijom:

- bronca na FINA kupu u Almatiju 2014.

Ante VISKOVIĆ

rođen: 27. listopada 1993.

grad: Split

mjesto u momčadi: vanjski/desna strana

trofeji s reprezentacijom:

- bronca na FINA kupu u Almatiju 2014.

Kristijan MILAKOVIĆ

rođen: 21. travnja 1992.

grad: Zagreb

mjesto u momčadi: branič

trofeji s reprezentacijom:

- bronca na FINA kupu u Almatiju 2014.

Marino DIVKOVIĆ

rođen: 6. veljače 1994.

grad: Split

mjesto u momčadi: centar

trofeji s reprezentacijom:

- bronca na FINA kupu u Almatiju 2014.

Mirko NIŽIĆ

rođen: 24. siječnja 1990.

grad: Dubrovnik

mjesto u momčadi: vratar

trofeji s reprezentacijom:

- bronca u Svjetskoj ligi u Nišu 2010.

Nježnija strana vaterpola

Hrvatska se prvi put u kvalifikacijama izborila za EP u Beogradu 2016.

Jadranske sirene – hrvatske vaterpolistice plasirale su se i na EP u Barceloni 2018.

Ovo je priča o ljepšoj strani hrvatskog vaterpola. Rečenica koja nekoga može dovesti u zabludu jer sve prethodne stranice pršte od ljepote rezultata i uspjeha. No, hrvatski vaterpolo nije nužno samo loptačko nadmetanje muškaraca u bazenu, hrvatski vaterpolo ima i svoju nježnu stranu, dame pod kamicama.

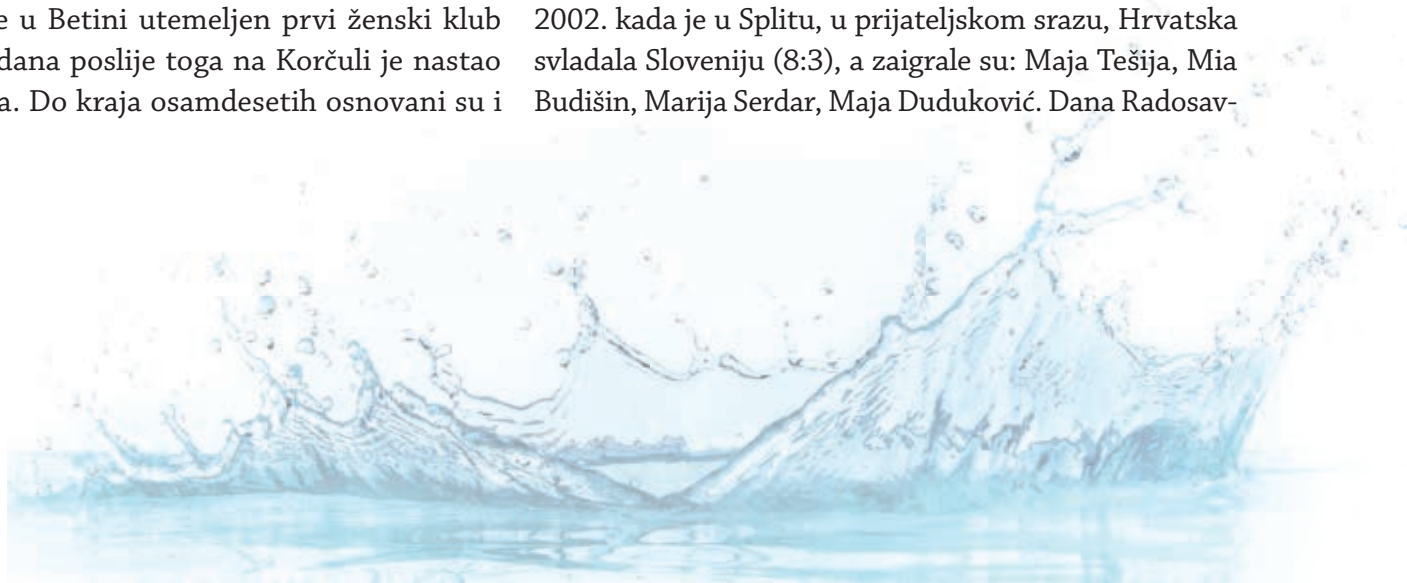
Istini za volju, zasad djevojke u klubovima, pa tako ni u reprezentaciji, ne mogu stati u isti redak s kolegama glede uspješnosti, pa ni povijesti. Ipak, to ne znači da ne zavrđuju pozornost i čestitke na dosadašnjem putu. Poglavitito zato što su doista ostvarile napredak, i to upravo u desetljeću koje kronološki prati ova knjiga.

Začetak ženskog vaterpola u Hrvatskoj bilježimo u 1981. kada je u Betini utemeljen prvi ženski klub u nas. Godinu dana poslije toga na Korčuli je nastao i ŽVK Vela Luka. Do kraja osamdesetih osnovani su i

sastavi zagrebačke Mladosti, splitskog Jadrana i opatijskog Kvarner Expressa.

Prvakinje u samostalnoj Hrvatskoj prve su bile Opatijske. Potom je slijedila svojevrsna hibernacija ženskog vaterpola sve do potkraj devedesetih kada je osnovan ŽVK Gusar iz Svetog Filipa i Jakova, a prvo službeno natjecanje za seniorke zbilo se u veljači 2001. u hotelu Solaris u Šibeniku. Na Hrvatskom kupu nastupili su Aurum osiguranje (Zagreb), Gusar te dvije postave Splitske banke. U finalu su Zagrepčanke pobijedile Splitsku banku I (15:9). Iste godine u srpnju na turniru u Svetom Filipu i Jakovu prvakinje su postale vaterpolistice Splitske banke I.

Prvi nastup ženske reprezentacije bilježimo 6. srpnja 2002. kada je u Splitu, u prijateljskom srazu, Hrvatska svladala Sloveniju (8:3), a zaigrale su: Maja Tešija, Mia Budišin, Marija Serdar, Maja Duduković. Dana Radosav-

Kapetanica Dina Lordan (u sredini) i posljednji dogovor pred utakmicu.

ljević, Sani Lemac, Anamarija Reić Kranjac 1, Borka Širola 4, Iva Volčanšek, kapetanica Ivana Primorac 1, Jelena Šarić 2, Žana Ukić, Nina Kozulić i Nataša Anđelić, a prvi je izbornik bio Nikša Savin.

Na velikoj su se međunarodnoj sceni Jadranske sirene prvi put pojavile 2010. na Europskom prvenstvu u Zagrebu. Sastav koji su činile Nataša Anđelić, Lucija Drobac, Ana Gavran, Marija Kalauz, Emmi Miljković, Anamarija Reić Kranjac, Aida Šehić, Mia Šimunić, Josipa Šupraha, Karmela Tvrđić i Majda Zekan, pojačale su i dvije američke Hrvatice, Andrea Artuković i Blaise Stanišić, a s klupe ih je vodio Milorad Damjanić. Turnir u Zagrebu bio je povijesni jer je bio prvi na EP-u, ali na njega su se djevojke plasirale automatski jer je Zagreb bio domaćin.

Stoga je nastup na kontinentalnoj smotri šest godina poslije u Beogradu to važniji jer je izboren

u kvalifikacijama. Učinila je to postava: Aleksandra Ratković, Sara Srhoj, Anamarija Brnas i Julija Božan, Matea Skelin, Tereza Balić, Lea Gegić, Dina Lordan, Petra Bukić, Petra Županić, Ivana Butić, Domina Butić te kapetanica Emmi Miljković. Upravo je ta reprezentacija upisala prvu našu pobjedu uopće na ženskim EP-ima, protiv Turske 12:4.

Godine 2016. prvi put pratimo i nastup juniorske ženske reprezentacije do 19 godina na EP-u u Eindhovenu, a ista je ekipa igrala i godinu poslije i na EP-u do 20 godina u grčkom gradu Volosu. Te je djevojke u ulozi izbornice povela bivša seniorska reprezentativka Mia Šimunić. Skrb o seniorkama povjerenja je, pak,iskusnom i trofejnom stručnjaku Draganu Matutinoviću, koji radi s dosad najkvalitetnijim sastavom, pa nas stoga ne bi trebalo začuditi ako cure uskoro krenu stopama svoje »starije braće«.

Jadranska liga

Nije prevelika tajna da su sredinom prvog desetljeća novog stoljeća vaterpolski čelnici najprominentnijih europskih država u ovom sportu, ljudi s određenom vizijom i dugoročnom strategijom razvoja vaterpola, počeli razmišljati o tome kako ovom sportu dati nov i svjež zamah te ga podignuti na višu kvalitativnu, organizacijsku, marketinšku i medijsko-promidžbe-

Frano Karač (s loptom) u vaterpolskom klasiku, Mladost – Jug.

nu razinu. Sukladno novim vremenima, ukorak sa suvremenim trendovima.

Sa zavišću se promatralo što je nogometna Liga prvaka nudila u svakom od tih segmenata. Dakako, nogomet je svijet za sebe i teško usporediv s bilo kojim drugim sportom, tako i s vaterpolom, ali bile su poželjne određene modifikacije, promjene. Mišljenje je to s kojim su se složili i vaterpolski čelnici Hrvatske, Italije, Mađarske, Crne Gore, Srbije. To je u načelu svjetska vaterpolska elita.

Hrvatska je u tome, poglavito tijekom ljeta 2007., pa još na krilima melbourneškog zlata, bila predvodnik takvog načina razmišljanja, generator ideja. Ideja o pokretanju superlige, koja bi okupljala najbolje klubove spomenutih država, pala je u vodu zbog nepomirljivog stajališta LEN-a, koji je branio svoje natjecanje, Euroligu/Ligu prvaka, bojeći se da bi je to zasjenilo.

Slijedila je prijetnja izbacivanjem iz europskih natjecanja svih klubova koji bi činili superligu, a pritisnuti su bili i nacionalni savezi.

U takvim je okolnostima zaživjela druga ideja, o malo manje dimenzioniranom, ali ipak vrlo jakom regionalnom natjecanju. Obrisi su se mogli nazrijeti tijekom dubrovačkog proljetnog kvalifikacijskog turnira za EP 2008., a onda je 5. lipnja 2008. godine u Zagrebu osnovano novo natjecanje. Svojim su ga potpisima utemeljili tadašnji predsjednici triju nacionalnih saveza – Perica Bukić (Hrvatska), Srđan Kovačević (Crna Gora) i Matjaž Rakovec (Slovenija).

Rođena je Jadranska vaterpolska liga. Sjedište joj je bilo u Zagrebu, a u prvoj ju je sezoni činilo dvanaest klubova. Svih osam hrvatskih prvoligaša (Mladost, Jug CO, Primorje EB, Medveščak, POŠK, Jadran Split, Mornar BS i Solaris), tri iz Crne Gore (Jadran Herceg Novi, Budva i Primorac) te jedan iz Slovenije (Koper). Premijerno je kolo odigrano 26. i 27. rujna 2008.

Ivan Asić i Zoran Roje, zahvaljujući Triglav ligi, vratili su Rijeku na europski zemljovid vrhunskog vaterpola.

Paulo Obradović pod kapicom Primorja EB.

Prvih natjecateljskih godina liga se igrala dvokružnim ligaškim sustavom, a čast prvog pobjednika pripala je dubrovačkom Jugu CO s bodom više ispred hercegnovskog Jadrana, odnosno tri više od kotorskog Primorca i zagrebačke Mladosti.

Sezonu poslije, Jadranska je liga proširena na 13 klubova jer je natjecanju pridodan kotorski Cattaro.

U sezoni 2009./2010. uvedena je novost, koja će se zadržati do danas – igranje Final Foura. Domaćin završnog turnira bio je klub koji je osvojio prvo mjesto u ligaškom dijelu.

U sezoni 2010./2011., zbog nedostatka termina, igralo se jednokružno s Final Fourom. Natjecanje je promijenilo ime, nazvano je po slovenskoj tvrtki Triglav osiguranje (tadašnji predsjednik Uprave bio je Matjaž Rakovec, zaljubljenik u vaterpolo), koja je bila glavni njezin sponzor, te se od tada zove Triglav regionalna vaterpolska liga.

Sezona 2011./2012. donijela je važan iskorak pridruživanjem najmoćnijeg i najbogatijeg svjetskog kluba Pro Recca. Iz Genove su sami pokazali želju da nastupaju jer im je talijansko prvenstvo kvalitetom bilo preskromno. Veliki Pro Recco želio se okušati s najjačima, svoju formu brusiti u konkurenciji prekojadranskih divova Juga, Mladosti, Jadrana (HN), Primorja EB... Veći kompliment liga teško da je mogla dobiti, a priskrbila si je i znatan medijski iskorak na novo i veliko talijansko tržište.

Squadra iz Ligurije u Triglav ligi nastupila je samo jedne godine osvojivši pritom sve moguće trofeje, ali komplimenti i priznanja ostali su zauvijek. Natjecanje se etabliralo, postalo je poželjno te se prati u cijeloj Europi.

Sustav se ponovno promijenio, 13 klubova (otišao je Cattaro, ušao Pro Recco) nakon jednokružnog ligaškog dijela, podijeljeno je u dvije skupine, Ligu za prvaka s najboljih šest klubova i Ligu za ostanak.

Od sezone 2012./2013. broj klubova ponovno je pariran jer više nije bilo Pro Recca. Slovenski predstavnik, umjesto Kopra, bio je Triglav iz Kranja. Ponovno se

igralo dvokružno u osnovnom dijelu lige. I u sljedećoj sezona sustav je ostao isti, samo je umjesto kranjskog Triglava boje Slovenije branio Branik iz Maribora.

Nova veća izmjena uslijedila je u sezoni 2014./2015. Nakon godinu-dvije pregovaranja, Triglav ligi pristupili su srpski klubovi (Partizan, Crvena zvezda, Vojvodina i Radnički Kragujevac), što je u kombinaciji sa sedam hrvatskih klubova (Šibenik je ispao, a Opatija odustala od natjecanja) te tri crnogorska i jednim slovenskim činilo ukupno 15 klubova. Liga je u osnovnom dijelu podijeljena na dvije skupine s osam, odnosno sedam klubova, nakon čega su osnovane Liga za prvaka od osam sastava (po četiri najbolja iz svake skupine) i Liga za ostanak. Konačni poredak u toj sezoni bio je ključan za sljedeću, koja je donijela novu reformu.

Zanimanje za Triglav ligu bilo je sve veće pa je ona proširena na čak 17 momčadi. Tu su bili povratnik kotorski Cattaro, ali i Nais iz Niša. U osmoj godini postojanja osnovane su dvije lige, A1 i A2, na temelju poretka iz prethodne sezone.

Učinjen je i bitan medijski iskorak u televizijskom praćenju na Arena Sport TV-u, i to svakog kola s po najmanje jednom utakmicom. Već u prvoj televizijskoj sezoni, prema podacima Arena Sport TV-a, Triglav vaterpolska liga bila je među tri najgledanija sporta na toj postaji.

Ovakav se format natjecanja ustalio i u sljedeće dvije sezone.

Nakon deset godina postojanja natjecanja, koje mnogi i danas nazivaju početnim imenom Jadranska liga, ona je nedvojbeno opravdala svoje postojanje. Iznjedrila je nekoliko generacija vrhunskih vaterpolista, koji su u Triglav ligi dobili dva-tri puta više jakih, neizvjesnih, kvalitetnih utakmica sa sličnim, ali opet i različitim školama i taktikama. A da i ne govorimo o stjecanju iskustva i brzem igračkom sazrijevanju. U konačnici, ni jedna liga na svijetu ne može se pohvaliti da u njoj igra čak sedam klubova koji su osvajali naslove prvaka Europe: Mladost, Jug CO, Jadran, POŠK, Primorac, Partizan i Crvena zvezda!

2008./2009.

Prvak: Jug CO Dubrovnik
 Najbolji strijelac: Aleksandar Ivović (Jadran HN) 103 gola
 Najbolji igrač: Aleksandar Ivović (Jadran HN)
 Najbolji vratar: Merrill Moses (Šibenik)

2009./2010.

Prvak: Jadran Herceg Novi
 Najbolji strijelac: Aleksandar Ivović (Jadran HN) 70 golova
 Najbolji igrač: Aleksandar Ivović (Jadran HN)
 Najbolji vratar: Zdravko Radić (Primorac)

2010./2011.

Prvak: Jadran Herceg Novi
 Najbolji strijelci: Denes Varga (Primorje EB) i Sandro Sukno (Primorje EB) 37 golova
 Najbolji igrač: Denes Varga (Primorje EB)
 Najbolji vratar: Miloš Šćepanović (Jadran HN)
 Najbolji igrač Final Foura: Miloš Šćepanović (Jadran HN)

2011./2012.

Prvak: Pro Recco Genova
 Najbolji strijelac: Darko Brguljan (Jadran HN) 50 golova
 Najbolji igrač: Duje Jelovina (POŠK)
 Najbolji vratar Final Foura: Stefano Tempesti (Pro Recco)
 Najbolji igrač Final Foura: Boris Zloković (Pro Recco)
 Najbolji strijelac Final Foura: Sandro Sukno (Primorje EB)

2012./2013.

Prvak: Primorje EB Rijeka
 Najbolji strijelac: Aleksandar Ivović (Jadran HN) 70 golova
 Najbolji igrač: Sandro Sukno (Primorje EB)
 Najbolji igrač Final Foura: Sandro Sukno (Primorje EB)

2013./2014.

Prvak: Primorje EB Rijeka
 Najbolji strijelac: Denes Varga (Primorje EB) 64 gola
 Najbolji igrač: Paulo Obradović (Primorje EB)
 Najbolji vratar: Marko Bijač (Jug CO)
 Najbolji igrač Final Foura: Frano Vićan (Primorje EB)

2014./2015.

Prvak: Primorje EB Rijeka
 Najbolji strijelac: Sandro Sukno (Primorje EB) 59 golova
 Najbolji igrač: Sandro Sukno (Primorje EB)
 Najbolji vratar: Frano Vićan (Primorje EB)
 Najbolji igrač Final Foura: Cosmin Radu (Primorje EB)

2015./2016.

Prvak: Jug CO Dubrovnik
 Najbolji strijelac: Felipe Perrone (Jug CO) 42 gola
 Najbolji igrač: Felipe Perrone (Jug CO)
 Najbolji vratar: Marko Bijač (Jug CO)
 Najbolji igrač Final Foura: Paulo Obradović (Jug CO)

2016./2017.

Prvak: Jug CO Dubrovnik
 Najbolji strijelac: Paulo Obradović (Jug CO) 51 gol
 Najbolji igrač: Luka Lončar (Jug CO)
 Najbolji vratar: Miloš Šćepanović (Jadran HN)
 Najbolji igrač Final Foura: Xavi García (Jug CO)

Hrvatski vaterpolski savez u brojkama (2007. – 2017.)

Osvojene medalje hrvatske seniorske vrste

2007. Svjetsko prvenstvo (Melbourne, Australija) – zlato
2009. Svjetska liga (Podgorica, Crna Gora) – srebro
2009. Svjetsko prvenstvo (Rim, Italija) – bronca
2010. Svjetska liga (Niš, Srbija) – bronca
2010. FINA kup (Oradea, Rumunjska) – srebro
2010. Europsko prvenstvo (Zagreb, Hrvatska) – zlato
2011. Svjetska liga (Firenca, Italija) – bronca
2011. Svjetsko prvenstvo (Šangaj, Kina) – bronca
2012. Svjetska liga (Almati, Kazahstan) – zlato
2012. Olimpijske igre (London, Velika Britanija) – zlato
2013. Mediteranske igre (Mersin, Turska) – zlato
2013. Svjetsko prvenstvo (Barcelona, Španjolska) – bronca
2014. FINA kup (Almati, Kazahstan) – bronca
2015. Svjetska liga (Bergamo, Italija) – srebro
2015. Svjetsko prvenstvo (Kazanj, Rusija) – srebro
2016. Olimpijske igre (Rio de Janeiro, Brazil) – srebro
2017. Svjetska liga (Ruza, Rusija) – bronca
2017. Svjetsko prvenstvo (Budimpešta, Mađarska) – zlato.

Najviše trofeja u Barakudama

17 – Andro Bušlje
15 – Josip Pavić, Maro Joković, Sandro Sukno
13 – Damir Burić
11 – Ivan Buljubašić, Paulo Obradović, Petar Muslim
10 – Miho Bošković, Nikša Dobud
9 – Samir Barač, Anđelo Šetka
8 – Marko Bijač
7 – Igor Hinić, Luka Lončar, Frano Karač
6 – Luka Bukić, Fran Paškvalin
4 – Ivan Krapić, Marko Macan, Antonio Petković
3 – Ivan Marcelić, Ante Vukičević, Xavi García, Ivo Brzica
2 – Loren Fatović, Pavo Marković
1 – Zdeslav Vrdoljak, Mile Smodlaka, Teo Đogaš, Aljoša Kunac, Duje Živković, Srđan Antonijević, Ante Visković, Ivan Milaković, Kristijan Milaković, Marino Divković, Mirko Nižić.

Osvojene medalje mladih kategorija hrvatske vrste

2007. SP do 20 godina (Long Beach, SAD) – bronca
2007. EP do 17 godina (La Valetta, Malta) – bronca
2008. EP do 19 godina (Istanbul, Turska) – zlato
2008. EP do 17 godina (Beograd, Srbija) – bronca
2009. SP do 20 godina (Šibenik, Hrvatska) – zlato
2009. EP do 17 godina (Hios/Chios, Grčka) – zlato
2009. Univerzijada (Beograd, Srbija) – srebro
2010. EP do 19 godina (Stuttgart, Njemačka) – bronca
2011. EP do 17 godina (Rijeka, Hrvatska) – zlato
2012. EP do 19 godina (Cannet, Francuska) – bronca
2013. SP do 20 godina (Szombathely, Mađarska) – srebro
2014. EP do 19 godina (Tbilisi, Gruzija) – bronca
2016. SP do 18 godina (Podgorica, Crna Gora) – zlato
2017. SP do 20 godina (Beograd, Srbija) – srebro.

Uspjehi hrvatskih klubova u europskim kup natjecanjima

Euroliga / Liga prvaka

Sezona 2006./2007. – Final Four u Milanu: Jug CO 2. mjesto
Sezona 2007./2008. – Final Four u Barceloni: Jug CO 2. mjesto, Mladost 4. mjesto
Sezona 2008./2009. – Final Four u Rijeci: Jug CO 3. mjesto, Mladost 4. mjesto
Sezona 2009./2010. – Final Four u Napulju: Jug CO 3. mjesto
Sezona 2010./2011. – Final Four u Rimu: Mladost 3. mjesto
Sezona 2011./2012. – Final Four u Oradei: Primorje EB 2. mjesto, Mladost 3. mjesto
Sezona 2012./2013. – Final Four u Beogradu: Jug CO 2. mjesto
Sezona 2013./2014. – Final Six u Barceloni: Primorje EB 3. mjesto
Sezona 2014./2015. – Final Six u Barceloni: Primorje EB 2. mjesto, Jug CO 4. mjesto
Sezona 2015./2016. – Final Six u Budimpešti: Jug CO prvak Europe
Sezona 2016./2017. – Final Six u Budimpešti: Jug CO 2. mjesto

Kup LEN/Eurokup

Sezona 2006./2007. – Šibenik 2. mjesto
Sezona 2013./2014. – Mladost 2. mjesto
Sezona 2014./2015. – Mornar BS polufinale
Sezona 2015./2016. – Mornar BS polufinale
Sezona 2016./2017. – Primorje EB četvrtfinale

Europski Superkup

2016. – Jug CO pobjednik

Vaterpolisti dubrovačkog Juga CO 2016. godine u Budimpešti osvojili su naslov prvaka Europe.

Tijela Hrvatskoga vaterpolskog saveza

Upravni odbor Hrvatskoga vaterpolskog saveza

Predrag Sloboda – predsjednik

Poduzetnik s bogatom i utjecajnom međunarodnom karijerom, višedesetljetni zaljubljenik u vaterpolo. Glavni pokretač i predsjednik VK-a Primorje EB u najtrofejnije doba riječkog kluba.

Perica Bukić – dopredsjednik i izvršni direktor

Kao predsjednik doveo je hrvatski vaterpolo na krov svijeta, a kao izvršni direktor nastavio s istim ciljem i uspjesima.

Idejni je začetnik i realizator današnjeg, u svjetskim razmjerima uspješnog vaterpolskog saveza.

Željko Konsuo – dopredsjednik

Bio predsjednik ili dopredsjednik, već je godinama pokretač svih uspjeha VK-a Jug i važna poveznica kluba i Saveza. Od 2017. predstavnik je vaterpola u Vijeću Hrvatskoga olimpijskog odbora.

Saša Dujmić – dopredsjednik

Član uprave HEP-a (Hrvatska elektroprivreda), najvećeg sponzora Hrvatskoga vaterpolskog saveza svih ovih 10 zlatnih godina. Zaljubljenik u sport, najprije u plivanju, ali odan i vaterpolu, kojem je jako puno pomogao.

Boris Labar – član

Cijenjeni liječnik svjetskoga glasa i višedesetljetni pasionirani zaljubljenik u vaterpolo, ali i stalni mu pratitelj. Njegov se stručni sud o zdravlju sluša s osobitim poštovanjem. Dopredsjednik je Mladosti.

Milivoj Bebić – član

Ugledan i visoko rangiran u međunarodnim mjerilima kao bivši član TWPC LEN-a, a od 2017. i član Tehničkoga vaterpolskog odbora FINA-e. Nadležan za vođenje svih natjecanja u Hrvatskoj i Regionalnoj vaterpolo ligi.

Boško Lozica – član

Bivši čelnik zagrebačkih klubova Mladost i Medveščak, nekadašnjeg Aurum osiguranja, kao i bivši gradski »ministar« sporta Zagreba. Kao dužnosnik iskoristio je svoje golemo igračko i trenersko iskustvo te dao nemjerljiv doprinos vaterpolu.

Zoran Roje – član

Prošao je put od igrača, preko trenera i nacionalnog izbornika, do klupskog direktora. Simbol je riječkog Primorja.

Ante Kulušić – član

Od 2004. godine stalni je član UO HVS-a, uvijek pri ruci i na raspolaganju. Pomagao je hrvatskom vaterpolu, osobito na početku, osiguravajući mu financijsku stabilnost.

Mladen Drnasin – član

Dopredsjednik VK-a Jadran iz Splita. Bivši vaterpolist, a poslije uspješan privatni poduzetnik. Godine 2017. strukovna nacionalna organizacija (CROMA) dodijelila mu je nagradu Poduzetnik godine.

Adrian Ježina – član

Član uprave splitskog Jadrana, još jedan bivši vaterpolist. Sportsko, ali i veliko međunarodno iskustvo stečeno u djelatnosti telekomunikacija ugrađuje i u Hrvatski vaterpolski savez.

Tomislav Dumančić – član

Od godine 2017. predsjednik VK-a Jug, a ta dužnost ima specifičnu težinu u vaterpolskom svijetu. Djelatan u turizmu, jedan od čelnika velikoga hotelskog lanca Valamar.

Hrvoje Akrap – član

Dopredsjednik VK-a Mornar BS, osobito angažiran u upravljanju tim splitskim klubom. Koliko voli vaterpolo, toliko je zaljubljen i u svoj Split, a poglavito u splitski sport, kojem pomaže i na institucionalnoj razini.

Dalibor Bilić – član

Da sve u vezi s putovanjem diljem svijeta te smještajem brojnih nacionalnih ekipa bude u redu, njegova je briga. I zasluga. Član je uprave HAVK-a Mladost.

Kristijan Pavić – član

Predsjednik uprave ACI-ja (Adriatic Club International). Možda jest stažem najmlađi, ali utjecajem je vrlo važan član UO HVS-a.

Vodstvo HVS-a na Jadranovu balu u prosincu 2017.: (slijeva) Perica Bukič, Mladen Drnasin, Adrian Ježina, Tomislav Jukić, Renato Živković, Ivica Tucak, Saša Dujmić, Milivoj Bebić.

Predsjednik Hrvatskoga vaterpolskog saveza Predrag Sloboda za vrijeme dodjele zaslužnih priznanja Ratku Rudiću i zlatnim olimpijcima.

Željko Konsuo, dopredsjednik Hrvatskoga vaterpolskog saveza.

Prilozi

Oni tijekom 10 zlatnih godina nisu davali golove iako ih je velik dio svojedobno i to činio, i to kao na tekućoj vrpici, ali i oni su neizostavan dio sage o uspjehu hrvatskog vaterpola. Upravni odbor ili nacionalna vaterpolska vlada snosi odgovornost, ali i zasluge za dosadašnje uspjehe, medalje, naslove. To je tijelo spoj

sportske stručnosti i gospodarske uspješnosti. Ako želite danas, zapravo bilo kad, ostvariti opipljiv rezultat, dodanu vrijednost, bez ovakve simbioze snaga to vam jednostavno neće uspjeti. Ove ljude dobar dio javnosti ne zna, nije ih vidio, ali svi su vidjeli njihov rad jer je on utkan u završni šampionski vez hrvatskog vaterpola.

Hrvatska u Kući slavnih – Bruce Wigo, predsjednik Hall of Famea, s trojicom hrvatskih odličnika te institucije, Ratkom Rudićem, Milivojem Bebićem i Pericom Bukićem, 2015. godine u Fort Lauderdaleu.

Stručni savjet Hrvatskoga vaterpolskog saveza 2017.

Perica Bukić – predsjednik

Ratko Rudić – član

Milivoj Bebić – član

Zoran Roje – član

Boško Lozica – član

Ognjen Kržić – član

Sekstet fantazista, trojica od njih u Kući slavnih! Dovoljno ih je predstaviti imenom i prezime-
nom jer za njih zna cijeli svijet. Stručni savjet tijelo je koje imenuje izbornika, koje mu stoji na
raspolaganju za savjet i pomoć, koje u konačnici odabire strategiju cijeloga hrvatskog vaterpola.

Ured Hrvatskoga vaterpolskog saveza 2017.

Renato Živković – glavni tajnik

Dubravko Šimenc – direktor promocije

Ivana Janković – voditeljica marketinga i odnosa s javnošću

Katarina Zuliani – voditeljica financija

Leo Krstičević – administrator

Marko Erak – administrator

Ljudi su to, reklo bi se, iz sjene, a zapravo iz strojarnice cijeloga Hrvatskog vaterpolskog saveza. Zna se tko je kormilar, tko čini posadu, ali bez motora i njegova redovitog održavanja i servisiranja uzaludan bi bio sav sjaj i trud. Ljudi su to koje nećete vidjeti na TV ekranima niti ćete o njima čitati u novinskim člancima, međutim, njihov rad temelj je uspjeha vaterpolista kojima se divi cijela Hrvatska, cijeli svijet.

Njihova je zadaća organizacija natjecanja, priprema, putovanja i smještaja, potom oprema, financiranje, izrada web-stranice, uspostavljanje kontakata s medijima. Ali oni su tu i kad ustreba pomoć u nako bizarnim, a opet tako životnim, sitnim privatnim problemima... Milijun je sitnica u svakodnevnoj organizaciji i koordinaciji nekoliko stotina sportaša, trenera i sudaca te barem 10 različitih reprezentacija, muških i ženskih, koje Ured HVS-a rješava svakog dana. O tome se i ne razmišlja dok sve teče glatko, a malo će se tko sjetiti pohvaliti te ljude iako su sve to upravo oni omogućili.

Renato Živković glavni je tajnik od 1. siječnja 2007. Njegov se dolazak u HVS poklapa s uzletom i najsajnijim razdobljem hrvatskog vaterpola. Popularni Žika u vaterpolu je prošao sve – od igrača, preko trenera mlađih dobnih kategorija, ali i seniora. Dijete je POŠK-a s kojim je 1983. osvojio Kup kupova i Superkup Europe, kao i COMEN kup. U inozemstvu je najprije igrao, a poslije i radio u Francuskoj u uglednim tvrtkama kao diplomirani ekonomist. Sportu se vratio na poziv prijatelja i suigrača iz dječjačkih dana

Perice Bukića. Obojica njegovih sinova, Duje i Ivan, reprezentativni su igrači.

Dubravko Šimenc 2017. godine pridružio se ovoj ekipi iako Dudo iz vaterpola nikada i nije otišao. I neće. A to i nije moguće jer on je jedan od najvećih vaterpolista na svijetu, i to svih vremena, legenda ovog sporta, olimpijski pobjednik 1988., ali i brončani 1996., svjetski prvak 1986. i 1991. S Mladosti iz Zagreba dvaput je bio prvak Europe, s Jadranom iz Splita jednom. Osvajao je medalje i u Italiji i na Malti, a igrao je i za klubove iz Kalifornije. Danas – kada treba nazvati predsjednika Vlade RH, organizirati navijače, biti stručni sukomentator na HTV-u ili se družiti s novinarima... E, tu je Dudo. Boljeg promotora hrvatskog vaterpola od njega teško je zamisliti.

Ivana Janković, vodeći brigu o marketingu i odnosima s javnošću, blisko surađuje s Dudom Šimencom, ali svemu daje svoj osebujni ženski šarm.

Katarina Zuliani voditeljica je financija. Ne kaže se uzalud da je uspješna ona obitelj u kojoj je žena »ministrica financija«. I vaterpolska obitelj ima svoju »ministricu«.

Leo Krstičević, Dubrovčanin koji već dulje vrijeme živi i radi u Zagrebu, bio je, kažu, izvanserijski nogometni talent, poslije i sudac, no u vaterpolu je ovaj Leo postao organizacijski Messi. Iznimno je širok krug njegove odgovornosti, od opreme do održavanja web-stranice. I da, nikad nije u zaleđu!

Marko Erak studira uz rad. Na pravom mjestu jer iz prvog reda uči kako se osvaja svijet te što je sve potrebno za osvajanje zlata.

Nadzorni odbor Hrvatskoga vaterpolskog saveza 2017.

Tomislav Družak, predsjednik – bivši predsjednik Hrvatskoga vaterpolskog saveza i višegodišnji čelnik zagrebačke Mladosti, vječno u vaterpolu i uz vaterpoliste

Frane Mitrović, član – neizostavan član uprave splitskog Jadrana

Tomislav Jukić, član – već dva desetljeća u čelništvu šibenskog prvoligaša, aktivan i u tijelima HVS-a

Sponzori i potpora Hrvatskoga vaterpolskog saveza

Za rezultate i uspjeh u sportu nužni su dobri sportaši, stručno trenersko vodstvo i organizacijska struktura. No još je jedan kotačić u tom stroju iznimno bitan. Partneri koji nas pomažu i podupiru u svakodnevnom radu i trudu, prate i olakšavaju nam put do medalja, postolja... Uobičajava ih se zvati tek sponzorima, no oni su puno više – oni su naši prijatelji i potpora. Stoga je svaka naša pobjeda, svaki naš uspjeh i kolajna, i njihova zasluga.

Tiskovna konferencija Hrvatskoga vaterpolskog saveza u Splitu 2018.: Maro Joković, Ivan Krapić, Perica Bukić i Hrvoje Akrap.

Konferencija za tisak Hrvatskoga vaterpolskog saveza u Rijeci, super finale LEN Europa kupa: Ivan Buljubašić, Maro Joković, Ivica Tucak, Predrag Sloboda i Ivana Janković.

Popis izvora i autora fotografija

AFP Photo / Attila Kisbenedek: str. 123.

Arhiv HAVK-a Mladost: str. 16, 17.

Arhiv Hrvatskoga olimpijskog odbora:
str. 7, 28.

Arhiv Hrvatskoga vaterpolskog saveza: str. 9, 12, 13, 15, 18, 21, 50,
51, 53, 60, 80, 113, 117, 122, 148, 172, 186, 196, 197, 205, 208-209.

Arhiv VK-a Jadran Split: str. 24.

Arhiv VK-a Jug CO: str. 21, 206.

Arhiv VK-a Primorje EB: str. 16.

Arhiv »Slobodne Dalmacije«: str. 24.

Arhiv »Sportskih novosti«: str. 20, 22, 23, 24, 25, 26-27, 173.

Guido Barbagelata / Deepbluemia /
Insidefoto: str. 161.

Vojko Bašić / Hanza Media: str. 192.

Roni Brmalj / Hanza Media: str. 153.

Tea Cimaš / Hanza Media: str. 91, 199.

Matija Djanešić / Hanza Media: str. 8.

Vladimir Dugandžić / Hanza Media: str. 25, 32, 33, 34, 42, 55, 56,
62-63, 64-65, 69, 112, 140, 194-195.

Nikša Dusper / Hanza Media: str. 154.

Luka Gerlanc / Hanza Media: str. 126.

Ronald Goršić / Hanza Media: str. 38, 66, 68, 83, 92, 103, 106, 118,
124-125, 128, 132, 133, 138, 141, 155, 176.

International Swimming Hall of Fame,
Ft. Lauderdale, Florida, SAD: str. 39.

Vladimir Ivanov / Hanza Media: str. 198.

Boris Kovačev / Hanza Media: 193.

Damir Krajač / Hanza Media: str. 105, 119, 126, 163, 164, 165, 167,
177, 179, 188, 193, 199.

Tomislav Krišto / Hanza Media: str. 103, 172, 193.

Ivan Lacković / Hanza Media: str. 192.

Marko Lukunić / Pixel: str. 116.

Neja Markičević / Hanza Media:
str. 168-169, 170, 171.

Dragan Matić / Hanza Media: str. 43, 44, 45, 48, 49, 50, 54, 57, 67,
103.

Pasquale Mesiano / Deepbluemia / Insidefoto: str. 166.

Predrag Milosavljević / Hanza Media: str. 107, 129, 134, 144, 178,
182.

Obiteljski album Divković: str. 193.

Tonči Plazibat / Hanza Media: str. 171, 189.

Adam Pretty / Getty Images: str. 149.

Ivo Ravlić / Hanza Media: str. 192.

Reuters / Laszlo Balogh: str. 40, 97, 98, 102, 148, 149, 174.

Reuters / Michael Dalder: str. 114-115.

Reuters / Sergio Moraes: str. 96, 99, 100-
-101, 146.

Reuters / Damir Šagolj: str. 145.

Giorgio Scala / Deepbluemia / Insidefoto: str. 136-137, 184, 187.

Damir Senčar / HINA: str. 135, 146, 147, 150-151.

Nikša Stipaničev / Hanza Media: str. 127.

Damir Škomrlj / »Novi list«/ Cropix:
str. 157.

Željko Šop / Hanza Media: str. 91.

Ranko Šuvar / Hanza Media: str. 135, 152.

Robert Valai: str. 61, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 81, 82, 93, 139.

Tonči Vlašić / »Dubrovački vjesnik«: str. 29, 36-37, 86, 87, 88-89,
90, 104, 110, 111, 160, 180, 203, 205.

Srđan Vrančić / Hanza Media: str. 162, 181.

Jezične savjetnice

Snježana Drkulec-Igrec

Ranka Jagušić

Korektorica

Vlatka Venos

Grafička priprema

Grafičko-likovna redakcija Školske knjige

Tisak

Grafički zavod Hrvatske, d. o. o., Zagreb

Tiskanje završeno u lipnju 2018.

ISBN 978-953-0-60080-5

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 000997716.